

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1934

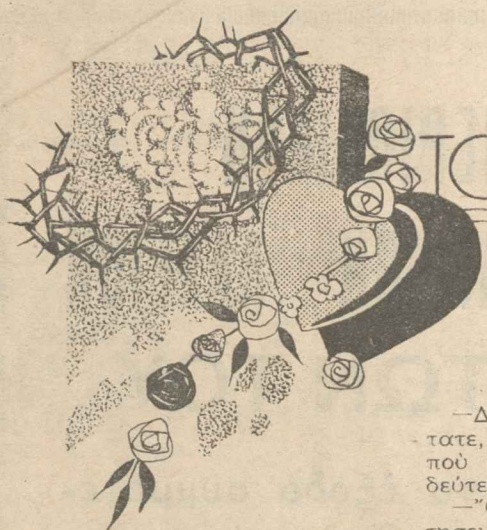
Αρ. 516

ΤΟΣ
110Y

Ἡ Ζωὴ εἰς τὴν ἐπιστολὴν
 σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ ἀγιοὺς νὰ
 γράφει μὴ ἄλλα.
 «Κυρίε! Δὲν κρῖναι τὴν ὁπσο-
 σὶ σας...» Ὁχι, δὲν πάει ἔτσι. Δὲν
 εἶνε στὴν αὐτόν... Ὁ Φορβιάς ἵπταν-
 ἔτι ἐνὰ διάστημα φίλος τῆς χυρίας
 Λεσβίου, ἡ οποία γράφει περὶ φανί-
 μων. Δὲν ἀγνοοῦ καλὰ. Προεῖται νὰ ἑ-
 ναρξῇ...
 «Κυρίε! — Ξαναρχοῦτε νὰ γράφ-
 — σας ἐκκρίνω νὰ ἐξοῦστε ἀπὸ τὴν
 μνήμην σας τὴν σημερινὴν ἡμέρα. Προεῖται
 νὰ τὴν ἐγκόψετε, σὰν νὰ μὴ συνέβη
 οὐδὲν κατὰ τὴν ἐκείνην ἡμέραν. Σὰς θεω-
 ρῶ κατὰ τὴν ἐκείνην ἡμέραν καὶ ἐλπίζω ὅτι

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ΜΟΥ

[Αδθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας 'Ασπασίας, χήρας του αλημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — 'Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις]

Ε΄

—Δικαιοιογείτε, 'Υψηλότατε, το πρώτο κοπιμάν, πού μου κάνατε, μ' ένα δεύτερο, είπεν ή 'Ασπασία.

—'Οχι, δεσποινίς, απάντησεν ό 'Αλέξανδρος. 'Η μιά αλήθεια συμπληρώνει άπλώς την άλλη. Αυτό είν' όλο.

—Λένε πως ή αλήθεια είνε πικρή, 'Υψηλότατε. Πρέπει συνεπώς νά σάς ευχαριστήσω, πού θρίσκετε πρὸς χάριν μου άπόψε τις πιο γλυκές και τις πιο υποχρεωτικές αλήθειες νά μου πῆτε.

—'Οχι, δεσποινίς 'Ασπασία, 'Εγώ πρέπει νά σάς ευχαριστήσω.

—Και γιατί;

—Γιατί μου έμπνέετε τὰ λόγια αυτά. Παίζω στην περίπτωση αυτή τὸ ρόλο τοῦ φεγγαριου, πού σκορπίζει γύρω του τὸ φῶς πού δέχεται άπό τὸν ήλιο.

—Εσπουδάζατε φιλολογία στη Γερμανία, 'Υψηλότατε;

—'Οχι δά! 'Ημουν κλεισμένος σέ μιά στρατιωτική σχολή. Κι' όπως ξέρετε άσφαλῶς, μεταξύ της στρατιωτικής έπιστήμης και της ποιήσεως υπάρχει ένα τεράστιο χάσμα, τὸ όποιο ποτέ δέν θά γεφυρωθῇ.

—Ποτέ;

—'Ο πρίγκηψ χαμήλωσε τὸ βλέμμα του και άπάντησε σιγά, πολύ σιγά:

—Ναί... Τὸ γεφυρώνει κάποτε ή άγάπη.

Και πιο δυνατά κατόπιν πρόσθεσε:

—Τὸ γεφυρώνει επίσης αυτή τή στιγμή ή 'Ελληνική νεότης, πού μάχεται στη Μακεδονία και γράφει με τὰ νικηφόρα όπλα της, όπεροχα έπη... Τὸ γεφυρώνει ή άγάπη και ή πατρίδα. 'Η πρώτη τὸ γεμίζει με άνθη και ή δεύτερη με τρόπαια!...

—'Εξακολουθεῖτε νά κάνετε ποιήσι, 'Υψηλότατε.

—'Εξακολουθῶ ν' άντανακλῶ τὸ φῶς πού σκορπίζετε αυτή τή στιγμή επάνω μου, δεσποινίς.

—'Εγινε γιά μερικές στιγμές σιωπή.

Δέν μιλούσαν.

—'Εχόρευαν κι' ἀπελάμβαναν, μαζί με τὸ χορὸ και τή γοητεία τῶν όνείρων ταν.

Πάλιν όμως ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος διέκοψε τή σιωπή.

—Μπορῶ νά σάς ρωτήσω κάτι, δεσποινίς; είπε στην 'Ασπασία.

—Και θέβαια, 'Υψηλότατε.

—Πρόκειται νά ξαναφυγετε γιά τήν Εὐρώπη;

—'Οχι, 'Υψηλότατε. Θά μείνουμε πειά στὰς 'Αθήνας.

—Αὐτὸ είν' ευχάριστο.

—Καλωσύνη σας, 'Υψηλότατε.

—Ναί, είνε πολὺ ευχάριστο. Γιατί εἶται θάχουμε τήν εύτυχία νά σάς βλέπουμε συχνά, πολὺ συχνά, δέν είν' έτσι;

—Αφού τὸ έπιθυμεί ή 'Υψηλότης σας, ναί.

—Τὸ έπιθυμῶ και πολὺ μάλιστα.

—'Η 'Ασπασία κοκκίνισε.

—Δέν ξέρω πὼς νά σάς τὸ πῶ, συνέχισε ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, κοκκινίζοντας κι' αυτός, ενώ μιλούσε. Δέν

ξέρω άν εκφράζομαι σαφῶς, άν λέω εκείνο πού σκέπτομαι, τί τὰ θέλετε; Τὸ ζήτημα της καλῆς συντροφιάς, της ψυχικῆς και πνευματικῆς επαφῆς κι' επικοινωνίας, δέν τὸ πολυλογάζουν εδώ στην 'Αθήνα. 'Εγὼ έντούτοις, νομίζω, πὼς τὸ θέμα αὐτὸ είνε άπ' τὰ σπουδαιότερα. Δέν συμφωνεῖτε μαζί μου;

—'Απολύτως, 'Υψηλότατε.

—Εἴμαστε λοιπόν σύμφωνοι.

—Σε τί ακριβῶς;

—Στὸ ότι θά βλέπομαστε συχνά. Τήν ίδια έπιθυμία έχει ή αδελφή μου, ή πριγκήπισσα 'Ελένη.

—Εὐχαριστῶ, 'Υψηλότατε. Σας ευχαριστῶ και σάς και 'Υψηλότάτη. 'Η εξαίρετική τιμή, πού μου κάνατε, με συγκινε βαθύτατα και θά προσπαθήσω νά φανῶ άνταξία της.

Τή στιγμή αυτή ὁ χορὸς έσταμάτησε.

—'Ο πρίγκηψ και ή 'Ασπασία Μάνου δέν άποχωρίστηκαν, ποσούρηκαν στην πιο ήρεμη γωνία της αίθουσῆς κι' έξακολουθσαν νά συνομιλοῦν φιλικῶτατα.

Σε λίγο τὸνς πλησίασε και ή πριγκήπισσα 'Ελένη.

—'Αγαπητή μου αδελφούλα, της είπε ὁ 'Αλέξανδρος, θύσαι, ακριβῶς τή στιγμή πού μιλούσαμε γιά σένα.

—'Αλήθεια; ρώτησε ή πριγκήπισσα χαμογελόντας γλυκά.

—Ναί. 'Ελεγα στη δεσποινίδα Μάνου, πὼς θά μᾶς ήταν ευχάριστη ή συντροφία της, άν έρχόταν νά μᾶς θλέπει συχνά.

—Αὐτὸ είν' αλήθεια, δεσποινίς, έθεθαίωσε ή πριγκήπισσα.

—Εὐχαριστῶ, 'Υψηλότάτη. 'Η τιμή πού μου κάνατε είνε μεγάλη, άπάντησε ή δεσποινίς Μάνου.

—'Εχουμε λοιπόν τήν υπόσχεσί σας, είπεν ὁ 'Αλέξανδρος, θάρχεστε στ' άνάκτορα συχνά, θά κάνουμε τὸν περίπατό μας στὸν κήπο, θά θυμόμαστε τὰ παλιὰ μας... Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, 'Υψηλότατε.

—Κι' επειδή σάς άρέσουν, όπως μου είπατε, ή εκδρομὲς έπιχειροῦμε συχνά και οί τρεῖς μακρινούς περιπάτους στὰς εἰσοχές της πρωτεύουσῆς. 'Εχετε μήπως αντίρρηση;

—Καμμία αντίρρηση, 'Υψηλότατε. 'Αντιθέτως, δέν ξέρω νά σάς ευχαριστήσω.

—'Εγὼ σάς εἶμαι υπόχρεος, δεσποινίς 'Ασπασία. Αισθάνομαι βαθειά τήν ανάγκη της καλῆς συντροφιάς, όταν έρωται μου στὸνς γραφικούς 'Αττικούς κάμπους και στ' 'Αττικά δάση.

—Παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νά μου στείλῃ ένα καλὸ σύντροφο. Κι' ὁ Θεὸς άκουσε τήν ήκειά μου. Και ὁ σύντροφός μου εἶναι εἰς τὸνς πόδας σου.

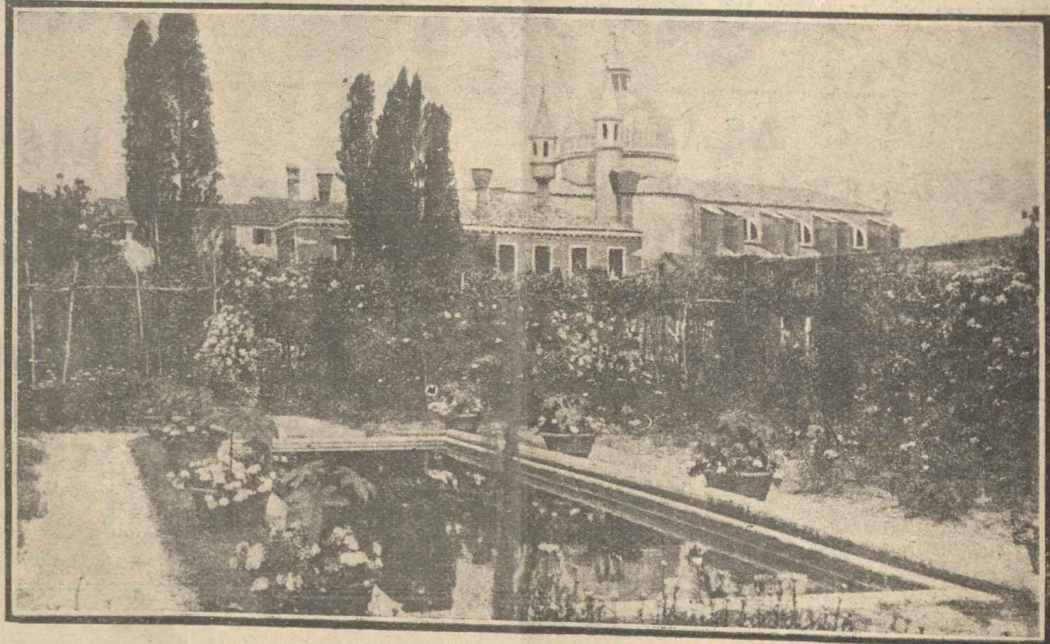
—Πόσο με χαλαρεύετε, 'Υψηλότατε!...

—'Οχι, όχι, σάς κολακεύει τὸ θόλου, είπε μετ' άφελῆς εὐκρίνειας πού τήν διέκρινε πριγκήπισσα 'Ελένη.

—'Ο 'Αλέξανδρος λείπει τήν άλήθεια τὸν τραβούσαν τὰ ή έξοχά ή μακρινές εκδρομὲς.

—'Η φύσις πάντα γι' αὐτὸν πὺδ άκαταμάχητο γοητεία, ὁ μαυλός του έρωτας. Και πάντα πονιόταν, πού εἶχε ένα σύντροφο, γιά ν' αἰσθάνε τήν εύδαιμονία της...

—'Η δεσποινίς Μάνου έκαμε ένα διάρατο κίνημα

—'Η έπαυλις στη Βενετία, εἰς τήν όποίαν διαμένει σήμερον ή πριγκήπισσα 'Ασπασία (Φωτογραφία άπό τὸ 'Αρχεῖο της πριγκήπισσῆς 'Ασπασίας)

πορίας κι' εκπλήξεως, τὸ όποιο δέν διέφυγε τοῦ πριγκήπῃος 'Αλεξάνδρου.

—'Η δεσποινίς Μάνου άπορεῖ μ' αὐτὰ πού της λέτε κι' έχει άσφαλῶς δίκη, είπε στην αδελφή του. Γι' αὐτὸ πρέπει νά της δώσω εγὼ ὁ ίδιος μιά έξήγησι...

Και γυρίζοντας στη δίδα Μάνου, συνέχισε:

—Οί σύντροφοί μᾶς εκδρομῆς δέν λείπουν ποτέ, δεσποινίς. 'Εγὼ φίλους, πού μ' ακολουθοῦν ευχαρίστως, όπου κι' άν πάω.

—'Αλλὰ σύντροφος άπό συντροφία διαφέρει. Δέν βέλω ακολουθοῦς και κολάκας στίς εκδρομὲς μου. 'Επιθυμῶ τήν συντροφία ανθρώπων πού αγαποῦν τή φύσι, όσο κι' εγὼ, πού αισθάνονται τις ίδιες χαρές και τις ίδιες άπολαύσεις μ' έμένα σέ μιά εκδρομή. Μ' έννοεῖτε τώρα;

—'Απολύτως, 'Υψηλότατε.

—Σας ευχαριστῶ, δεσποινίς. Δέν μπορεῖτε νά φαντασθῆτε πόση άνακούφιση και πόση άγαλλίασι αισθάνομαι τή στιγμή αυτή.

—'Η δεσποινίς Μάνου χαμήλωσε τὰ μάτια της.

—Ποτέπε τὸν 'Αλέξανδρο, δεσποινίς, της είπε ή πριγκήπισσα 'Ελένη. Ποτέ δέν υποκρίνεται. Δέν θέλει νά σάς κολακέψῃ.

—'Εχει τήν καρδιά του στὰ χεῖλη!...

—'Εανάρχισε σέ λίγο ὁ χορὸς.

—'Ο πρίγκηψ και ή δεσποινίς Μάνου ξαναχώρησαν μαζί. Εἶχαν δλη τήν ευκαιρία τή νύχτα αὐτή νά μιλήσουν, ν' άνοιξῇ ὁ ένας στὸν άλλο τήν καρδιά του και τὸ ξέκαμαν, χωρίς επιφύλαξι.

—'Επειτα άπό τὸν έῶν χωρισμό, ή συμπάθεια πού είχαν ὁ ένας γιά τὸν άλλο, ξύπνησε πάλι μέσα τους, πὺδ ζωηρή και πὺδ θερμή.

Κι' όταν οί πριγκήπῃες έφυγαν, κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, άπ' τὸ χορὸ, ὁ 'Αλέξανδρος, άποκαιρετώντας τή δίδα Μάνου, της υπέθυμισε τήν υπόσχεσί της. Τὸ εἶδος έκαμε και ή πριγκήπισσα 'Ελένη. Σφιγγόντας τὸ χέρι της 'Ασπασίας, της είπε σιγά, έμπιστευτικά σκεδόν:

—Θά σάς περιμένουμε, δεσποινίς Μάνου. Δέν είν' έτσι;

—Βεβαίως, 'Υψηλότάτη.

—Θά χαρῶ πολὺ νά σάς δῶ, όσο τὸ δυνατόν πὺδ γρήγορα. Τόσο εγὼ, όσο κι' ὁ 'Αλέξανδρος...

—'Η καλωσύνη σας, 'Υψηλότάτη, με τιμᾷ.

Δέν άρκέσθηκε όμως στην παρακλήσι ποδκανε στη δίδα Μάνου ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος. Τήν επομένη άμέσως ζήτησε νά δῇ τὸν σταυλάρχη Πέτρο Μάνο, τὸν πατέρα της 'Ασπασίας, και τὸν παρακάλεσε νά συστήσῃ στίς κόρες του νά πηγαίνουν συχνά στὸ παλάτι

και νά συνοδεῦουν στοὺς περιπάτους της τήν πριγκήπισσα 'Ελένη.

—'Ο Πέτρος Μάνος ευχαρίστησε τὸν πρίγκηπα και τοῦ υποσχέθηκε, ότι ή έπιθυμία του, ή όποία ήταν και έπιθυμία της πριγκήπισσῆς αδελφῆς του, θά έπραγματοποιεῖτο...

—'Εκείνο πού έκανε στὰ μάτια τοῦ πρίγκηπῃος 'Αλεξάνδρου συμπαθῇ τήν δεσποινίδα 'Ασπασία Μάνου, εκείνο πού τραβούσε τὸν ένα στὸν άλλο, ήταν τὰ κοινὰ γούστα, ή κοινὲς έπιθυμίες και υπεράνω όλων ή άγάπη, ή υπερβολική άγάπη πού είχαν και οί δυὸ γιά τὰ σπόρ.

—'Απὸ μικρὸς, ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, τρελλαινόταν με τὰ σπόρ κι' έπεδίδετο σέ κάθε άσκησι.

—'Όταν ὁ πατέρας του τοῦ χάρισε τὸ πρώτο του μικρὸ αὐτοκινητάκι—και ποῖός 'Αθηναῖος δέν τὸ θυμάται!—ὁ 'Αλέξανδρος έτρεχε μ' αὐτὸ στην πόλι μέσα και στίς έξοχές, άπ' τὸ πρωῒ ως τὸ βράδυ. Δέν άγγιζε, θαρρεῖς, τή γῆ. Πετοῦσε, φτερούγιζε στὸν αέρα, με τὸν κίνδυνο νά τασκισθῇ, νά γίνῃ κομμάτι...

Πολλὲς φορές έπεφτε και χτυποῦσε. 'Αν δέν έπεφτε άπ' τ' αὐτοκίνητό του, έπεφτε άπ' τ' ὀλόγέ του. Μὰ δὲλα αὐτὰ τὰ μικροδυστυχήματα, δέν τοῦκοσαν καθόλου τή φόρα ποδχε παρει...

—Οί άμαξάδες τῶν 'Αθηνῶν, ξέροντας μετ' ήλιγγιῶδῃ ταχύτητα έτρεχε ὁ πρίγκηπας στὸς δρόμους, τὸν τρέμανε, τὸν θλέπανε μπροστά τους σάν... Χορὸ!...

Χίλιες φορές κινδύνευαν νά συγκρουσθοῦν μετ' αὐτοκίνητο τοῦ 'Ιταμένου Πρίγκηπῃος. Κι' όμως, δέν μνησικοῦσαν έναντιόν του. 'Αντιθέτως, μάλιστα, τὸν χαίροντουσαν.

—'Εθαύμαζαν και εκτιμούσαν τὸ θάρρος του και τήν εξαίρετική του τέχνη στὸ σάφαισμα. Και τὸν είχαν επανουσίως...

—'Η τελεή Φυσέκης!...

—Βαρδάβε, οὐ φανάζαν ὁ ένας στὸν άλλο, όταν τὸν θλέπανε νά προσάλλῃ άπό μακριά, τρέχοντας ήλιγγιῶδῶς. 'Ανοίχτε γρήγορα, γιατί έρχεται ὁ Ντελῆ Φυσέκης!

—'Απειρά σκετικὰ, ανέκδοτα διηγόνταν γιά τή μαγία τοῦ πρίγκηπῃος μετ' αὐτὸν.

—'Ανέκδοτα άρσκα και χαλακηριστικά, τὰ όποια θά σάς διηγηθούμε ένα πρὸς ένα, με τή σειρά τους.

—'Αλλὰ και ή δεσποινίς Μάνου δέν ήταν κατ'εξέχην τοῦ πρίγκηπῃος στὰ διάφορα σπόρ. 'Η φίλες και ή γνάφτες

—'Η πριγκήπισσα 'Ασπασία (Φωτογραφία άπό τὸ 'Αρχεῖο της πριγκήπισσῆς)

της την εθαύμαζαν σχετικώς, για την άντοχή της και το θάρρος της. Ήταν δεινή ιππεύτρια, κολυμβούσε θαυμάσια, δαγούσε επιδέξια αυτοκίνητο, έπαιζε υπέρροχα τένις.

Κατά την περίοδο μάλιστα του πολέμου το 1912, συνέθεσε στο τερραίν του τένις, μεταξύ της δίδος Ασπασίας Μάνου και της κόρης ξένου ανωτέρου διπλωματικού υπαλλήλου, ένα πολύ χαρακτηριστικό έπεισόδιο, το οποίο θα σας διηγηθούμε αμέσως και το οποίο δείχνει την υπερηφάνεια, το θάρρος και τον πατριωτισμό της ώρας. Έλληνοπούλας, της «Ινδής Πριγκηπίσσης», όπως την αποκαλούσαν οι γνωστοί της και οι αυλικό κύκλοι, λαμβάνοντας υπ' όψιν των το μελαχρινό χρώμα, το λυγρό παράστημα, την ηγεμονική γενικώς εμφάνισή της 'Ασπασίας Μάνου.

Σε μία στιγμή, που το παιχνίδι του τένις είχε διακοπή και η παίκτριας και οι παίκτες έξεκουράζοντο στο υπόστεγο του τερραίν, η κόρη του προαναφερθέντος ξένου διπλωμάτου άρχισε να μιλάει για τον πόλεμο και να εκφράζεται δυσμενέστατα για τους Έλληνες.

Η δεσποινίς Μάνου την άκουγε στην αρχή, χωρίς να μιλάει, χωρίς ν' άπαντά, συγκρατώντας την ψυχραιμία της. Όταν όμως η κόρη του ξένου διπλωμάτου άρχισε να εκστομίζει έναντι των Έλλήνων θαυμάσιες ύβρεις και χαρακτηρισμούς, η 'Ασπασία Μάνου δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί πειά. Σηκώθηκε άπαυτα απότομα και έδωσε στη νεαρά ξένη έναν ήχηρότατο μπάτσι...

—Για να μάθεις, της είπε, ραπίζοντάς την, να μη μιλάς άλλοτε έτσι μπροστά μου για τους συμπατριώτες μου!...

Το τι έπηκολούθησε, το φαντάζεστε.

Οι παριστάμενοι έσπευσαν να συνκρατήσουν την δίδα Μάνου.

Η οποία έτρεμεν δολοκλήρη απ' τη δίκαιη όργη της.

Η κόρη του ξένου διπλωμάτου κοκκίνισε απ' τη ντροπή της και την σαστισιάρα της. Έφαγεν ώστόσο τον «έλληνικότατο» έκείνον μπάτσο, χωρίς να πη λείξ.

Και τι μπορούσε να πη;

Η δεσποινίς Μάνου είχε το δικαίο με το μέρος της. Κανείς δεν έτόλμωσε να της κάμη και την ελαχίστην έστω παρατήρηση νια την άξέπαινη άλλωστε πράξη της. Αντιθέτως πολλοί της σφίξαν το χέρι για την έλληνοπρεπή και υπερήφανη στάση της.

Μα κι' ο ίδιος ο πατέρας της ραπισθείσης νεαρής ξένης, δεν έτόλμωσε να διαμαρτυρηθί για ό,τι έγινε.

—Παίδι μου, είπε στην κόρη του, όπως έγνωσθη μετά τινος ήμέρας, έκαμες καλά να εκφράζεσαι κατά τέτοιον τρόπο έναντι των Έλλήνων, μεταξύ των οποίων ζούμε αυτή τη στιγμή. Κι' εσύ θα έκανες το ίδιο αν θρυσκόσουν στη θέσι της δίδος Μάνου.

Έτσι το έπεισόδιο αυτό δεν είχε συνέπειες.

ΟΛ' αυτά τα χαρακτηριστικά της Ασπασίας Μάνου έθελγαν κι' εγώητευαν τον πρίγκηπα 'Αλέξανδρο.

Ήταν κι' αυτός έξ' ίσου υπερήφανος, έξ' ίσου όρμητικός.

Η αδελφή του Βασιλέως 'Αλεξάνδρου, η καλόκαρδη και πολυπαθή πριγκίπισσα 'Ελένη (Φωτογραφία από το 'Αρχειό της πριγκίπισσας 'Ασπασίας)

Δεν υποχωρούσε μπρός σε τίποτε. Τίποτε δεν τον έφόβιζε. Ποτε δεν τον έτρόμαζε... έκτός των όπων!

Ενώ δε αυτός ήταν έξ' ιδιοσυγκρασίας φίλος της ελευθερίας και της απλότητας, αντίθετος ή μητέρα του, ή βασίλισσα Σοφία, ακολουθούσε πιστά και αυστηρά τους τύπους, όπως και άλλη έκείνη βασίλισσά μας, ή αλησμόνητη 'Αμαλία.

—Παίδι μου, έλεγε συχνά ή Σοφία στον 'Αλέξανδρο, πρέπει να ξεχνάς, ότι είσαι πρίγκηπς κι' ότι έχεις ώριμες υποχρεώσεις.

Μα ο 'Αλέξανδρος το ξεχνούσε αυτό. Κυρίως αυτό ξεχνούσε, θέλοντας και μη θέλοντας.

Η βασίλισσα Σοφία έννοούσε να είναι όλοι παρόντες, κατά την ώρα του γεύματος. Δεν έπρεπε να λείπει κανένας από την οικογενειακή συγκέντρωση. Λίγα λεπτά πριν καθήσουν στο τραπέζι, οι πρίγκηπτες έπρεπε να είναι όλοι έκεί, μηδενός έξαρμένου. Οι άργοπορούντες, οι άπουσιάζοντες, έδεχοντο αυστηράτες έπιτιλήξεις.

Η Σοφία ήταν Γερμανιά και ήθελε να έπιθάλει και στην οικογένειά της—πρωτίστως σ' αυτή—κι' όχι άδικος και παραλόγως θέσπαιε την στρατιωτική Γερμανική πειθαρχία.

Ο βασιλεύς Κωνσταντίνος συμφωνούσε άπολύτως σ' αυτό. Και τα παιδιά, οι πρίγκηπτες, δεν τολμούσαν να φέρουν την παραμικρή αντίρρηση. Η αγάπη—αγάπη, αλλά και το υλικό καθήκον—καθίκον έπιθεωλημένο και άναπόφευκτο.

Μ' όλα ταύτα, απ' όλους τους πρίγκηπτες, μόνον ο 'Αλέξανδρος δεν κατώρθωνε να είναι πάντοτε στο τραπέζι, στην ώρα του. Όχι γιατί δεν το ήθελε. Άλλά γιατί... έτσι το έφευγε η αγάπη του ή μεγάλη προς τα σπόρ.

Έτσι, έτσι, έτσι, αυτοκίνητο του λίγο που το γεύματος, έπεφτε σ' αυτό και ταιριάζονταν να κάνει ένα μικρό περίπαι.

—Πού θα πάτε; Ύψηλότες; τον ρωτούσαν.

—Α, όχι μακριά, παντούσε. Ένα γύρο θά κάμω και θα πάω πίσω γρήγορα.

—Πλησιάζει μεσημέρι, Ύψηλότες.

Το ξέρα... το έρω. Μα δεν θ' άφαισώ καθόλου.

Έφευγε, πράγματι, με την άπόφασή να γυρίσει γρήγορα. Μα δεν το κατάφερε πάντα αυτό. Για τον ένα ή τον άλλο λόγο, άφαισε κάποτε Κι' έφαισε στο παλάτι, όταν ή Βασιλική Οικογένεια είχε καθήσει πειά στο τραπέζι. Έγυριζε άγοπορημένος κι' άκουγε πάντα τις σχετικές παρατηρήσεις από τους γονείς του.

Μιά μέρα, γυρίζοντας από μια τέτοια έκδρομή στα περίεργα 'Αθηνών, έφαισε στο παλάτι, όταν ή Βασιλική Οικογένεια είχε καθήσει πειά στο τραπέζι, προ άρκετής μάλιστα ώρας.

Ο 'Αλέξανδρος το χασε. Τι δικαιολογία θάλεγε στη μητέρα του για την άγοπορία του; Πώς θα παρουσιαζόταν στην τραπεζαρία άγοπορημένος;

Η Σοφία θα του κανε παρατηρήσεις, δριμυτάτες και θύγι φυσικά δίκην...

(Ακολουθεί)

Τότε πειά τα γέλια των προσκαλεσμένων έξέσπασαν τρελλά, άσυγκράτητα, θορυβώδη...

Τού κάκου, ή πριγκίπισσα Κίνσκυ έριχνε άυστηρές ματιές γύρω της προσπαθώντας ν' άποκαταστή την τάξη. Έλάχιστοι πάρα την πρόσεχαν. Είχε πειά έκνευρίσει απ' τον ήλαρό τόνο που έπαιρνε τώρα ή τόσο σούδαρ ή έπίσημη πάντα μουσικοεσπερίδα...

Κ' ή αίτία όλων αυτών ήταν ο άγνωστος έκείνος συνθέτης, που είχε ρηθί με ρούχα δανεισμένα απ' το ένεχυροδανειστήριο. Για να δώση ένα τέλος σ' αυτή την κατάσταση, είπε άυστηρά:

—Φτάνουν πειά τα γέλια... Άς μην ξεχνάμε, ότι έχουμε μια μουσική έσπερίδα... Έμπρός, κύριε Σούμπερτ, καθήστε στο πιάνο κι' άρχίστε...

Τα γέλια έπαψαν άμέσως κι' ο Σούμπερτ, κατακόκκινος απ' τη ντροπή του προχώρησε και κάθισε στο πιάνο...

Α'! Θα έπαιρνε τώρα την έκδίκησή του!... Θα τους έκανε όλους να μείνουν κατάπληκτοι, να τον άναγνωρίσουν, να παραδεχτούν τη μουσική του μεγαλοφυΐα...

Η πρώτες νότες της συμφωνίας του άντήχησαν μελωδικές, άσυγκριτες σε γλυκύτητα και σ' αρμονία...

Μπα! Όσοτε άζίζε τον κόπο ο άγνωστος αυτός συνθέτης... Αυτό σκεφτόντουσαν από μέσα τους όλοι όσοι τον άκουγαν, κι' αυτή ή πριγκίπισσα Κίνσκυ ακόμα, μα δεν τολμούσαν να το όμολογήσουν στους άλλους...

Κι' όσο προχωρούσε ο Σούμπερτ στην έκτέλεσή του, τόσο έ ένθουσιασμός των μεγάλων... Ήταν πειά έτοιμος να ξεσπάσει, όταν ή προσοχή των καλεσμένων—που ήταν έλαφροί κι' έπιπόλαιοι όπως είναι συνήθως οι κοσμικοί τύποι—συγκεντρώθηκε κάπου άλλου...

Έκείνη τη στιγμή, ένα καινούργιο πρόσωπο είχε μπει μέσα... Ήταν ή Καρολίνα, ή κόρη του Ούγγρου πρίγκηπτος 'Εστεργάζου, της οποίας ή άπουσία είχε γίνει τόσο αισθητή προ όλιγου...

Η νεαρή αυτή άριστοκράτης ήταν έν' αληθινό θαύμα νεότητας, όμορφιάς, τσαγανιάς, χάριτος. Τα όρώα της έσπαυγάλαζε μάτια έλαμπαν από μια κοριτσιώτικη πονηρία και τα κερασένια χείλη της χαμογελούσαν έπίσης πονηρά...

Μπαίνοντας μέσα, έστειλε τα χαμόγελά της προς όλες τις διευθύνσεις κι' έπειτα προχώρησε προς ένα κάθισμα και κάθισε έκεί, προσπαθώντας ν' άκούση τον έκτελεστή.

Μα ποιος ήταν ο άγνωστος αυτός συνθέτης που, καθώς έπαιζε πιάνο, φαινόταν σαν να βρίσκεται στα σύννεφα;...

Η Καρολίνα άρχισε να τον κυτάζει με περιέργεια... Ω! πόσο κομικός της φαινόταν με το κακοφτιαγμένο σώμα του... Της έρχόταν να γελάσει, καθώς τον κυτάζει...

Όψ! κι' αυτή ή θρησκευτική σιωπή, με την οποία τον άκουγαν οι άλλοι!...

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιό παθητικού, του πιό τρυφερού και συγχινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η πριγκίπισσα Κίνσκυ ώστόσο δεν είχε δη τίποτε...

Ο Σούμπερτ πάλι, που κι' αυτός δεν άντιλαμβανόταν την άφορμή της γενικής θυμής, έριχνε τρουαγμένες ματιές επάνω του και γύρω του για να δη τί συνέβαινε τελοσπάντων...

Μη θλέςποντας όμως τίποτε, συγκέντρωσε όλο του το θάρρος, σασταζόμενος ότι ή άφορμή που γελοόσαν οι καλεσμένοι, ήταν κάποιο πράγμα άσχετο μ' αυτόν και θέλησε να προχωρήσει προς το πιάνο... Μα την ίδια στιγμή, ή καταστροφή έπληθε άπροσδόκητα...

Η καρτέλλα, που κρεμόταν στη ράχη του, είχε μπλέξει σ' ένα μικρό μαρμάρينو άγαλμα πώου του... Καί, καθώς έκανε να προχωρήσει, το τράδησε και, ρίχνοντάς το κάτω, το έκανε κομμάτι!...

Τότε πειά τα γέλια των προσκαλεσμένων έξέσπασαν τρελλά, άσυγκράτητα, θορυβώδη...

Τού κάκου, ή πριγκίπισσα Κίνσκυ έριχνε άυστηρές ματιές γύρω της προσπαθώντας ν' άποκαταστή την τάξη. Έλάχιστοι πάρα την πρόσεχαν. Είχε πειά έκνευρίσει απ' τον ήλαρό τόνο που έπαιρνε τώρα ή τόσο σούδαρ ή έπίσημη πάντα μουσικοεσπερίδα...

Κ' ή αίτία όλων αυτών ήταν ο άγνωστος έκείνος συνθέτης, που είχε ρηθί με ρούχα δανεισμένα απ' το ένεχυροδανειστήριο. Για να δώση ένα τέλος σ' αυτή την κατάσταση, είπε άυστηρά:

—Φτάνουν πειά τα γέλια... Άς μην ξεχνάμε, ότι έχουμε μια μουσική έσπερίδα... Έμπρός, κύριε Σούμπερτ, καθήστε στο πιάνο κι' άρχίστε...

Τα γέλια έπαψαν άμέσως κι' ο Σούμπερτ, κατακόκκινος απ' τη ντροπή του προχώρησε και κάθισε στο πιάνο...

Α'! Θα έπαιρνε τώρα την έκδίκησή του!... Θα τους έκανε όλους να μείνουν κατάπληκτοι, να τον άναγνωρίσουν, να παραδεχτούν τη μουσική του μεγαλοφυΐα...

Η πρώτες νότες της συμφωνίας του άντήχησαν μελωδικές, άσυγκριτες σε γλυκύτητα και σ' αρμονία...

Μπα! Όσοτε άζίζε τον κόπο ο άγνωστος αυτός συνθέτης... Αυτό σκεφτόντουσαν από μέσα τους όλοι όσοι τον άκουγαν, κι' αυτή ή πριγκίπισσα Κίνσκυ ακόμα, μα δεν τολμούσαν να το όμολογήσουν στους άλλους...

Κι' όσο προχωρούσε ο Σούμπερτ στην έκτέλεσή του, τόσο έ ένθουσιασμός των μεγάλων... Ήταν πειά έτοιμος να ξεσπάσει, όταν ή προσοχή των καλεσμένων—που ήταν έλαφροί κι' έπιπόλαιοι όπως είναι συνήθως οι κοσμικοί τύποι—συγκεντρώθηκε κάπου άλλου...

Έκείνη τη στιγμή, ένα καινούργιο πρόσωπο είχε μπει μέσα... Ήταν ή Καρολίνα, ή κόρη του Ούγγρου πρίγκηπτος 'Εστεργάζου, της οποίας ή άπουσία είχε γίνει τόσο αισθητή προ όλιγου...

Η νεαρή αυτή άριστοκράτης ήταν έν' αληθινό θαύμα νεότητας, όμορφιάς, τσαγανιάς, χάριτος. Τα όρώα της έσπαυγάλαζε μάτια έλαμπαν από μια κοριτσιώτικη πονηρία και τα κερασένια χείλη της χαμογελούσαν έπίσης πονηρά...

Μπαίνοντας μέσα, έστειλε τα χαμόγελά της προς όλες τις διευθύνσεις κι' έπειτα προχώρησε προς ένα κάθισμα και κάθισε έκεί, προσπαθώντας ν' άκούση τον έκτελεστή.

Μα ποιος ήταν ο άγνωστος αυτός συνθέτης που, καθώς έπαιζε πιάνο, φαινόταν σαν να βρίσκεται στα σύννεφα;...

Η Καρολίνα άρχισε να τον κυτάζει με περιέργεια... Ω! πόσο κομικός της φαινόταν με το κακοφτιαγμένο σώμα του... Της έρχόταν να γελάσει, καθώς τον κυτάζει...

Όψ! κι' αυτή ή θρησκευτική σιωπή, με την οποία τον άκουγαν οι άλλοι!...

Πόσο την πειράζει!... Πόσο της έδινε στα νεύρα...

Με δυσκολία κρατιόταν στη θέσι της... Έντωμεταξύ, ο Σούμπερτ, άπορροφημένος δολοκλήρος από την έκτέλεσή του, προχωρούσε...

Η έντύπωσις, την οποία είχε προκαλέσει ως τώρα στην πριγκίπισσα και τους καλεσμένους της, ήταν πάρα πάνω από ίκανοποιητική... Ω! αυτή ή Συμφωνία δεν μπορούσε παρά να τελειώσει με θρίαμβο του συνθέτου της...

Μα τί άλλόκοτοι μορφασμοί ήταν αυτοί που έκανε ο Σούμπερτ; Τί χειρονομίες;... Τί κινήσεις των χεριών του, των ποδιών του, δολοκλήρου του σώματός του;...

Η Καρολίνα εξακολουθούσε να τον κυτάζει με περιέργεια... Και σιγά-σιγά ή περιέργειά της αυτή της προκαλέσε ένα άλλόκοτο συναίσθημα... Ένα συναίσθημα που της έφερνε εϋθυμία...

Κ' ή εϋθυμία της αυτή μεγάλωνε όσο έβλεπε την γενική σοβαρότητα που άπλωνόταν γύρω της...

Της έρχόταν να γελάσει... Ναι, με δυσκολία έπνιγε τώρα τα γέλια της... Μα έέρουμε όλοι, ότι όσο συγκρατεί κανείς τα γέλια του, σε τέτοιες στιγμές, τόσο πιό πολύ άκράτητα γίνονται... Αυτό συνέβαινε τώρα και με την Καρολίνα...

Μάζευε τα χείλη της, έσκυβε το κεφάλι της, μα δεν μπορούσε να κρατηθί...

Κ' έξαφνα έξέσπασε... Τί γέλιο ήταν έκείνο... Θορυβώδες σαν καταρράκτης, σαν τζάμια που έσπαζαν παταγωδώς και σωριαζόντουσαν συντριμένα κάτω...

Αναπνεύσε δολοκλήρη στη θέσι της, τινάζόταν, είχε λιγωθί...

Κι' άμέσως, σαν έπιδημία το γέλιο της, μεταδόθηκε και σε πολλούς άλλους...

Ο Σούμπερτ στην αρχή εξακολούθησε το παίξιμό του, νομίζοντας πως το έπεισόδιο αυτό ήταν τυχαίο και θα περνούσε... Μα όταν είδε πως τα γέλια εξακολουθούσαν, στάθηκε μια στιγμή άναποφάσιτος...

Επειτα όμως σηκώθηκε απότομα, περήφανα, έκλεισε δυνατά το πιάνο, και γυρίζοντας προς την πριγκίπισσα και τους καλεσμένους της, φώναξε έπιθελτικά:

—Έγώ δεν έχω συνηθίσει να με διακόπτουν!...

Ύποκλιθηκε έλαφρά, και διασχίζοντας τους καλεσμένους, τους οποίους είχε καταπλήξει ή στάσις του, βγήκε έξω...

Όταν ο Σούμπερτ έφυγε, ή πριγκίπισσα Κίνσκυ γύρισε προς την Καρολίνα και της είπε άυστηρά:

—Ο άνθρωπος αυτός μάς πρόσβαλε με τη συμπεριφορά του, αλλά στείτε και σεις...

Όταν σε λίγο ο Σούμπερτ γύρισε στο σπίτι, ήταν κυριολεκτικώς έκμηδενισμένος.

Σωριάστηκε σε μια καρέκλα και σπνρίζοντας το κεφάλι του στα δυό του γέλια, θύσθησε στην άπελπισία του. Με δυσκολία συγκρατούσε τα δάκρυά του και τους λυγμούς του.

Όλες του ή έλπίδες, όλα του τα όνειρα είχαν διαλυθί... Τίποτε δεν μπορούσε πειά να έλπιζε... Η καταστροφή είχε έπέλθει όριστική, άνεπανόρθωτη, στη στιγμή μάλιστα που θεωρούσε θέσπαιο το θρίαμβό του...

Τί θα γινόταν τώρα; Πάλι ή δυστυχία, πάλι ή φτώχεια θα ξανάρχιζαν... Τό μέλλον είχε χαθί γι' αυτόν...

Κι' όλα αυτά εξ αίτίας μιας τρελλής, άσυλλόγιστης κοπέλλας!...

(Ακολουθεί)

Μετά την ανάγνωση του έργου:
 'Ο φίλος.-Αυτός ο τύπος του κακούργου που έχεις στο δράμα σου, είνε αριστουργηματικός. Από πού πήρες τον χαρακτήρα του;
 'Ο συγγραφέας.-Φαντάσθηκα έναν άνθρωπο που να έχει όλες τις κακίες, που μοιάζει με γυναίκα μου όταν θυμώνει!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στον πύργο του μαρκιού Κωδίκου, τριάντες φιλοδενείται ο Φίλιππος της Μάνουσας, πρίγκηψ του Γκονζάγκας, τον οποίον ο πυροδοστήτης πρόκειται να παντρήσει με την κόρη του Λύγης. Μά η Λύγη έχει παντρευτεί μυστικά πρό περαστές με τον δούκα Φίλιππο του Νεβέρ, φίλο στενό του πρίγκηψ της Γκονζάγκας, με τον οποίον έχει αποκτήσει και παιδί. Ο πρίγκηψ της Γκονζάγκας, ο οποίος το ξέρει αυτό, έχει αναθέσει στον έμπιστό του Πιέρολ να συγκαλέσει τους καλύτερους οπαθιστάς της Γαλλίας, για να δολοφονήσουν τον Νεβέρ, γιατί έτσι, εκτός των άλλων, θα τον κληρονομήσει, επειδή είναι εγγονός του. Όλα αυτά όμως τα μαθαίνει ο περιήγητος για την όμορφη του και την ανδρεία του δεκαεπτάχρονη Λύγη, ο οποίος αποφασίζει να σώσει τον Νεβέρ και την κόρη του. Πράγματι δε κατορθώνει να πάρει την κόρη του Νεβέρ, κι έπειτα έχοντας την στην αγκαλιά του, αποκρούει μαζί με τον πατέρα της την επίθεση των ιπποτών. Μά ενώ οι δύο ήρωες θριαμβεύουν, άξαφνα ο πρίγκηψ της Γκονζάγκας γλιστράει ύπουλα στο σκοτάδι και δολοφονεί τον Νεβέρ, βυθίζοντας το σπαθί του στη ράχη του. Ο Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μα κατορθώνει να ξεφύγει από τους δολοφόνους, παίρνοντας μαζί του και την κόρη του Νεβέρ. Δεκαεννιά χρόνια περνούν και ο Γκονζάγκας, ο οποίος παντρεύτηκε την Λύγη, μεταβάλλει το μέγαρό του στο Παρίσι ο' ένα είδος εμπορικού χρηματιστηρίου. Στο διάστημα όμως των δέκα ετών χρόνων που πέρασαν, όλοι οι μπάσοι, που έλασαν μέρος στην επίθεση εναντίον του Νεβέρ και του Λαγκαρντέρ, βρίσκονται σκοτωμένοι μυστηριωδώς, με μία σπαθιά άνωμαστα στα μάτια. Τελικά, λοιπόν, από τους σκοτώνονται ο Φαέντσα κι' ο Σαλντάνι, που βρίσκονται νεκροί έξω από το σπίτι, μέσα στο οποίο ο Γκονζάγκας κρατούσε σαν φυλακή, για άγνωστο σκοπό, μία όμορφη Ισπανίδα, την ντόνα Κρούζ, και της οποίας την επίθεση τους είχε αναθέσει. Την νέα αυτή ο Γκονζάγκας την προσφέρει για να την παρουσιάσει στη σύζυγό του ως την κόρη του Νεβέρ και να εξασφαλίσει έτσι την κληρονομία του. Και πράγματι, συγκαλεί ένα οικογενειακό συμβούλιο, το οποίο θα κρίνει σχετικά με την κληρονομία του Νεβέρ. Στο συμβούλιο αυτό παρουσιάζεται άσπαστη η Λύγη, άποφασισμένη να υπερασπιστεί με κάθε τρόπο τα δικαιώματά της κόρης της. Έκει μία φωνή μυστηριώδης, που την ακούει μονάχα αυτή, της υπαγορεύει τις απαντήσεις της κι' η απάντησή αυτή είναι τόσο αποστομωτική, ώστε ο Γκονζάγκας χάνει το παυνίδι, πληροφορείται όμως άμέσως ότι ο Λαγκαρντέρ με την κόρη του Νεβέρ κρύβεται ο' ένα σπίτι της οδού Σάντα και στέλνει τους ανθρώπους του ν' αναζητήσουν την νέα. Στο σημείο αυτό αρχίζει η δημοσίευσή του. Ημερολόγιό, στο οποίο η κόρη του Νεβέρ διηγείται τα παιδικά της χρόνια κοντά στον Λαγκαρντέρ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ένα πρωί, που ο Έρρίκος είχε θυγή, κατά τη συνήθειά του, ναρξί έξω, μπήκα στην κάμαρή του για να την ταχτοποιήσω. Τό γραφείο του, το οποίο πάντοτε κλείδωνε κι' έπαιρνε το κλειδί, μαζί του, παραδόξως το είχε ξεχάσει ανοιχτό. Έπαινα στο γραφείο, θρισκόταν ένα πακέτο χαρτιά μέσα σ' ένα φάκελλο, κτηρινισμένο απ' το χρόνο. Άπάνω στο φάκελλο υπήρχαν δύο σφραγίδες όμοιες με τα οικόσημα που είχαν χαραχμένη ως έμβλημα τη Λατινική λέξη: «Αίσιν»... Ο έξιμοιογής μου, τον οποίο ρώτησα να μάθω τί σήμαινε ή λέξη αυτή, μου απάντησε: «Είμ' εδώ!»...

Θυμάστε, μητέρα μου; “Όταν με είχαν απαγάγει κι' έτρεξε πίσω απ' τους απαγωγείς μου για να με σώσει, φώναξε αυτές τις λέξεις: «Είμ' εδώ!... Είμ' εδώ!»...

Ο φάκελλος είχε και μία τρίτη σφραγίδα, που φαινόταν σαν ν' ανήκει σ' έκκλησία ή σε παρεκκλησίον. Είχα δη' τα χαρτιά αυτά κι' άλλοτε: Τη μέρα που φύγαμε απ' το πανδοχείο, του οποίου ο ιδιοκτήτης μας είχε προδώσει στους διώκτες του, ο Έρρίκος εξαγύρισε σ' αυτό μόνο και μόνο για να τ'ά πάρει, επειδή τα είχε αφήσει εκεί επάνω σ' τη θία της φυγής μας. “Όταν μάλιστα τα ξαναβρήκε άδικτα, ή όμη του έλαμψε από χαρά. Τό θυμάμαι πολύ καλά αυτό.

Πλάι στο φάκελλο, που δεν είχε χαμιά επιγραφή, υπήρχε ένα χαρτί, πουμίναζε με κατάλογο, γραμμένο τελευταία. Δεν ξέρω αν έκανα καλά, μα τό διάβασα... Τό έκανα αυτό, μητέρα μου, γιατί λαχταρούσα να μάθω για ποιό λόγο ο Έρρίκος θα έφυγε σ' ταξείδι και θα μ' έγκατέλειπε για τόσο καιρό. Μά δεν ήταν τίποτα άλλο γραμμένο στο χαρτί αυτό, παρά ονόματα και ημερολόγια. Δεν ήξερα κανένα απ' τα ονόματα αυτά. Ήσαν χω-

Επάνω στο γραφείο βρισκόταν ένα πακέτο χαρτιά.

ρίς άλλο, τα ονόματα των ανθρώπων, που ο Έρρίκος έπρόκειτο να πάει κατά την διάρκεια του ταξιδιού του.

Σου αντιγράφω εδώ, μητέρα μου, τον κατάλογο αυτό:

1ος. Λοχαγός Λορραίν, Νεάπολις.

2ος. Στάουπιτζ, Νυρεμβέργη.

3ος. Πίντο, Τουρίνο.

4ος. Πέπε, Γλασκώθ.

5ος. Τζόελ ντε Ζούγκαν, Μορλαί.

6ος. Φαέντσα, Παρίσι.

7ος. Σαλντάνι, Παρίσι.

8ος.

Και 9ος.

Πλάι στον 8ο και στον 9ο, δεν είχαν γραφή ακόμα ονόματα.

V
Ο ΝΕΑΡΟΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Πριν προχωρήσω, μητέρα μου, στην αφήγησή μου, θα σου τελειώσω την ιστορία αυτού του καταλόγου.

“Όταν ο Έρρίκος εξαγύρισε απ' το ταξείδι του, έπαιρ' από δύο χρόνια, ξαναείδα τον κατάλογο. Πολλά απ' τα ονόματα ήσαν σθυσμένα απ' αυτόν, χωρίς άλλο τα ονόματα εκείνων που ο Έρρίκος είχε συναντήσει στο ταξείδι του. Αντιθέτως, στους αριθμούς 8ον και 9ον είχαν προστεθεί δυο ακόμα ονόματα. Ίσού ο κατάλογος, όπως ήταν τότε:

1. Ο λοχαγός Λορραίν ήταν σθυσμένος με μία κόκκινη γραμμή. 2. Ο Στάουπιτζ ήταν επίσης σθυσμένος. 3, 4 και 5. Ο Πίντο, ο Τζόελ ντε Ζούγκαν κι' ο Πέπε, επίσης σθυσμένοι. Τα ονόματα των αριθμών 6 και 7, ο Φαέντσα κι' ο Σαλντάνι παρέμεναν άθικτοι. Στον αριθμό 8 είχε προστεθεί το όνομα: Ντε Πιέρόλ, Παρίσι, και στον αριθμό 9 το όνομα: Πρίγκηψ Γκονζάγκας, Παρίσι.

“Έκανα δυο χρόνια να τ'ον δώ, μητέρα μου! Δεν ξέρω πώς μπόρεσα κι' έζησα τόσες ημέρες, χωρίς να τ'ον δώ!... Αν με χώριζαν απ' αυτόν σήμερα, είμαι θεοβία πώς θα πέθαινα. Κατά τη διάρκεια της απουσίας του, ήμουν κλεισμένη κι' ασφαλισμένη από κάθε κίνδυνο στο μοναστήρι της Μεταμορφώσεως. Ή μοναχός του μου φερόντουσαν με απέραντη καλωσύνη. Μά, αλλοίμονο, δεν μπορούσαν να με παρηγορήσουν... Ή χαρά μου είχε φύγει μαζί με το φίλο μου!... Δεν ήθελα πια ούτε να τραγουδήσω, ούτε να χαμογελάσω!...

“Ω! μά, όταν ξαναγύρισε αποζημιώθηκα με τό παραπάνω για όλες αυτές τις θλίψεις μου... Ο λατρευτός μου πατέρας, ο φίλος μου, ο προστάτης μου, ο Έρρίκος μου ήταν κοντά μου... Δεν εύρισκα λέξεις για να του πω πόσο ήμουν ευτυχισμένη... Κατά την επιστροφή του, έ-

πειτ' απ' το πρώτο του φίλημα, με κύτταξε και ξαφνιάστηκα από την έκφραση που πήρε το πρόσωπό του.

—Μεγάλωσε πια, μικρή μου Λύγη! μου είπε. Δεν φανταζόμουν πως θα ώμορφανες τόσο!

Ήμουν λοιπόν ωραία! Με ξαναβρήκε ωραία!... Ή ώμορφη είν' ένα δώρο του Θεού, μητέρα μου!... Κ' ευχαρίστησα τό θεό μέσ' απ' την καρδιά μου!... Ήμουν, όταν ο Έρρίκος μου τό είπε αυτό, δεκάξη-δεκαεφτά χρόνων. Δεν φανταζόμουν ποτέ ως τότε, ότι μία κόρη μπορούσε να νιώσει μία τέτοια ευτυχία, ακούγοντας να της λένε: «Είσαι ωραία!»

Έβηκα από τό μοναστήρι της Μεταμορφώσεως την ίδια μέρα της επιστροφής του και ξαναγύρισαμε στην παλιά μας κατοικία. “Όλα είχαν αλλάξει σ' αυτήν.

Δεν μπορούσαμε πια να ζούμε μόνοι, ο Έρρίκος κι' εγώ, γιατί είχα μεγαλώσει πια.

Βρήκα στο σπίτι μία γρήγα ήλικιωμένη γυναίκα, την Φραγκίσκη Μπερισσόν και τόν μικρό της έγγονο Ζάν-Μαρί, οι οποίοι έινε ακόμα κοντά μας.

Ή Φραγκίσκη, μόλις με είδε, είπε:

—Πόσο ήταν μοιάζει!

Πώς ήταν λοιπόν αυτός που τό έμοιαζα τόσο;... Ύπαρχουν χωρίς άλλο, μητέρα μου, πράγματα που δεν πρέπει να τα μάθω και σχετικά με τα πράγματα αυτά κρατούν απόλυτη μυστικότητα γύρω μου.

Σκέφτηκα άμέσως και ή γνώμη αυτή δυνάμωσε πολύ από τότε μέσα μου, ότι ή Φραγκίσκη Μπερισσόν ήταν κάποια παλιά υπηρέτρια της οικογενείας μου... Ή γυναίκα αυτή θα ήξερε άσφαλώς τόν πατέρα μου, ή πώς και σένα, μητέρα μου... Πόσες φορές δεν ή ρώτησα σχετικά, λαχταρώντας να μάθω... Μά ή Φραγκίσκη, που μιλούσε τόσο εύκολα συνήθως, γίνεται θουδή σαν ψάρι, μόλις της κάνα και τόν παραμικρό ύπαινιγμό γι' αυτά τα ζητήματα.

“Όσο για τόν έγγονό της, τόν Ζάν Μαρί, έινε πίο νέος από μένα και δεν ξέρει τίποτε.

Δεν είχα δη' τη μικρή μου Φλώρα ούτε μία φορά, όσο θρισκόμουν στο μοναστήρι της Μεταμορφώσεως. Γι' αυτό τό ή ζήψα, μόλις θυγήκα έξω. Μά μου είπαν πώς είχε φύγει απ' τη Μαδρίτη. Αυτό όμως δεν ήταν αλήθεια, γιατί την είδα έπειτ' από λίγες μέρες να περπατάει και να τραγουδά στην Πλάτσα-Σάντα. Παραπληρότητα στον Έρρίκο γιατί με γέλασαν και μου άπάντησε:

—Δεν πρέπει να την πλησιάζεις αυτή τη φτωχή μικρούλα, Λύγη. Ύπαρχουν πρόσωπα που δεν ήθελαν να τα θέλουν κοντά σου αυτοί που πρέπει ν' αγαπάς...

Μά ποιό είν' αυτός που πρέπει ν' αγαπάς;

“Εσύ, μητέρα μου, πρώτα-πρώτα, έσύ, προπάντων... Έ λοιπόν, δεν θα σου άρεσε ν' αγαπάω την πρώτη μου φίλη, να νιώθω εύνγνωμοσύνη για τη Φλώρα μου, που μάς έσωσε από ένα μεγάλο κίνδυνο; Δεν τό πιστεύω...

Μού φαίνεται πώς ο Έρρίκος έινε κάποιος υπερβολικός. Έσύ, μητέρα μου, θα είσαι περισσότερο καλή παρά περήφανη... Έξ άλλου, τα χάδια μου δεν θα σ' αφήνουν να φανταστείς αλυστήρη...

Ήμουν λοιπόν πια μία δεσποινίς... Είχα υπηρεσία κοντά μου... “Ο μικρός Έρρίκος μπορούσε να θεωρηθ' ως άκόλουθός μου... Ή Φραγκίσκη μου κρατούσε πιστή συντροφιά... Ήμουν διλιγώτερο μόνη από άλλοτε, μά δεν ήμουν περισσότερο ευτυχισμένη.

Ο φίλος μου είχε αλλάξει. Οι τρόποι του δεν ήταν πια οι ίδιοι. Τόν εύρισκα πάντοτε ψυχρό και κάποτε θλιμένο. Φαινόταν πως υπήρχε τώρα κάποιος φραγμός μεταξύ μας...

“Όπως σου είπα και προηγούμενος, μητέρα μου, κάθε εξέγηση μαζί μας ήταν αδύνατη. “Ο Έρρίκος φύλαγε τό μυστικό μου κι' από μένα την ίδια. Μάντευα ότι υπέφερε κι' ότι παρηγοριόταν με την εργασία. “Απ' όλες τις μεριές έρχόντουσαν και ζητούσαν την συνδρομή του. Ή εμβάρις είχε μπη στο σπίτι μας και κατόπιν ή πολυτέλεια. Θα νόμιζε κανείς ότι οι έπιλοιοί της Μαδρίτης είχαν δώσει τόν Έρρίκο στον πλειστηριασμό και τό προέφεραν ο καθένας περισσότερα.

“Ο δούξ Μέντινα-Σιντόνια, ο εύνοούμενος αυλικός του Φραγκίσκου, είχε πη: “Έχω τρία σπαθιά: τό πρώτο έινε από χρυσό και θα τό χαρίσω στο φίλο μου· τό δεύτερο έινε στολισμένο με διαμάντια και θα τό χαρίσω στην αγαπημένη μου. Τό τρίτο έινε από άπλό ατσάλι, μά έπειδι έχει φτιάξει τη λεπίδα του από λουδοθίκος (αυτό τό όνομα είχε τότε ο Έρρίκος) δεν θα τό χαρίσω παρά μόνο στο δασιλέα.

Εντωμεταξύ, οι μήνες περνούσαν και μία θλίψη είχε αρχίσει να με κυριεύει. “Ο Έρρίκος τό άντελήφθη αυτό κι' έγινε δυστυ-

χισμένος...

“Ή κάμαρη έβλεπε στους άπεράντους κήπους που θρισκόμουν πίσω απ' τη Βασιλική “Οδό. “Ο πίο ώμορφος κι' ο πίο μεγάλος απ' αυτούς τούς κήπους ανήκε στο άνάκτορο του δούκου ντ' “Οσοούτο, ο οποίος είχε σκοτωθ' σε κάποια μονομαχία. “Από τότε δέ, τό παλάτι ήταν έρημο...

Μία μέρα, έξαφνα, είδα ν' άνοίγουν τά κλειστά παράθυρα. Ή έρημος σάλες του γέμισαν από πολυτελή έπιπλά. Συγχρόνως καινούργια λουλούδια πλημμύρισαν τόν έγκαταλειμμένο κήπο... Τό άνάκτορο είχε βρή καινούργιο άφέντη.

Ήμουν περίεργη, όπως όλοι όσοι μένουν κλεισμένοι, και θέλησα να μάθω τ' όνομά του. “Όταν τό έμαθα, μούκανε μεγάλη εντύπωση. Αυτός που είχε κατοικήσει τώρα στο άνάκτορο του “Οσοούτο, ονομαζόταν Φίλιππος της Μάνουσας, πρίγκηψ Γκονζάγκας.

Γκονζάγκας! Είχα δη' τό όνομα αυτό στον κατάλογο του φίλου μου Έρρίκου. Ήταν τό δεύτερο απ' τα ονόματα που είχε προσθέσει κατά τό ταξείδι του. Ήταν τό τελευταίο απ' τα τέσσερα ονόματα που δεν είχαν διαγραφ' ακόμα: Φαέντσα, Σαλντάνι, Πιέρόλ και Γκονζάγκας.

Σκέφτηκα ότι ο Έρρίκος θα ήταν φίλος του μεγάλου αυτού άρχοντος και περίμενα να τόν δώ ή στο μέγαρό του ή στον κήπο του.

Μά την έπομένη, ο Έρρίκος έκλεισε με πυκνές κινκλίδες τό παράθυρό μου.

—Λύγη, μου έλεπε, σε παρακαλώ να μη δείχνεις σε όσους θα κατεβαίνουν σ' αυτό τόν κήπο.

Σου έμολογώ, μητέρα μου, ότι αυτή ή απαγόρευση διπλασίασε την περιέργειά μου. Και δεν μου στάθηκε καθόλου δύσκολο να μάθω διάφορα πράγματα για τόν πρίγκηπα Γκονζάγκας. “Όλος ο κόσμος άλλωστε μιλούσε γι' αυτόν...

Ήταν ένας από τούς πίο πλούσιους μεγιστάνες της Γαλλίας κι' ο πίο στενός φίλος του αντιβασιλέως της. Είχε έρθει στη Μαδρίτη με μυστική πολιτική άποστολή και τό φερόντουσαν όπως σε έπίσημο πρεσβευτή. Είχε δόλοκληρη αλλη γύρω του.

Κάθε πρωί, ο μικρός Ζάν-Μαρί έρχόταν και μου έλεγε τά νέα. “Ετσι μάθαινα ότι ο πρίγκηψ ήταν ώραίος, ότι ο πρίγκηψ είχε φίλες, ότι σκόρπιζε τά έκατομμύρια στο δώμο. Είχε συντρόφους του μερικους νεαρούς τρελλούς ευπατρίδες, που άναστατώναν κάθε νύχτα τη Μαδρίτη με τίς έρωτικές τους περιπέτειες, που σκαρφαλώναν στα μπαλκόνια, που έσπασαν τά φανάρια, που παραβίαζαν τίς πόρτες και που μονομαχούσαν με τούς ηηλότυπους συζύγους.

“Υπήρχε μεταξύ όλων αυτών κι' ένας νέος δεκαοχτώ έτών μόλις, ένας δαίμονας, που ονομαζόταν μαρκήσιος ντε Σαθερνύ!

“Είχαν πώς ήταν δροσερός και τριανταφυλλένιος σαν κοπέλλα, και πώς είχε πολύ γλυκό ύφος! Είχε ακόμα μακρυνά ξανθά μαλλιά πάνω από ένα λευκό μέτωπο, χέλι άμούστακο ακόμα και μάτια πουήρα σαν μικρού κοριτσιού... Ήταν ο πίο προμερδός απ' όλους... Αυτό τό χερουθείμ τώρα

ζε τίς καρδιές όλων τών σεναριτών της Μαδρίτης.

Μέσ' απ' τίς χαραμάδες του παραθύρου μου, κύτταξα και μία φορά, κάτω απ' τά φύλλωματα του ώραιου αυτού κήπου, ένα νεαρό εύγενή με κομψό παρουσιαστικό, με κάτι γυναικείο στην εμφάνισή του. Μά αυτός ο νέος δεν μπορούσε να έινε ο διαβολάκος ο Σαθερνύ. “Ο μικρός μου ευπατρίδης είχε μία ένφανση τόσα φρόνημ, τόσα μετρομένη... Περιφερόταν στον κήπο από πολύ πρωί... “Ο Σαθερνύ αντιθέτως θα σήκωνόταν πολύ άργα, γιατί αίνουργα θα περνούσε τη νύχτα του σε τρελλά γλέντια.

Πότε καθισμένος σ' ένα πάγκο, πότε πλαγισμένος στη χλόη, πότε περπατώντας σκεπτικός και με τό κεφάλι σκυφτό, ο νεαρός μου ευπατρίδης κρατούσε σχεδόν πάντοτε ένα έθιλλο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηβος.

“Ο Σαθερνύ άσφαλώς δεν θάπαινε ποτέ έθιλλο στα χέρια του!...

“Ο νεαρός αυτός ευπατρίδης θα ήταν ακριβώς τό αντίθετο του μαρκήσιου ντε Σαθερνύ, εκτός αν ο τελευταίος είχε συκοφαντηθ' απ' τόν κόσμο...

Κι' όμως δεν άργησα να μάθω, ότι ο νεαρός μου εύγενής ήταν ο ίδιος ο μαρκήσιος ντε Σαθερνύ...

“Ο δαίμονας, ο διαβολάκος!... Μού φαίνεται πώς θα τόν α-

—Πόσο του μοιάζει! είπε ή Φραγκίσκη, μόλις με είδε...

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ

Ο ΑΡΧΙΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΣΑΡΚΕ'Υ

«Ο Σάρκευ, ο τρομερός Σάρκευ, ξαναβγήκε στ' ανοιχτά. Τό πειρατικό του «Η Έλευθερία», αφού ξάφρισε δυο δολιχίδια χρόνια την ακτή του Καραμαντέλ, γυρνούσε τώρα στ' ανοιχτά της Ισπανικής Αμερικής. Ψαράδικα κι' εμπορικά, όλα τα πλοία φεύγανε με τρόμο, όταν ξάνοιγαν μακριά τα μπαλωμένα πανιά του.

Σ' όλα τα νησιά ήταν γνωστές η θηριώδεις του Σάρκευ. Όταν ένα καράβι καινότανε στον άκεανό, όταν η θάλασσα ξενούσε πτώματα ή άλλα λείψανα ναυαγίου, οι ναυτικοί καταλάβαιναν τρουανιμένοι πως ο Σάρκευ πέρασε από κει.

Μια μέρα του Μαΐου του 1720, η «Έλευθερία» παραβόνηε κάπου πέντε λεύγες μακριά από τα Περάσματα των Άνέμων την εύκολη λεία της. Έμενε εκεί τρεις μέρες τώρα, σαν ένα άπαισιο μαύρο σημάδι στο κέντρο του τεραστίου γαλάζιου κύκλου των κυμάτων. Πέρα, νοτιοανατολικά, στο βάθος, φαινόντουσαν οι λόφοι της Σπανιόλας.

Η θωρακισμένη περνούσαν χαμένες κι' ο Σάρκευ, νευριασμένος θαλασσημύδης.

—Θα ξεσπάσω άσκημα, άπάνω στο πρώτο πλοίο που θα πέσει στα χέρια μου, είπε στον ναύκληρό του, τον Νέντ Γκαλογουαίη.

Ο Νέντ Γκαλογουαίη ήταν ένας ρωμαλέος δραπέτης, των κατέρων της Νέας Όρλεάνς. Η δυνατή κορμοστασιά του και τα σλονερά μάτια του, τραβούσαν κοντά του τις γυναίκες των ναυτικών καταγαλίων.

Ο πλοίαρχος Σάρκευ ήταν έντελώς διαφορετικός. Τό λιγνό πρόσωπό του είχε την άχρότητα πώματος κι' ο ήλιος των Ινδιών, αντί να του δώσει χρώμα, τον έκανε ακόμα πιο άποκρουστικό. Ήτανε σχεδόν ολότελα φαλακρός. Λίγα γκρίζα μαλλιά πέφταν' άπάνω στο ίσιο και στενό μέτωπό του. Τα μάτια του, γαλανά και μικρά, ανάγκαζαν και τους πιο δυνατούς να χαμηλώνουν μπροστά του τό βλέμμα τους. Και όμως, αυτοί οι δύο τόσο διαφορετικοί άντρες, ήταν οι καλύτεροι φίλοι. Έκείνη την ώρα παίζανε χαρτιά για να περνούν ή άδειες ώρες. Ο Γκαλογουαίη ήτανε ο έμπιστος του πλοίαρχου. Παρακολουθούσε πάντα τις κινήσεις του άνύποπτου πληρώματος κι' είχε προλάβει τρεις στάσεις εναντίον του Σάρκευ.

—Κάτι μαγειρεύουνε πάλι, καπετάνιο, αυτά τα θρωμόσκυλα, έλεγε καθώς έδινε χαρτί.

—Τους παληανθρώπους!... Πρέπει κάθε τόσο ν' ανοίγω τα κεφάλια μερικών για να συγκρατώ την πειθαρχία.

—Είπε καμιά σαρανταριά με τό μέρος του Σουήτλοξ. Πρέπει να φυλάγεται όσπου να θρω εύκαιρία να τον ξεκάνω και να ήσυχάσουμε.

Μόλις τέλειωσε ο ναύκληρος αυτά τα λόγια, άκούστηκε άξαφνα μια φωνή άπ' τό κατάστρωμα:

—Ένα πλοίο! Ένα μεγάλο πλοίο!...

Άμέσως όλοι τρέσανε στις θέσεις τους. Ένα μεγάλο καράβι πλησίαζε γρήγορα. Έρχότανε, φαίνεται, από μακριά και δεν υποψιάζοντανε διόλου τον κίνδυνο που διέτρεχε, γιατί δεν έκανε τίποτα ν' άποφύγη τό πειρατικό. Τόση ήτανε ή τόλμη του, όστε για μία στιγμή οι πειραταί φοβήθηκαν μήπως ή-

τανε πολεμικό και τους ξεγελούσε για να τους βουλιάξη στα σίγουρα. Όταν όμως πλησίασε, κατάλαθαν πως δεν υπήρχε τέτοιος φόβος. Με την συνηθισμένη τους ταχύτητα, μέσα σε λίγα λεπτά, πέρασε άπάνω του, ρίξαν τους γάντζους και ξεγύρισαν στημτώντας, σαν ένα μανιασμένο κύμα, άπάνω στο κατάστρωμά του.

Οι λιγοστοί ναύτες της θάρδιας σφάχτηκαν άμειλιτα με τό λίγες στινιές. Όσοι θρέθηκαν στις καμίνες τους άναψαν λαβάν ν' άνεβούνε στο κατάστρωμα, γιατί τό πλοίο είχε ριευτή κιόλας άπό τους πειρατάς. Τό πλοίο αυτό ήτανε «Πορτομπέλλο» και ταξείευε άπό τό Λονδίνο στο Κίγγστον Ζαυάικα, με φορτίο θαμνακερών.

Τό φορτίο δεν άείζε για τους πειρατάς, ή άόσα του έίχε 2500 λίρες χρυσές κι' άνάμεσα στους ταξιδιώτες θραύσαν δυο-τρεις χλούσιοι έμποροι γεμάτοι χρυσάφι.

Άφού συγκέντρωσαν όλα τα λάφυρα, οι πειραταί έβγαλαν τους αλχημολώτους στη θάλασσα, άνοίγοντάς τους μια εύκα μυχαιρία στο τόδι, άπό φόβο μη γλυτώσει κανείς και τους τυρώσει.

Έμενε μονάχα ο πλοίαρχος του «Πορτομπέλλο», άνάμεσα πάλι στη γέφυρα, με μία έκφραση άπολύτου περιφρόνησης στο ήλιοκαμένο πρόσωπό του. Ήτανε πληγωμένος άσπρε, στο στήθος συγκέντρωσε τις δυνάμεις του και φώναξε:

—Παληόσκυλα, όσο κι' άν ψάξατε δεν θρήκατε τίποτα πέρα από τούσαν σπίθες. Βρισκότανε λοιπόν μέσα στο πλοίο κομμάτια θησαυρός; Πού λοιπόν; Πού!...

—Μίλα, συνάδελφε, κι' άν θέλεις, μπορείς να μείνεις μες, του φώναξε τινηρά ο πλοίαρχος Σάρκευ.

—Τέτοια ζωή δεν μου χρειάζεται, γεροκόλασμένο! Και τίποτα στο πώ. Στην πίσω καμπίνα θα θρήτε την άμορφη του μικροήσου Ραμίζε.

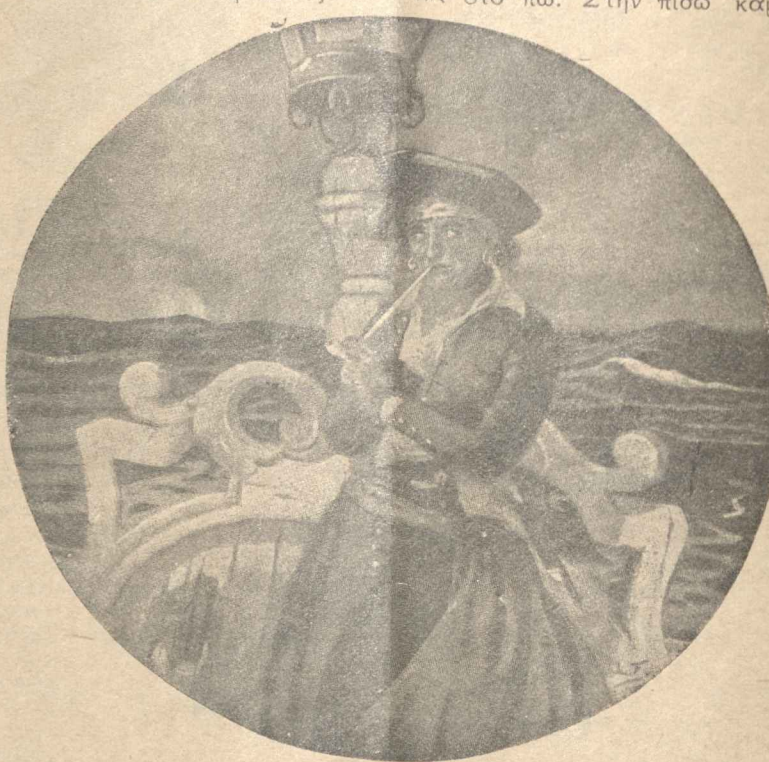
Ο πλοίαρχος Σάρκευ, που την κλειδώσε ο πατέρας για τιμωρία της, πού άντα τον τρίτο μας πλοίαρχο, νοίντε λοιπόν την καμπίνα σκοτωθήτε για τα μαύρα τα μάτια.

Και μ' ένα πήδημα ο πλοίαρχος του «Πορτομπέλλο» έπεσε άνάμεσα στα κύματα.

Οι πειραταί άρσησαν όλο το πλοίο στην πίσω καμπίνα. Σπάζανε την κλειδωνιά και άρσησαν την κοπέλλα μαζεμένη σε γωνιά. Τα λυτά μαλλιά της της έπεφταν ως τα γόνατα. Η μάτια της σανέπαιναν ήλκυστρού και την άνοιγα κι' έμενε σύγκορη. Την έσπασαν ναυσσα ως την καμπίνα του Σάρκευ. Έκενός την έβγαλε μ' ένα άπαισιο χαμνιό. Σήκωσε κατ'άνω τό γένο, της έκανε μία βούλα από άσπρό στο μάγουλο.

—Κορίτσι μου, έτσι γίνεσαι οι άοραάδες των πειρατών.

Οι πειραταί έαναγύρισαν τόπιν στο κεράδι τους και έφου βυθίσανε τό «Πορτομπέλλο», άρχισαν τό γλέντι. Μείνανε σαν κτήνη. Η Ίντελ μιρέζ, μολονότι ήξερε πως ο Σάρκευ

Σάρκευ

γονείς της τούς είχαν σκοτώσει οι πειραταί. Έδειχνε μία άπίστευτη ψυχραιμία. Όταν μάλιστα ο Σάρκευ την έπιασε άπ' τη μέση, εκείνη κατώρθωσε να τού χαμογέλαση.

—Να με πάρη ο διάολος, ξεφώνισε ο άρχιπειρατής γοητευμένος, άν αυτή ή κοπέλλα δεν γεννήθηκε για να γίνη γυναίκα κουσάρου!

—Ηην ξεγνάς, πλοίαρχε, πως ή γυναίκες άνήκουε σ' όλους! φώναξε τότε ένας άξιωματικός.

—Και δεν θα όποχωρήσουμε σ' αυτό τό ζήτημα, είπε άγριέμενος ο Σουήτλοξ.

—Όποιος θέλει να τον κάνω κομμάτια, ως έρθει πιο κοντά! μούγκρισε ο πλοίαρχος, κυττάζοντας δλόγυρά του. Πρέπει να έξερη, κοπέλλα μου, πως δεν γεννήθηκε ακόμα εκείνος που θα σε πάρη άπ' τα χέρια μου. Έλα, να μου ζήσης, κάτσε στα γόνατά μου, άγκάλιασέ με με τα χεράκια σου. Μπαά, έτσι! Να με πάρη ο διάολος, άν δεν μ' άγάπησε με τό πρώτο που με είδε!

Η Ίντελ, καθισμένη τώρα στα γόνατα του άρχικουρσάρου, έπαυε με τα μαλλιά του, τού χάιδευε τ' αυτιά και τα μάγουλα. Ότε οι άξιωματικοί, ότε ο γιατρός-παλός έγκληματίας κι' αυτός—όσο κι' άν είχαν ψηθή άπ' την κολασμένη ζωή τους, δεν μπόρεσαν να κρύψουν τον άποτροπισμό τους μπροστά σ' εκείνο τό άπερίγραπτο θέαμα. Ο Σάρκευ άπεναντίας έλαμπε άπ' την χαρά του.

Ο γιατρός όμως, καθώς παρακολουθούσε αυτή την άπίστευτη σκηνή, πού φαίνοντανε παρμένη άπ' την κόλαση, έδειξε μιά άσυνήθιστη γι' αυτόν ταραχή. Τα χαρακτηριστικά του τεντώθηκαν, κέρωσε και τό κατακόκκινο άπ' τον ήλιο και τό πιστό πρόσωπό του κιτρινίσε.

—Κύτταζε τό χέρι της, πλοίαρχε Σάρκευ! φώναξε με τρεμμένη φωνή. Για τό Θεό, κύτταζε τό χέρι της!

Ο Σάρκευ κύτταζε τότε τό χέρι που τον χάιδευε κι' άνατρίχασε. Ήτανε κίτρινο, σαν χέρι πεθαμένου, μερικές πέτσες κίτρινες, συκαμένες, συγκρατούσανε τα φαγωμένα δάχτυλα, μία σκόνη, λευκή σαν τό θαμπακι τό σκέπαζε δλόκληρο. Σ' αυτό τό θέαμα, μία κραυγή φρίκης γήγχε άπό τό στήθος του Σάρκευ. Σκούνησε άπότομα τη νέα άπό πάνω του. Έκείνη άπάνω με μία κραυγή θριάμβου και χύμισε άπάνω στο γιατρό. Δεν τον πρόκανε όμως, γιατί χώθηκε ούρλιάζοντας κάτω άπ' τό τραπέζι. Άρπαξε τότε τον Γκαλογουαίη άπ' τα γένεα

κι' έμπηξε τα νύχια της μέσα στις σάρκες του προσώπου του. Γρήγορα όμως της έβγαλε κι' αυτός και με τό ματωμένο μαχαίρι του την κοττήσε σ' άποσπασί, ενώ έκείνη έβγαζε άναρθεράς σπινές και γερονουούσε νελόντας σαν τοελλά.

Με δυσκολία την έανάγκασαν στην καμπίνα που θισκότανε κί ποιν και τότε οι τρεις άνδρες κυττάζοντας κατ'άσφα έδώ έτρεμαν άπ' τη φρίκη. Μία τρομερή λέξη τους έκαινε τα χείλη. Πόλτος μίλησε ο Γκαλογουαίη:

—Λέπα! Η καταστροφή μας κόλλησε λέπα!

—Είμενα δεν μ' άγγιξε, είπε ο γιατρός.

—Τότε ούτε και μένα, είπε ο ναύκληρος. Μ' άπαξε μονάχα άπ' τα γένεα. Δεν θ' άφήσω τήχη.

—Τί τρομερή άπροσεξία! είπε ο γιατρός. Έπαιπε να την όποκαστοίμε, δεν ήτανε διόλου ανίστη ή στάσι της. Και τώρα, είτε είμαστε υλοισμένοι, είτε όχι, δεν θ' όποσούμε να ήσυχάσουμε, πριν περάσει ένας χρόνος!

Ο Σάρκευ, χωμένος στο κάθισμά του, άκούγε τον γιατρό και σκούπιζε μ' ένα κόκκινο μαντήλι την καταραμένη σκόνη που τό λέρωνε τό πρόσωπο.

Ήταν κίτρινο σαν χέρι πεθαμένου!...

—Εγώ, ρώτησε με φωνή γεμάτη φόβο. Τι λες για μένα, για τρέ; Υπάρχει καμιά έλπίδα να γλυτώσω; Μίλα λοιπόν, παληόσκυλο, έσένα ρωτώ. Υπάρχει έλπίδα για μένα;...

Ο γιατρός κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του:

—Πλοίαρχε Σάρκευ, είπε, δεν θα ήτανε σωστό να σου πώ ψέμματα. Τό μόλυσμα είναι άπάνω σου. Όταν τα λείπα της λήπρας πιάσουν άπάνω σ' έναν άνθρωπο, δεν υπάρχει πεία έλπίδα...

Όταν ξεμέρωσε, οι πειραταί κάμανε σύσκεψη και κατόπιν έστειλαν άντιπροσώπους στον πλοίαρχο.

—Να σάς φάη ή θάλασσα όλους, κανάγηδες! μούγκρισε με τα μάτια πεταγμένα έξω, όταν τού χτύπησαν την πόρτα. Τώρα θα σάς σπάσω τα κεφάλια! Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτα, Γκαλογουαίη, Μαρτέν, Φίλε, θαράτε τους να ήσυχάσουμε μία για πάντα.

Οι άξιωματικοί όμως δεν όπάκουσαν αυτή τη φορά. Τότε κατάλαβε πως ήτανε δλομόναχος στον κόσμο. Οι ναύτες ρίχτηκαν άπάνω του και σε λίγα λεπτά τον είχανε δεμένο στο μεγάλο κατάρτι. Κι' άπό κει όμως τούς κύταζε άπειλητικά ο άνθρωπος που έμαθε τόσα χρόνια να κυβερνά τέτοια καθάρματα.

—Πλοίαρχε Σάρκευ, είπε τότε ο Σουήτλοξ, όλα θα μπορούσανε να σάς σωχρώσουμε, ως και τό φόνό του έλοουργού Τζαίμς, που τον σκότωσες με τα ίδια σου τα χέρια, κι' όλα τ' άλλα. Ξέρουμε όμως τώρα πως ή παρουσία σου στο πλοίο είναι κίνδυνος χειρότερος κι' άπό τό θάνατο! Αν κολλήσουμε κι' έμεις λέπρας, θα σπείσουμε σιγά-σιγά ως τό κόκκαλο και θα σκουλικάσουμε ζωντανόι. Γι' αυτό άποφασίσαμε, όσο ακόμα είναι καιρός και δεν μας άγγιξε τό θανατικό, να σε ρίξουμε σε μία θάρκα μαζί με τη λεπρή κι' ή τύχη πεία θ' άποφασίση για σάς.

«Άπόσπασμα του «Ημερολογίου του Άγγλικού πολεμικού «Εντίπς», 26 Ιανουαρίου 1721. — Πέντε άνδρες του πληρώματος προσεβλήθησαν άπό σκοροβότο, άπό την διαρκή χρήση παστού χρώματος. Έστειλα λοιπόν ένα άπόσπασμα στις Β. Δ. άντές της Σπανιόλας για ν' άγοράσουν άπορικά.

Όσα τη έσπερινή.—Η δυό θάρκες έπέστρεψαν στο πλοίο με όπορικά και ναυό κρέας. Ο έπί κεφαλής ναύκληρος άναφέρει ότι στην άκτι που βγήκανε βρήκαν τον σκελετό μιας γυναίκας με Ευρωπαϊκό φορέματα. Κοντά της βρήκαν μία βαρεία πέτρα, με την όποία είναι φανερό ότι της σύντριψαν τό κρανίο. Κοντά σ' αυτό τό μέρος διάσχει μία καλύβα άπό χαυιδάδα, ή όποία κατοικήθηκε για ένα διάστημα, όπος φαίνεται άπό τα μισοκαμένα ξύλα, κόκκαλα κι' άλλα σημάδια, που βρήθηκαν μέσα. Στις άκτές αυτές νύχες αναλαφροί ή φημη ότι εκεί είχε εγκαταλείψει τον τερασμένο χόνο ο άιμόδοος πειρατής Σάρκευ. Δεν ξέρουν όμως αν προχώρησε στο έσωτερικό της χώρας ή μετακόμισε σε κανένα πλοίο. Αν βρισκεται στη θάλασσα, ο Θεός να τον στείλη μπροστά στα κανόνια μας».

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τό «Humea Elegans» είναι, μπορεί να πώ κανείς, ο Βοργιάς των φυτών. Έκπνέει μία δηλητηριώδη άσμη, ή όποία έφραίνει τα φύλλα όλων των άλλων φυτών, που βρίσκονται γύρω του.

Η δαλία, τό γνωστό άνθος, την μετέφερε στην Ευρώπη ο Ουμπολδ στα 1789 από τό Μεξικό.

Ός τα 1570 τό Λουλάκι ήταν άγνωστο στο Εξωπαιό, ενώ οι Ινδοί τό ήξεραν πριν από χιλιάδες χρόνια.

(Θά σ'ας διηγηθούμε εδώ ένα τραγικό συμβάν του 15ου αιώνα, το όποιο τον όλοφρο Βύρωνα χρησιμοποίησε ως υπόθεσι στο περίφημο ποιήμα του, που φέρει τον τίτλο : «Η Παρισίνα».)

«Επειδή το διάβασμα των έργων του διασημού ποιητού δεν είναι εύκολο για το ευρύτερο αναγνωστικό κοινό, θα μεταχειρισθούμε στην αφήγησή μας φράσεις δλοκλήρες από το ποιήμα του, όπως ώστε η αφήγησή μας αυτή ν'αποτελέσει συγχρόνως και μία εκπαιδευτική διασκευή του ποιητικού άριστουργήματος του λόρδου Βύρωνα».)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Η ΠΑΡΙΣΙΝΑ

Ο μαρκήσιος Νικόλαος "Αζος, είχε αποκτήσει από την πρώτη του γυναίκα, την Στέλλα ντέλ "Ασαίνιο, ένα γυιό, τον Ούγο. Ο Ούγος ήταν ωραίος και, όταν μεγάλωσε, έγινε ένας ανδρείος πολεμιστής. Ο μαρκήσιος τον υπεραγαπούσε, θαύμαζε τη γενναϊότητά του, τον λάτρευε για την ωμορφιά του. "Αλλά, χωρίς να το θέλει, του έκανε κάποτε ένα μεγάλο κακό. "Ιδού, πώς συνέβη το πράγμα :

Ο κόμης Μαλατέστα, ο πύργος του οποίου ήταν κοντά στον πύργο του μαρκησίου "Αζου, είχε μια νεαροτάτη και όμορφη κόρη, που λεγότανε Παρισίνα. Τρία χρόνια αφού πέθανε η πρώτη γυναίκα του μαρκησίου, η Παρισίνα είχε την ίδια σχεδόν ηλικία με τον Ούγο. Ο Ούγος, την είχε ιδεί μια φορά, και, καταγοητευμένος από την ωμορφιά της, ένοιωσε ένα τρυφερό, μα και παράφορο αίσθημα γι' αυτήν. "Ωστόσο, δεν είπε τίποτε ούτε στην ίδια, ούτε σε κανέναν. "Εκρυψε το αίσθημά του στα κατάθρα της ψυχής του, και κανείς δεν ήξερε, τί έδοκίμαζε ο Ούγος, κάθε φορά που σκεφτόταν την ωραία Παρισίνα.

Λίγο αργότερα, ο πατέρας της Παρισίνας έστειλε μήνυμα στον μαρκήσιο "Αζο, ότι οι Μαλατέστα θα θεωρούσαν τον εαυτό τους ευτυχισμένο, αν συγγένευαν μ' ένα γάμο μαζί του. Ο κόμης, στέλλοντας το μήνυμα αυτό, σκεφτότανε ένα γάμο του Ούγου με την Παρισίνα. Μά ο μαρκήσιος δεν το σκέφθηκε καθόλου αυτό το πράγμα. "Εξακολουθούσε να θεωρή παιδί ακόμη τον Ούγο του. Κι' έπειδή ήταν νέος ακόμη και χήρος πριν από τρία χρόνια, απάντησε στον κόμητα, ότι ευχαρίστως θα έπαιρνε ο ίδιος γυναίκα την κόρη του. Κι' έτσι, η Παρισίνα Μαλατέστα έγινε δεύτερη γυναίκα του μαρκησίου Νικόλαου!

Η ωραία και νεαρή Παρισίνα, μετά το γάμο της, εγκαταστάθηκε στον πύργο των "Αζο. Μά, περιέργως, εθύσε από την πρώτη στιγμή, αντιπάθησε τρομερά τον νεαρό Ούγο. "Απέναντί του, δεν μπόρεσε να σκεφθί τίποτε άλλο, παρ' ότι ήταν η μητριά του. Και η αντιπάθειά της αυτή, σιγά-σιγά, έγινε ένα πραγματικό μίσος προς τον νεαρό ευπατρίδη!

Τρομερή ήταν η θέση αυτού του δυστυχισμένου. "Αγαπούσε, με όλη τη θερμή της νεανικής του ψυχής, αυτήν την ωμορφη γυναίκα, που του φερόταν τόσο εχθρική, με τόσο αντιπάθεια. Μά, από την άλλη μεριά, φοβόταν να της μιλήσει, να της πη πόσο διαφορετικά από τα δικά της ήταν τα αίσθημά του γι' αυτήν. Φοβόταν, μήπως μία τέτοια εξομολόγησή του δεν έμενε ως αυτό, φοβόταν μήπως η καρδιά του τον έκανε να παρασυρθεί περισσότερο... Και ο Ούγος αναλογιζόταν με φρίκη πώς η Παρισίνα ήταν γυναίκα του πατέρα του!

Ο μαρκήσιος δεν άργησε να καταλάβη πώς η Παρισίνα του αντιπαθούσε, μισούσε σχεδόν, το γυιό του. Και αυτό τον καταλύπησε. "Αγαπούσε και τη γυναίκα του και τον Ούγο του, και ήθελε να τους βλέπει μοναχμένους, αγαπημένους. Συλλογιζόταν με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να το κατορθώσει αυτό, όταν, μία μέρα, νόμισε ότι του παρουσιάστηκε η ευκαιρία.

Η Παρισίνα του ζήτησε την άδεια να κάνει ένα μικρό ταξίδι έως τη Ράβεννα, όπου εκείνης τις μέρες δινόταν μία μεγάλη λαϊκή γιορτή.

Με όλη μου την ευχαρίστηση, της απάντησε ο μαρκήσιος. Νά πάς στη Ράβεννα, γλυκιά μου Παρισίνα. Μά, τί θα έλεγες, αν σου έθετα έναν μικρόν όρο γι' αυτό :

—Ποιόν όρο ; Έκανε με άπορία η Παρισίνα.

—Νά σ' συνοδεύσει ο Ούγος!

Ο Λόρδος Βύρων
(Γκραβούρα του 1822)

γιατί δεν ήθελε να τον δυσχερήσει, είτε γιατί δεν ήθελε χάσει τη γιορτή, δέχτηκε τον όρο του. Την επομένη, έπαινε τον ίδιο μάζι, η Παρισίνα και ο Ούγος ξεκινούσαν για τη Ράβεννα...

Υπάρχουν μίση, που είναι κατά βάθος πρόλογοι της πιο δραστήσιας αγάπης. Υπάρχουν στιγμές, που η καρδιά ξεσπάει συγκράτητες. Η Παρισίνα λοιπόν διασκέδασε μαζί με τον Ούγο στη Ράβεννα. Μά, όταν γύρισαν στον πύργο, έπαισε με μερικές μέρες, και οι δυο τους ήταν πια ένοχοι έρωτος. Ο μαρκήσιος, το μίσος της Παρισίνας για τον Ούγο είχε μεταβληθεί σ' έναν σφοδρότατον έρωτα. Και ο έρωτας, τον οποίο ο Ούγος έκρυβε στα κατάθρα της ψυχής του, δεν μπόρεσε πια να συγκρατηθεί. Ο σκοπός του μαρκησίου είχε επιτύχει, μα τον περισσότερο όπ' ότι έπρεπε...

Είπε νύχτα... "Ολοι κοιμούνται, στον πύργο των "Αζο, ο ανύπνιστος μαρκήσιος κοιμάται κι' αυτός, έχοντας από τον ύπνο την ωραία Παρισίνα...

Εξαφάν, επάνω στον ύπνο της, η Παρισίνα φαίνεται σαν ταράσσεται από έναν παροξυσμό, κι' αφήνεται νειρα κάτω τα μάγουλά της να κοκκινίζουν. "Επάνω στο στήθος της, πάλαι πια μονάχα για τον Ούγο, σφίγγει τον άνδρα της τα χείλη της σαλεύουν, προφέρουν τώρα τη νύχτα ένα όνομα, το οποίο δεν τολμού να προφέρουν τη μέρα, στο φώς... Ο μαρκήσιος μισοξύπνισ. Μά δεν καταλαβαίνει ακόμα... Τά χείλη που του δίνει η Παρισίνα και τους στεναγμούς που ακούει από το στόμα της, τα παίρνει πώς είναι για κείνον... Τη σφίγγει πάνω στο στήθος του, ενώ εκείνη εξακολουθεί να κοιμάται. "Ακούει τα διακεκομμένα λόγια που προφέρει. Και, έξαφνα, ναταράσσεται δλοκλήρος...

—Ούγι!... Γλυκέ μου!... "Ακούσε! Ο μαρκήσιος σ' ουσε καθαρά το όνομα του γυιού του!

Πετάχτηκε επάνω, τράβηξε το έγχειρίδι του. Μά το έβλεξε ανά στη θήκη του, προτού ακόμη το γυμνώσει δλοκλήρως. Κι' έκρινε την Παρισίνα ανάξια πια να να ζήσει άσπαστο. Μπορούσε να σ'αξεί ένα τόσο ωραίο, ένα τέτοιο άγγελικό πλάσμα. "Ισως να το έκανε, αν δεν την έβλεπε να κοιμάται σ' απλά του, με το γλυκό έπαισμα μόνεγλό της. Ούτε την έβλεπε. Μά την έβλεπε με τόσο άσπαστο βλέμμα, ώστε, αν έμπούσε να φανεί, η Παρισίνα θα μπορούσε να πεθάνει από το φόβο της...

Το λιχρό φός του λυχναριού άναψε κλούσε επάνω. στίς γωνιές της ψυχρής σταγόνες του ιδρώτα που που κυλούσαν στο μέτωπό της. Η Παρισίνα εξακολουθούσε κοιμάται, ενώ ο άνδρας της άνοιγε μούσε τις μέρες της ζωής της...

Επειτα από τρεις μέρες, μαρκήσιος ήταν πια βέβαιος, την τρομακτική του άτυχία. Ένοιωσε, κι' έμαθε σε πάντα. Η Παρισίνα και ο Ούγος ήταν ένοχοι. Συνένοχοι τους ήταν ο άκαλον της "Αλδοθρανιδίνος και δυο ένοχοι παινίδες της. "Επρόσταζε να τους κλείσουν όλους στα υπόγειά του πύργου του.

Την επομένη, μέσα στη μεγάλη αίθουσα του άνακτορου του μαρκησίου Νικόλαος "Αζος, κάπταν επάνω στον δικαστικό θρόνο, περιτοισιμένους από ευγενείς του και τους φίλους του. "Επρόκειτο να δικάσει!

Ακίνητη και άωρη, η Παρισίνα στέκει εμπρός του, περιμένει καταδίκη της. Πόσο είχε ξεί!... Χθές ακόμη, τα λυγρά της μάτια σκορπούσαν τη χαρά...

Ο Ούγος!

Ναι! Θέλω να πω, να διασκεδάσει με στη γιορτή. Σαν φίλοι, δυο αδέρφια... Γιατί, μα το άγιο Δομένικο, δεν μπόρε βέβαια, για μητέρα του γυιού, μικρή μου Παρισίνα, να μαρκήσιος γέλασε πλάκα. Και η Παρισίνα, φερά...

μεγαλοπρεπή εκείνη αβούσα, όπου και οι ευγενέστεροι θεωρούσαν τιμή τους να την υπηρετήσουν, όπου και η όμορφότερες κυρίες προσπαθούσαν να μιμηθούν τη γλυκειά της φωνή και τους χαριτωμένους τρόπους της. "Αν έχουναν χθές ένα μονάχα δάκρυ τα μάτια της, μύριοι πολεμιστάι ήσαν έτοιμοι, με γυμνά τα έξηφ, να την υπερασπισθούν, και να χύσουν γι' αυτήν, το αίμα τους. Μά τώρα ; Τί είναι αυτή και τί έγιναν εκείνοι ; Μπορεί πια η Παρισίνα να προστάξει, ή εκείνοι να την υπακούσουν ;

Και ο Ούγος ; Ο Ούγος θα έκλαιγε γι' αυτήν, αν όλα τα μάτια, γύρω-τριγύρω, δεν ήταν καρφωμένα επάνω του. "Εκρυβε τον πόνο του μέσα στα κατάθρα του στήθους του, και το μέτωπό του ήταν σκυθρωπό και περήφανο. "Όσο μεγάλη κι' αν ήταν η θλίψη του, όμως δεν ήθελε ωστόσο να ταπεινωθί εμπρός στο πλήθος, δείχνοντας την τρυφερότητα που αίσθανόταν για την Παρισίνα. Ούτε ένα βλέμμα δεν τολμούσε να της ρίξει, φέρνοντας στη μνήμη του τον έρωτά του, την τύχη της Παρισίνας, την ρυφή του κατάστασι, την όργη του πατέρα του, το μίσος των άναρτων ανθρώπων, την τιμωρία και την τύχη της Παρισίνας. Και μία φορά μονάχα αν έβλεπε το κάτωχω πρόσωπό της, ή καρδιά του θα επαναστατούσε έναντιον του, και θα φανέρωνε τις τύψεις που αίσθανόταν, για τη συμφορά που της έπροξένησε...

Είς θάνατον οι ένοχοι!

Ετσι δίκασε και καταδίκασε ο μαρκήσιος Νικόλαος "Αζος. Το κάκιο ο συνετός Ούγκκιαν Κοντράνις και ο γηραιός και άξιος "Αλθέριος δλοκλήρως τον έκτευσαν, πεμμένοι στα γόνατα, να λυπηθί τους ένόχους. Το κάκιο, δάκρυα πόρνα έτρεξαν στα μάτια τους. Η όργη του έκανε τον μαρκήσιο άκαμπτο...

Ο Ούγος τελείωσε, μέσα στο σκοτεινό κελί του τις προσευχές του κι' εξομολογήθηκε τις άμαρτίες του. Το έβγαλαν τότε τον μανδύα, του έκοψαν τα μαλλιά, του πήραν και το κεντημένο έπιμιο που του είχε χαρίσει η Παρισίνα και θέλησαν να του δέσουν και τα μάτια με ένα μαντήλι. Μά ο Ούγος δεν ή δέχτηκε αυτή την τελευταία προσβολή. Και φώναξε στο δήμο :

—Στάσου! Το αίμα μου και η ζωή μου είναι δικά σου! Μοι έδεσες τα χέρια, μά θέλω τουλάχιστον να πεθάνω με έλεύθερα τα χέρια!...

Αυτά είπε κι' έσκυψε κάτω από τον πέλεκυ του δήμιου.

Χτύπα τώρα!

Και ο δήμιος χτύπησε. Το κεφάλι του νέου χαρίστηκε απ' το σώμα του και κυλίστηκε χάμα. Τα μάτια του και τα χείλη του σάλεψαν για μία στιγμή, σπασμονικά, κι' έπειτα, έκλεισαν για πάντα...

Ηρθε τότε και η σειρά της Παρισίνας. Κάπως την ώδηγούσαν στον τόπο της εκτέλεσεως, φανταζόταν πώς θα την έρριχναν μέσα σε κανένα λάκκο. Και, ενώ έθόδιζε, ρωτούσε κάθε τόσο αν έφταναν στο ώρισμένο μέρος. Και όταν της είπαν ότι είχε καταδικασθί να άποκεφαλισθί με το τσεκούρι, ρώτησε τί είχε άπάντησι ο Ούγος... ης άποκρίθηκαν πώς είχε πεθάνει πια. Και τότε η Παρισίνα άναστήναξε βαθεία και είπε :

—Τώρα λοιπόν, δεν την θέλω πια τη ζωή!

Όταν οι συνοδοί της έσταμάτησαν, έβγαλε μόνη της όλα τα κοσμήματα που φορούσε, τύλιξε με ένα σάλι το κεφάλι της και έσκυψε. Ο δήμιος χτύπησε. Και το ωραίο κεφάλι της Παρισίνας χαρίστηκε από το σώμα της...

Με τον ίδιο τρόπο θανατώθηκαν και ο άκόλουθός της "Αλδοθρανιδίνος και η δυο θεραπεινίδες της. Ο μαρκήσιος έμεινε άνθρωπος όλην εκείνη τη φριχτή νύχτα. Έστένανε και θρηνοούσε, και δάγκωνε το χρυσό του ραβδί. Την επομένη, άνήγειρε σε όλες τις Αύλες της "Ιταλίας το τρομερό δυστύχημά του. Συγχρόνως, όμως έβγαλε και μία διαταγή στην επικράτεια του: Νά άποκεφαλίζονται όλες η γυναίκες, που θα άπιστούσαν στους συζύγους τους, όπως η Παρισίνα του. Και λέγον ότι πολλές γυναίκες θανατώθηκαν έτσι στην επικράτεια του μαρκησίου Νικόλαου "Αζου...

ΜΙΑ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΝΕΕΣ

ΕΙΝΕ ΔΥΝΑΤΗ Η ΑΓΝΗ ΦΙΛΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

[Τί άπαντεών η Γαλλίδες μυθιστοριογράφοι Μαρσέλ Τιναιρ και Μυριάμ Χάρου]

Η Παριινή εβδομαδιαία «Εφημερίς της Γυναίκας», την οποία διενδίνει η πασίγνωστος Γαλλίς μυθιστοριογράφος κυρία Ραϊμόνδη Μασά, άπνθονε τελευταία σε μερικές σύγχρονες Γαλλικές διασημότητες του λογοτεχνικού και καλλιτεχνικού κόσμου το έξης ερώτημα :

«Είνε δυνατόν να υπάρξει άγνη φίλια μεταξύ άνδρος και γυναίκος ;

Από τις άπαντήσεις που έλαβε ο ειδικός συντάκτης της εφημερίδας, ο οποίος έκανε αυτή την καμπάνια, δημοσιεύουμε σήμερα την άπάντησι της μεγάλης μυθιστοριογράφου Μαρσέλ Τιναιρ, της οποίας πολλά βιβλία έχουν μεταφρασθί και «Ελληνικά».

«Ποιός θα ήταν πιο άρμόδιος από την Μαρσέλ Τιναιρ—γράφει ο Παριινός δημοσιογράφος—ν' άπαντήσει σ' ένα ερώτημα σχετικό με την ψυχολογία του ερωτικού αισθήματος ; Ποιός συγγραφέας μπόρεσε ν' άποδώσει με μεγαλειότερη πιστότητα και τους πιο έλαφρους παλμούς της άψωπίνης καρδιάς, όταν την ταράζει ή θύελλα της αγάπης ;

—Πιστεύω ότι είναι δυνατόν να υπάρξει άγνη φίλια μεταξύ άνδρος και γυναίκος ! μάς άποκρίθηκε, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, η Μαρσέλ Τιναιρ, μόλις της άποτεινόμε το ερώτημα που μάς άπασχολεί. Με τη διαφορά ότι δεν πρέπει ν' άποδίδουμε έξαιρετική σημασία στο αίσθημα αυτό !...

—Ω !...

Μάλιστα. Το μόνο φυσιολογικό αίσθημα μεταξύ μιας γυναίκας και ενός άνδρος είναι ο έρωας. "Όταν το αίσθημα αυτό άποναιεί, σημαίνει ότι ή ο άνδρας ή η γυναίκα έχουν δοσμένη άλλοι την καρδιά τους... Και τότε, ο ένας από αυτούς διατρέχει τον κίνδυνο ν' αγαπήσει τον άλλον, χωρίς την έλπιδα ν' άναγαπηθί... "Α, δεν υπάρχει, έρετε, τρομερότερο μαρτύριο από το ν' αγαπάς χωρίς ν' άναπαρκώνονται στο αίσθημά σου ! Η φίλια μεταξύ δυο έτεροφύλων είναι, βέβαια, δυνατή, με την προϋπόθεσι όμως να προηγηθί αυτής ένα ισχυρό ερωτικό αίσθημα. "Αν ο έρωας είναι θύελλα, αν είναι τραυματισμένη θάλασσα, ή φίλια είναι ή γαλήνη, ή ηρεμία. Και όταν βλέπουμε ν' άναπτύσσεται μεταξύ άνδρος και γυναίκας μία θετική φίλια, χωρίς να προηπάξει ερωτικό αίσθημα, πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι ή άδολη αυτή φίλια θα έξελιχθί μοιραία, μία μέρα, σε φλογερή αγάπη. Φίλια χωρίς άμοιβαία συμπάθεια δεν μπορεί να ένονηθί. Μά και η συμπάθεια άποτελεί το πρώτο στάδιο του ερωτός ! Το τρομερό όμως είναι ότι συχνά, πολύ συχνά, τόσο οι άνδρες όσο και η γυναίκες, δεν μπορούν να ψυχολογήσουν καλά τα αίσθημά τους και νομίζουν πως το αίσθημα, ή συμπάθεια, που νοιώθουν για ένα πρόσωπο, είναι φίλια, ενώ στην πραγματικότητα είναι έρωας !

—Μά, όπως μου τα λέτε, κυρία, είναι σαν να άποστηρίζετε ότι δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει άγνη φίλια μεταξύ άνδρος και γυναίκος !... άρεστήρησε ο Παριινός δημοσιογράφος.

—Βγάλετε μόνος σας τα συμπεράσματα που θέλετε ! είτε γελώντας ή διάσημη μυθιστοριογράφος. "Εκείνο που μπορώ να έρω, είναι ότι ένας άνδρας και μία γυναίκα έφαστούν τις μελλοντικές σχέσεις των από την πρώτη στιγμή που θα γνωρισθούν...

Αν νοιώσουν από την άρχη άμοιβαία φίλια, το αίσθημα αυτό δεν θ' άργήσει να μεταβληθί αργότερα σε πραγματικό έρωτα. Και, το αντίθετον : Αν αγαπηθούν, ο έρωας τους δεν θ' άργήσει να μεταβληθί σε φίλια... Προ πάντως να έχετε υπ' όψει σας πώς όταν άκούτε ένα νέο και μία νέα να σας λένε ότι έκείνο που τους συνδέει είναι απλώς μία άγνη φίλια, πρέπει να κάνετε τη σκέψη ότι ένα από τα δυο συμβαίνει : ή οι άνθρωποι αυτοί έχουν δοσμένη άλλοι την καρδιά τους, ή άγνωστον τα πραγματικά τους αίσθηματα...

Επίσης η γνωστοτάτη μυθιστοριογράφος Μυριάμ Χάρου, της οποίας άπειρα διηγήματα έχουμε δημοσιεύσει μέχρι σήμερα, έδωσε την έξης άπάντησι :

—Μου φαίνεται πως είναι λίγο δύσκολο να υπάρξει άγνη φίλια μεταξύ άνδρος και γυναίκας—έκτός αν ένα από τα δυο αυτά πρόσωπα έχει κανένα σοβαρό φυσικό ελάττωμα... Στην περίπτωση αυτήν ο ένας μπορεί να αισθανθί για τον άλλον βαθειά συμπάθεια, ελλοικινή άφοσίωσι, άγνη φίλια με δυο λόγια. Όταν όμως και ο άνδρας και η γυναίκα είναι νέοι και ωραίοι, πολύ πρόβατα μήπως ή άμοιβαία φίλια που αισθάνθηκαν στην άρχη, μετατραπή πολύ γρήγορα σε παράφορο ερωτικό πάθος. Είπα «εφάβωμο» ; Δεν είναι σωστό αυτό... "Ήθελα να πω : «ελπίδα»... Γιατί δεν φαντάζονται να υπάρξει στον κόσμο ωραίοτερο πράγμα από το να βλέπεις έναν άνδρα και μία γυναίκα να νοιώθουν ταυτόχρονως όλα τα αίσθηματα που ένώνουν τις ψυχές δυο έτεροφύλων από την άγνη φίλια ως τον φλογερό έρωτα... Και ή εξέλιξι αυτή των αισθημάτων άποτελεί, κατά την γνώμη μου, την άσφαλέστερη έγγηση για τη μόνιμη ευτυχία του ζεύγους !...

ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ

[Μία συνέντευξη του Γάλλου δημοσιογράφου Υβ Φεζέλ με την χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου Ντίτα Πάρλο, περαστική τώρα από το Παρίσι]

ΤΑΝ μπήκα στο μεγάλο διαμέρισμα που κρατεί στο ξενοδοχείο «Μπριστόλ» ή γοητευτική βεντέτα Ντίτα Πάρλο, περαστική από το Παρίσι, βρήκα την πρωταγωνίστρια να... τουρτουρίζει από το κρύο, κρατώντας σχεδόν στην αγκαλιά της μία ηλεκτρική σόμπα.

—Τί κρύο εινε αυτό ; μου είπε, μόλις με είδε. Έρχομαι από τη χιονισμένη Έλβετία, στην οποία τελείωσα το γύρισμα του καινούριου μου φιλμ, της «Αταλάντης». Σας βεβαιώω όμως ότι εκεί κάτω δεν κρύωνα. Παρά τα χιόνια, όσο κρύωνα εδω, στο ήλιολουμένο Παρίσι σας !..

Μά ενώ η Ντίτα μου παραπονιέται για την κακοκαιρία που κάνει στο Παρίσι, χαμογελά συγχρόνως, με ύψος που μαρτυρεί ότι...άστειευεται.

—Θα μείνετε πολύ καιρό εδω ; την ρωτώ.

—Όχι, δυστυχώς. Είμαι υποχρεωμένη να φύγω, ύστερ' από δυό βδομάδες, για το Βερολίνο...

—Πρόκειται να γυρίσετε εκεί κανένα καινούριο φιλμ ;

—Τό βρήκατε ! Σας συγχωρώ για τη μαντική σας δύναμη ! Τη στιγμή αυτή ένα χιτώμα άκουσθηκε στην πόρτα και μπήκε μέσα ένας νέος ψηλός, μελαγχολικός, ευκίνητος.

—Καλημέρα, Ντίτα ! είπε, σφίγγοντας κατά τρόπο Αμερικανικό-τατο το μικρό χεράκι της βεντέτας.

—Καλημέρα, Ζάν ! αποκρίθηκε η Πάρλο. Να σου συστήσω τον δημοσιογράφο κ. Φεζέλ...

—Μά, είμαστε παλιοί γνώριμοι με τον κύριο, της απαντώ. Γνωρίζω τον κύριο Νταστέ από τον καιρό που έπαιζε στο θέατρο του Κουπώ...

Και τον ξαναβλέπω σήμερα μεγάλο ήθοποιό του κινηματογράφου...

—Όχι δά και τόσο μεγάλος ! με διακόπτει μετροφορικός ο Νταστέ.

—Γυρίσατε κανένα φιλμ ; ρωτώ την Πάρλο.

—Ναι, το τελευταίο μας... Και όμως ολόκληρο εινε κατενθουσιασμένη από τη γνωριμία του καλού αυτού φίλου μας.

—Εργαστήκαμε μέσα σε μία ατμόσφαιρα εγκάρδιας συναδελφικότητας, μου εκμυστηρεύεται και ο Νταστέ. Ή όμοια και η αγάπη μεταξύν των καλλιτεχνών εινε απαραίτητη για τη δημιουργία ενός καλού φιλμ...

—Είστε ενθουσιασμένη από τον καινούριο σας ρόλο ; ρωτώ την Ντίτα.

—Εξαιρετικά κυριολεκτικά ! μου απαντά η γοητευτική βεντέτα. Ή αλήθεια εινε ότι στην αρχή, όταν μου έδωσαν να διαβάσω την υπόθεση του έργου, βρήκα το σενάριο λιγάκι...φτωχό.

Από τη στιγμή όμως που άρχισε το γύρισμα, ένθουσιασθηκα με την τέχνη του σκηνοθέτου, του Ζάν Βιγκό... Τί μεγάλος σκηνοθέτης ! Ξέρει να δίνει ζωή και ποιήσι και στην πιο ασήμαντη εικόνα.

Απ' όλα τα φιλμ, τα οποία γύρισα ως τώρα, προτιμώ το «Τραγουδι του Φυλινισμένου». Ή ! λοιπόν, μόνον στην «Αταλάντη» ξαναβρήκα την ίδια ατμόσφαιρα, που με είχε γοητεύσει τόσο στο «Τραγουδι».

—Τί ρόλο κάνετε σ' αυτό το φιλμ ;

—Ένα ρόλο πολύ μελαγχολικό ! ψιθυρίζει η Ντίτα Πάρλο, αναστενάζοντας, με ύψος γυναίκας που την βόηξαν όλες οι συμφορές του κόσμου... Ήμουν, ξέρετε, μία φρόνιμη χωριατοπούλα, αλλά μου είχε καρφωθεί στο μυαλό η σκέψη να πάω στην πρωτεύουσα... Αδύτη ήταν η μεγαλύτερη επιθυμία μου. Μία μέρα ήρθε στο χωριό μας ο Ζάν Νταστέ... Και όταν μου είπε ότι εινε πρόθυμος να με πάρει μαζί του στην πρωτεύουσα, τότε...ερωτεύθηκα τρελλά κι' έγινα γυναίκα του. Και ύστερα τον ακολουθούσα, ή δυστυχισμένη, στην πρωτεύουσα...

—Γιατί λές «δυστυχισμένη» ; διαμαρτύρεται σοβαρώτατα ο Νταστέ. Δεν σε πήρα διά της βίας μαζί μου ! Ήθελες και μ' ακολουθήσεις...

—Σ' ακολουθούσα, σκληρό, του απαντά η Ντίτα, επειδή σ' αγαπούσα, επειδή νόμιζα πως θα γίνω ευτυχισμένη κοντά σου...

—Ο κοινός τόνος της...σοβαράς α-

ΤΑΝ μπήκα στο μεγάλο διαμέρισμα που κρατεί στο ξενοδοχείο «Μπριστόλ» ή γοητευτική βεντέτα Ντίτα Πάρλο, περαστική από το Παρίσι, βρήκα την πρωταγωνίστρια να... τουρτουρίζει από το κρύο, κρατώντας σχεδόν στην αγκαλιά της μία ηλεκτρική σόμπα.

—Τί κρύο εινε αυτό ; μου είπε, μόλις με είδε. Έρχομαι από τη χιονισμένη Έλβετία, στην οποία τελείωσα το γύρισμα του καινούριου μου φιλμ, της «Αταλάντης». Σας βεβαιώω όμως ότι εκεί κάτω δεν κρύωνα. Παρά τα χιόνια, όσο κρύωνα εδω, στο ήλιολουμένο Παρίσι σας !..

Μά ενώ η Ντίτα μου παραπονιέται για την κακοκαιρία που κάνει στο Παρίσι, χαμογελά συγχρόνως, με ύψος που μαρτυρεί ότι...άστειευεται.

—Θα μείνετε πολύ καιρό εδω ; την ρωτώ.

—Όχι, δυστυχώς. Είμαι υποχρεωμένη να φύγω, ύστερ' από δυό βδομάδες, για το Βερολίνο...

—Πρόκειται να γυρίσετε εκεί κανένα καινούριο φιλμ ;

—Τό βρήκατε ! Σας συγχωρώ για τη μαντική σας δύναμη ! Τη στιγμή αυτή ένα χιτώμα άκουσθηκε στην πόρτα και μπήκε μέσα ένας νέος ψηλός, μελαγχολικός, ευκίνητος.

—Καλημέρα, Ντίτα ! είπε, σφίγγοντας κατά τρόπο Αμερικανικό-τατο το μικρό χεράκι της βεντέτας.

—Καλημέρα, Ζάν ! αποκρίθηκε η Πάρλο. Να σου συστήσω τον δημοσιογράφο κ. Φεζέλ...

—Μά, είμαστε παλιοί γνώριμοι με τον κύριο, της απαντώ. Γνωρίζω τον κύριο Νταστέ από τον καιρό που έπαιζε στο θέατρο του Κουπώ...

Και τον ξαναβλέπω σήμερα μεγάλο ήθοποιό του κινηματογράφου...

—Όχι δά και τόσο μεγάλος ! με διακόπτει μετροφορικός ο Νταστέ.

—Γυρίσατε κανένα φιλμ ; ρωτώ την Πάρλο.

—Ναι, το τελευταίο μας... Και όμως ολόκληρο εινε κατενθουσιασμένη από τη γνωριμία του καλού αυτού φίλου μας.

—Εργαστήκαμε μέσα σε μία ατμόσφαιρα εγκάρδιας συναδελφικότητας, μου εκμυστηρεύεται και ο Νταστέ. Ή όμοια και η αγάπη μεταξύν των καλλιτεχνών εινε απαραίτητη για τη δημιουργία ενός καλού φιλμ...

—Είστε ενθουσιασμένη από τον καινούριο σας ρόλο ; ρωτώ την Ντίτα.

—Εξαιρετικά κυριολεκτικά ! μου απαντά η γοητευτική βεντέτα. Ή αλήθεια εινε ότι στην αρχή, όταν μου έδωσαν να διαβάσω την υπόθεση του έργου, βρήκα το σενάριο λιγάκι...φτωχό.

Από τη στιγμή όμως που άρχισε το γύρισμα, ένθουσιασθηκα με την τέχνη του σκηνοθέτου, του Ζάν Βιγκό... Τί μεγάλος σκηνοθέτης ! Ξέρει να δίνει ζωή και ποιήσι και στην πιο ασήμαντη εικόνα.

Απ' όλα τα φιλμ, τα οποία γύρισα ως τώρα, προτιμώ το «Τραγουδι του Φυλινισμένου». Ή ! λοιπόν, μόνον στην «Αταλάντη» ξαναβρήκα την ίδια ατμόσφαιρα, που με είχε γοητεύσει τόσο στο «Τραγουδι».

—Τί ρόλο κάνετε σ' αυτό το φιλμ ;

—Ένα ρόλο πολύ μελαγχολικό ! ψιθυρίζει η Ντίτα Πάρλο, αναστενάζοντας, με ύψος γυναίκας που την βόηξαν όλες οι συμφορές του κόσμου... Ήμουν, ξέρετε, μία φρόνιμη χωριατοπούλα, αλλά μου είχε καρφωθεί στο μυαλό η σκέψη να πάω στην πρωτεύουσα... Αδύτη ήταν η μεγαλύτερη επιθυμία μου. Μία μέρα ήρθε στο χωριό μας ο Ζάν Νταστέ... Και όταν μου είπε ότι εινε πρόθυμος να με πάρει μαζί του στην πρωτεύουσα, τότε...ερωτεύθηκα τρελλά κι' έγινα γυναίκα του. Και ύστερα τον ακολουθούσα, ή δυστυχισμένη, στην πρωτεύουσα...

—Γιατί λές «δυστυχισμένη» ; διαμαρτύρεται σοβαρώτατα ο Νταστέ. Δεν σε πήρα διά της βίας μαζί μου ! Ήθελες και μ' ακολουθήσεις...

—Σ' ακολουθούσα, σκληρό, του απαντά η Ντίτα, επειδή σ' αγαπούσα, επειδή νόμιζα πως θα γίνω ευτυχισμένη κοντά σου...

—Ο κοινός τόνος της...σοβαράς α-

Η γοητευτική βεντέτα Ντίτα Πάρλο

της συστήσεως μ' έκανε να μην μπορώ να κρατήσω τα γέλια μου, έδωκα την Ντίτα να με ξεστομίσει με ύψος μελοδραματικό το σενάριο του φιλμ.

—Μά ο Νταστέ δεν κράτησε το λόγο του, συνεχίζει η Πάρλο, έγκρασταθήκαμε μονίμως στην πρωτεύουσα, όπως μου είχε υποσχεθεί, γιατί ήταν ψαράς και δεν μπορούσε να ζήσει μακριά από το μαρούτι του, που του χρησίμευε συγχρόνως και για σπίτι... Άχ ! δε φαντάζεσθε, αγαπητέ μου κύριε, πόσο έληπτα σ' αυτή τη μαούνα !

Μουν υποχρεωμένη να μαγειρεύω για να φάνε όλοι οι σύντροφοί μου, να πλένω τα ρούχα τους, να τα μαλακώνω !.. Πότε μου σάς παρακαλώ, ήταν ζωή αυτή ! Απομόνωση, μάλιστα, να σάς πω το κυριότερο : Έπρεπε να περιποιούμαι και τις γάτες, που φιλοξενούσα στη μαούνα, για να μη μās φάνε ζωντανούς τα ποντίκια !..

—Δεν αγαπάτε, λοιπόν, τις γάτες ; ρωτώ την καλλιτέχνη με μεγάλη σοβαρότητα, για να βρισκωμαι κι' εγώ μέσα στον τόνο που έρχεται η συστήση.

—Τις αγαπώ, όχι όμως...όταν εινε είκοσι μαζί σε μία μαούνα !

—Και γιατί δεν τις πετάγατε στη θάλασσα ;

—Άστειεύεστε, βέβαια ! Ή γάτες αυτές ήσαν ή μανία του σενάριου του άνδρός μου, —το ρόλο του τον έκανε ο Μισέλ Σιμόν—, να θα μπορούσε να με ρίξει και μέσα στη θάλασσα, αν μάθαινε ότι πήρα εα τ' αγαπημένα του ζώα !.. Άς εινε : μαγικήσρα κυριολεκτικά σ' αυτή τη μαούνα... Μά ο κύριος σύζυγός μου ήταν ευχαρισμένος με την ζωή αυτή... Μία μέρα, όστόσο, τον βαρέθηκα, εγκατέλεινα και εγώ τον και τη μαούνα του και πήγα να πάσω δουλειά στην πρωτεύουσα. Δεν έκανα όμως πολλή καιρό μακριά από τον άνδρα μου, γιατί ο Μισέλ Σιμόν ήρθε και με πήρε για να μ' οδηγήσει κοντά στο σύζυγό μου. Και επειδή τον αγαπούσα, τον παληάνθρωπο, αν και μου έφησε τα φουστάκια, δέχτηκα να μείνω για πάντα κοντά του...

Και η Ντίτα, αλλάζοντας ύψος, δίνει στο πρόσωπό της τη συναισθημένη γελιστική έκφραση του και προσθέτει :

—Αυτό εινε, με δυό λόγια, το σενάριο της «Αταλάντης» !..

Μου δείχνει κατόπιν μερικές φωτογραφίες του καινούριου φιλμ.

—Κιτάξτε, μου λέει με ελαφρό τρόμο στη φωνή, αυτά τα κομμάτια χέρι, μέσα σ' ένα μπουκάλι με οινόπνευμα... Τί φοιχτό πράγμα !

Τον τα πρωτεύουσα, λίγο έλειψε να λιποθυμήσω... Στο φιλμ ο Μισέλ Σιμόν ισχυρίζεται πως τα χέρια αυτά ανήκουν σ' ένα φίλο του, που τον σκότωσαν κάτω άγριο της Αφρικής και ότι τα φυλάει για άναμψη Φοξή, σας λέω, φοξή !..

Σε μία άλλη φωτογραφία είδα τον Ζάν Νταστέ γυμνός ως τη μέση να στέκεται στην πλώρη της μαούνας.

—Ο Ζάν Νταστέ, με πληροφορεί η Ντίτα, εινε λαμπρός νέος, με έχει το ελάττωμα να μου καταστρέφει το πιάτο μου με το δαχτυλίδι του...

—Αν το κάνει αυτό, εινε άσχημο το φιλμ...

—Ναι, έχει τη μανία να παίζει...γυμνός...

—Ντίτα, είσαι υπερβολική ! διαμαρτύρεται ο Νταστέ... Ο ρόλος που έχω σ' αυτό το φιλμ, μ' ανάγκασε να εμφανιστώ ως ορισμένες σκηνές γυμνός ως τη μέση...

—Δεν τ' αφήνεις αυτά ! τον διακόπτει η Πάρλο. Τό ξέρεις πως έχεις όμοιο σωματικό σ' άρσεσι να εμφανίζεσαι γυμνός...

—Όταν ο σκηνοθέτης μας σου έλεγε να γυρίσεις κανένα ποικύμνο, για να μη σου χωθείς, φορούσες το ποικύμνο σου έτσι λωός...ξεκουμπωτο !..

—Μά όχι, όχι, παιδί μου ! διαμαρτύρεται και πάλι ο Νταστέ. Τά παραλέει !..

—Είπα : τό άφηνας έντελός ξεκουμπωτο ! έπιμένει η Ντίτα, με χαριτωμένο ύψος. Τό αποτέλεσμά, λοιπόν, θα εινε η κιντάση ο κόσμος στο φιλμ περισσώστερ' ούνα, παρά έμένα ! Δεν εινε διαγοηστική, κύριε μου !..

—Μά, δεν καταλαβαίνω... τραυλίζει Νταστέ.

—Δεν εινε και τόσο δύσκολο να το καταλάβεις ! Από τη στιγμή που θα έμνησθης σε μία σκηνή ένας γυμνός άνδρας...

—Μισόγυμνος, διορθώνει ο Νταστέ, οποίος άρχίζει να κοκκινίζει.

—Τί γυμνός, τί μισόγυμνος ! Τό έλεγε ναι ! Από τη στιγμή, λοιπόν, που θα εμνησθης σε μία στιγμή ένας μισόγυμνος άνδρας, ή παρτεναίρ του μπορεί να κλείσει να δερνεται, να δείχνει την τέχνη της θέλει... Ο κόσμος δεν θα την προσέχει...

λου, γιατί όλοι θα έχουν καρφωμένα τα βλέμμά τους στον άνδρα...

—Δεν φαντάζομαι... δεν υποθέτω... εφέλλισε ο Νταστέ, ειλικρινά λυπημένος για το κακό που έκανε, χωρίς να τό ξέρει, στην γοητευτική συνάδελφό του.

—Ξέρω καλά τί λέω ! έξακολούθησε η Ντίτα Πάρλο. Καί, για να σάς αποδείξω ότι έχω δίκιο, θα σάς αναφέρω τό εξής περιστατικό.

Κάποτε, στην Αμερική, πήρα ένα βράδυ τη μητέρα μου και την πήγα σ' έναν κινηματογράφο, για να ιδή ένα φιλμ με τον Ροβέρτο Μογκόμμερ.

Σε μία σκηνή του έργου αυτού ο Μογκόμμερ—τί όμοιος άνδρας, αλήθεια, ο Ροβέρτος !—εμφανιζότανε κάνοντας τό μπάνιο του και συναισθημένα συγχρόνως μ' ένα φίλο του... Ή ! λοιπόν ! Ή μητέρα μου, μία γυναίκα πολύ σοβαρή, ανασκωνότανε κάθε τόσο στο καθίσμά της και τέντωνε το λαιμό της, για να μη χάσει καμιά λεπτομέρεια από την ερμηνεία και την πλαστικότητα του μισόγυμνου Μογκόμμερ !..

—Ο Ζάν Νταστέ κάτι έτοιμάζονταν να πει, όταν, ξαφνικά, άνοιξε άπτομα ή πόρτα και μπήκε μέσα, σαν θύελλα, ή Ζάν - Μαρί Λωράν, πάντοτε εύθυμη και γελιστική, με άνεμοσμένα τα κατάξανθα, τά άσπρα μαλλιά της... Ή Ντίτα Πάρλο την άρπαξε στην αγκαλιά της και την γέμισε φιλιά.

—Σας παρουσιάζω την πιο αγαπημένη...έχθρα μου ! μάς είπε γελώντας. Στο προτελευταίο μου φιλμ ήταν ή αντίζηλός μου... Άν ξέρετε σε τί μέσα κατέφυγε, τό παληοκόριτσό, για να μού πάρη τον αγαπημένο μου !..

—Χωρίς όμως να καταλήξω σε αποτέλεσμα ! την διέκοψε μ' ένα ποιοτικό χαμόγελο ή Λωράν.

—Ο άνδρας, παιδί μου, δεν έχουν λεπτό γούστο ! είπε αποφθεγνυόμενη η Ντίτα. Αποδείξεις ότι ό ήρωας εκείνου του φιλμ προτίμησε έμένα από σένα...

Η συζήτηση συνεχίστηκε στον ίδιο τόνο.

—Όταν, τέλος, ήρθε ή ώρα να φύγω, δεν υπόρρεσα να μην κάνω στην Ντίτα Πάρλο μία εξομολόγησι :

—Ός τώρα ήξερα ότι έχετε μεγάλη τέχνη. Σήμερα έμαθα ότι έχετε και μεγάλη καρδιά ! της είπα.

—Πως τό καταλάβατε αυτό ;

—Σας άκουσα να μιλάτε με τόση αγάπη για όλους τους συναδέλφους σας !

—Εινε ελάττωμα αυτό ; ρωτά με προσποιητή αφέλεια ή Πάρλο. Τότε, με συγχωρείτε... Δεν θα τό ξανακάνω !..

YB ΦΕΖΕΛ

ΟΙ ΠΡΟΤΙΠΟΙ ΣΤΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΕΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΙΤΙΑ

Βίσετις η γέριχη ιτιά, στου περβολίου την άκρη, που τα χιλιάρη της γέροντες στής στέρας τα νερά ;

Έτσι το πρώτο μου φιλμ κι' έτσι το πρώτο δάκρυ, κι' έτσι την πρώτη έννοιωσα έρωτική χαρά.

Ήταν γλυκό ένα απόβραδο και τό χλωμό φεγγάρι ώλαμαρρο άνέβαινε στον ουρανό ψηλά...

Ήρθε κι' έλαμπε άπάνω σου μία νεοαίθλια χάρι.

Σε κίτταζε, με κίτταζες, σου μίλησα δειλά.

Τραγουδούσα τα μάτια σου, τραγουδούσα με πόνο, κι' ένόθνηκα τα χείλη μας σ' ένα θερμό φιλί...

Όμως δεν σε ξανάειδα πια κι' έμεινε τώρα μόνο μ' άνάμνησις άξέχαστη, κάποια βραδεία τρελλή.

Τώρα ή ιτιά μεγάλωσε, γέρασε, σαν και μένα, και σαν και πρώτα καθ' αυγή τον ήλιο χαρεται,

μά εγώ θωρο τό κλώνιο της σαν πα πολύ γεμμένα,

σαν μες στά βάθη των καιρών κάτι ν' αποζητά...

Δ. Κ.

ΜΙΑ ΔΥΣΙ

Άχ, και σεις τόσο γνώριμα στά δειλινά τά θεία, δομακία με τά δένδρα σας, τά θλιβερά γεμμένα,

πόσες φορές δέ λαχταρώ σε μία στεργή ικεσία, προσκυνητής στο χώμα σας να γείρω άποσταμένα.

Όταν θάρω νοσταλγικά στ' άγια τά χώματά σας —τιμή ή ιερή, πρωτόφαντη, στη θλιβερή ζωή μου !—

θάναι μία δόσι σαν κι' αυτές που γνώρισα σιμά σας, αυτές που τόσο γλυκό φως άφησαν στην ψυχή μου.

Απόμακρα δέ να σταθώ και πρός τη δύσι πέρα, θα ιδώ τον ήλιο δλόφωτο, θριαμβικά να σβόνη, μίρια άλκα ροδόφυλλα θ' αλόφουν στον άγέρα,

και στη θλιμμένη μου ψυχή μιά άτέλειωτη γαλήνη...

Γ. ΧΑΡΒ—Σ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η συλλογή κοσμημάτων του λόρδου Έλγινου. Πως έσχηματίσθηκε. Τό χρυσούν άγγειόν της Άσπασίας. Οι μεγαλύτεροι άνδρες των αίωνων κατά τον λόρδον Ράγκλαν. Και πάλιν ο Σαρουήλ Ίνσαλ. Πως τον διετίμησε ή Αμερικανική κυβέρνησις. Αντί 500.000 λιτρών Έλληνικών κρασιών !.. Ή σενορίτα Μερκάδη και ή πλερίδες της. Πως ζούσε, πουλώντας κάθε μήνα τά μαλλιά της, κλπ. κλπ.

Ο διαβόητος λόρδος Έλγίνος, ό συλλήτης των γλυπτικών άριστουργημάτων του Παρθενώνος, ό άνθρωπος, τον όποιον αναθεμάτισε ό Βύρων γι' αυτή την πράξη του, σ' ένα περίφημο ποήμά του, εινε και πάλιν σήμερα ό άνθρωπος της ήμερας στο Λονδίνο. Ή οικογένειά του χάρισε τελειώς στο Βρετανικό Μουσείο την αξιοσημείωτη πραγματικώς συλλογή κοσμημάτων, την όποία είχε σχηματίσει ό Έλγίνος με τά χρήματα που πήρε από την πώλησι των γλυπτών του Παρθενώνος. Μεταξύ των κοσμημάτων αυτών υπάρχουν κάποινα πενήντα βραχιόλια, διαδήματα, σκουλαρίκια κλπ. της Μικηναικής εποχής. Μά τό πιο πολύτιμο κομμάτι της συλλογής αυτής εινε τό χρυσούν άγγειόν, που βρέθηκε στα 1804 στον τάφο της θρυλικής Άσπασίας του Περικλέους και τό όποιο φέρει ήπτορχα σκαλισμάτα ελάνω.

Ο λόρδος Ράγκλαν, ό όποιος είχε άνασταώσει κάποτε τον έπιστημονικό κόσμο με τη θεωρία του ότι οι Άγγλοι δεν εινε Σαξονικής καταγωγής, όπως πιστευεται, κατέστρωσε τελευταία ένα κατάλογο των δέκα μεγαλύτερων άνδρων των αίωνων. Σύμφωνα με τον κατάλογο αυτόν, που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Νταϊλν Μαϊνλ», οι εξέχοντες άνδρες της ανθρωπότητας εινε : 1) Ο Γουλιέλμος ό Κατακτητής, ό όποιος δημιούργησε τό Ήνωμένο Βασίλειο, 2) ό Αβγουστός, ό Ρωμαίος αυτοκράτορας, που κατόρθωσε να έξασφαλίση στο Κράτος του ένα αιώνα ειρήνης, 3) ό Ουέλλιγγτον, που έλευτέρωσε την Ευρώπη από την Ναπολεόντεια τυραννία, 4) ό Ουίλλιαμ Χάρβεϊ, του όποιου ή έρευνες επί της κυκλοφορίας του αίματος άνοιξαν καινούριους δρόμους στην έπιστήμη της Φυσιολογίας, 5) ό Δαρβίνος, ό όποιος λύτρωσε την ανθρωπνη διανόησι από την τυραννία των Έβραϊκών μύθων, 6) ό Μονταίνι, έξοχος φιλοσοφικός νοός, 7) ό Γίββον, ό συγγραφέας της «Παρακμής και της Πτώσεως της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας», 8) ό Αϊσχύλος, ό πατήρ του νεωτέρου θεάτρου, 9) ό Φειδίας, ό άνυπερόβλητος καλλιτέχνης και 10) ό λόρδος Μπάντεν - Πόγουελ, ό όργανωτής του θεσμού των προσκόπων.

Άς εινε... Ο λόρδος Ράγκλαν φαίνεται ότι μεροληπτει και ότι έχει πολύ άσθενη μνήμη, γιατί ανέφηναν στον κόσμο και πολλοί άλλοι άνδρες, που θα είχαν μεγαλύτερα δικαιώματα από τον Γίββονα και άπό τον Μπάντεν - Πόγουελ στην γενική ευγνωμοσύνη.

Από την Παρισινή εφημερίδα «Σήμερα μεταφράζουμε, χάριν των αναγνωστών μας, την παρακάτω είδησι, αποφεύγοντας κάθε σχόλιο :

500.000 ΛΙΤΡΕΣ ΚΡΑΣΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΕΝΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ !

«Η Αμερικανική κυβέρνηση άνεκώσισε στην Έλλάδα ότι εινε πρόθυμη ν' αγοράση από αυτήν 500.000 λίτρες κρασί, με τον όρο όμως να της παραδώση τον Αμερικανό εκατομμυριοχό Σαρουήλ Ίνσαλ. Ή Έλλάς βρίσκειται σχετικώς σε θέσι πολύ δύσκολη. Ή αλήθεια εινε ότι έκανε ότι μπορούσε για να πείση τον ανεπιθύμητο ξένο να εγκαταλείψη τό έσχατό της. Ήπειδή λοιπόν ό Ίνσαλ βρίσκειται ακόμα στην Αθήνα, και επειδή ή Έλληνική κυβέρνηση έχει τό δικαίωμα να διατάξη την έξοδό του, δεν άποκλείεται τελικά ή Έλλάς να τον παραδώση στην Αμερική, για να καλυτέρευη τά οικονομικά της, πουλώντας στις Ήνωμένες Πολιτείες μία μεγάλη ποσότητα κρασιών.

Δεν εινε γνωστό, όστόσο, αν ό Σαρουήλ Ίνσαλ, ό όποιος κατόρθωσε εκ του μηδενός να γίνη βασιλεύς του ήλεκτριού, έμεινε εδαριστημένος, μαθαίνοντας ότι τον διατίμησαν για 500.000 λίτρες κρασί !»

Πρό μερικών ετών ζήση στο Μεξικό ή σενορίτα Μερκάδη Λοπέζ, ή όποια συνετρείτο άπό...τά μαλλιά της !..

Τά μαλλιά της Μερκάδης ήσαν πυκνότατα και μεγάλωναν με καταπληκτική ευκολία και ταχύτητα. Πούλούσε λοιπόν κάθε μήνα ή προνομιοχός σενορίτα τις χοντρές πλεξούδες της κι' έτσι βοηθούσε άρκετά τό σύζυγό της στην έξοικονόμησι του πομπού των παιδιών τους.

ΣΚΕΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Ή μετριοφροσύνη εινε για την αξία ότι ή σκιά για την εικόνα, δηλαδή την ζωγραφεί πιο πολύ.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο λοχαγός Βάρφιλδ, έθρικέμενος επί κεφαλής έπαικον στο Μεξικό, την εποχή που η Αμερική έμάχεται για να καταλάβει και υποτάξει την χώρα αυτήν, βλέπει μία μέρα έναν ύπαιστο Μεξικανό νέο να περνά έριππος από το χωριό του καταλισμού του και να φεύγει καλπάζων προς την πεδιάδα, παρά τις κραυγές και τους πυροβολισμούς των φρουρών. Ο λοχαγός υπομιάζεται ότι πρόκειται περί κατασκόπου και τον καταδιώκει έριππος. Έπειτα δε από λυσσώδεις κυνηγητό, έπειδή ο μυστηριώδης νέος δεν σταματά, αναγκάζεται να πυροβολήσει και να σκοτώσει τ' άλογο του. Έτσι ο ύπαιστος ήπιως πέφτει στα χέρια του, με δέν προκείται περί νέου, αλλά παρά μιάς νεοεισερχόμενης νέας, μιάς γυναικικής και τομήρας άμαζόνος, της Ιζολίνας δε Βάργας. Ο λοχαγός Βάρφιλδ έρωτεύεται την νέα και την άλλη μέρα κιδάας πηγαίνει στο σπίτι της, για να επιτάξει για τον Αμερικανικό στρατό πέντε χιλιάδες βώδια. Η επιτάξις γίνεται χωρίς έπαισιν, γιατί ο πατέρας της Ιζολίνας, ο δόν Ραμόν δε Βάργας, συμπαθεί κρυφά τους Αμερικανούς. Στο σπίτι όμως του δόν Ραμόν βρίσκεται ο άνήπιός του, ο τρομερός Ιγχοόρρα, ένας νέος Μεξικανός με καρδιά θηρίου, έχθρος άπονότος των Αμερικανών και έρωτεύεται με την Ιζολίνα. Μόλις άντικρύζει τον Ιγχοόρρα ο ύπαιστος Χολιγκαουόρδ, όστις συνοδεύει τον λοχαγό Βάρφιλδ, γίνεται έξω φρενών, άφρίζει από λύσσα και ρίχνεται έναντίον του, για να τον σκοτώσει, κραυγάζοντας: «— Ιγχοόρρα, σατανά, θά σ' έκδικηθώ!...». Ο Ιγχοόρρα φεύγει προς το δάσος και ο Χολιγκαουόρδ τον κυνηγάει έξοπίσω φρενισάμενος... Δεν τον προφτάνει, άλλ' όρκίζεται να τον σκοτώσει, όπου κι' άν τον βρει. Ο Χολιγκαουόρδ μισεί τον Ιγχοόρρα κι' έχει όρκιστεί να τον εκδικηθεί, γιατί ο άθλιος αυτός έδολοφόνησε μπρος στα μάτια του τον άδελφό του, όταν, πρό έτών, τους είχε πιάσει δι' αλογής προδοσίας αιχμαλώτους. Στο μεταξύ ο λοχαγός Βάρφιλδ άγωνιά, γιατί βρίσκεται μακριά από την Ιζολίνα. Ποθεί να την συναντήσει με κάθε θυσία... Κι' ο πόθος του εκπληρώνεται. Δίδεται ένας μεγάλος χορός από το στρατηγείο, στην κοντινή πόλη, στον όποιο καλούνται και όλοι οι Μεξικανοί προύγοντες. Στο χορό αυτό ο Βάρφιλδ αναζητεί άγνωστούς την Ιζολίνα μεταξύ των μεταφρεσιμένων κοριών. Μά ενώ νομίζει ότι την άνακαλύπτει, βρίσκεται μπροστά σε μία μυστηριώδη... άρσπινά. Κι' όμως η έραστίνα αυτή είναι η ίδια η Ιζολίνα, σκοτισμένη μεταφρεσιμένη είναι, για να δώσει κινύση τον Βάρφιλδ, από τον όποιο ζητείται κατόπιν να κυνηγήσει, να πιάσει και να της χαρίσει, για να της δείξει την άγάπη του, το άσπληπτο λευκό "άλογο των Λειμώνων...". Ο Βάρφιλδ άναλαμβάνει να πιάσει το μαγικό άλογο και βρίσκεται έτσι ολόμυκτος μιά νύχτα, χαμένος, χωρίς συντρόφους, σ' έναν ά-κι' άρχίζει μεταξύ του φοβερού θηρίου και του εραστικού προβάλλει μπρος του το λοχαγό λυσσώδης, άπληστημένη πάλι.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η άγωνία κ' η ταραχή που αισθάνθηκα αυτή τη στιγμή, δεν είχε όρια. Τό καταραμένο θηρίο δεν είχε ίκανοποιηθή με τον σκοτωμένο τράγο. Πεινούσε άκόμα... Διψούσε αίμα!... Κι' έπειδή δεν τάβγαλε πέρα μαζί μου, άποφάσισε να ριχτεί και να κομματιάσει το άλογο μου. Είχε σηκωθεί τώρα στα πόδια και έβάζει άγρυά και ύπουλα έναντίον του Μόρου μου.

Τό δυστυχισμένο μου άλογο άντελήφθη άμέσως τον κίνδυνο που τό άπειλούσε κι' άρχισε να χρεμετίζει φοβισμένα.

Τί θα συνέβαινε πλέον;

Είχα δέσει τ' άλογό μου γερά, σ' έναν πάσσαλο, τον όποιο είχα χώσει στη γη θαθεία. Τό σχοινί ήταν άρκετά μακρύ, αλλά και άρκετά γερό. Άσφαλώς ο Μόρος μου, δεν θα μπορούσε να τό κόψει, όσο κι' άν άγωνιζόταν.

Είχα καρφωθεί στη θεί μου, πνιγόμενος από συγκίνηση. Θ' άφηνά λοιπόν τό καταραμένο έ-κείνο θηρίο να κατασπαράξει τό πιστό μου άλογο, μπρος στα μάτια μου;

Δέν θα ήταν άνανδρία αυτό, δεν θα ήταν προδοσία, δεν θα ήταν σκληρότης έκ μέρους μου;

Όχι, δεν θα τό έκανα αυτό.

Θά έσωζα τό Μόρο μου, κινδυνεύοντας την δική μου ζωή.

Τά τρομαγμένα χλιμιντρίσια.

Μ' είχε σώσει από τά γέρια άσπόνδων έχθρων, πηδώντας τεράστιες χαράδες

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΠΗ

τά του μουσχιζαν την καρδιά. Είχα ξεχάσει πειά την δική μου δυστυχία. Δεν τουρτουρίζα πειά. Μοδχε άνέβει τό αίμα στο κεφάλι...

Τό θηρίο κυνηγούσε τώρα τό άλογό μου. Τό κυνηγούσε έξοπίσω, με λύσσα, με μανία.

Μά ένα άλογο τρέχει περισσότερο από μιά άρκούδα. Κι' έτσι ο Μόρος μου κατάρθωνε να ξεφεύγει απ' τά νύχια της δυστυχισμένης κύκλους γύρω απ' τον πάσσαλο, στον όποιο ήταν δεμένος.

Δυό φορές η άρκούδα πλησίασε τ' άλογό μου. Και τις δύο φορές όμως δέχτηκε στη μούρη φοβερά λακτίσματα, τά όποια έντούτοις άντί να της κόψουν τη φόρα την άγρίεμα της περισσότερο.

Τό άγριο αυτό κυνηγητό κράτησε άρκετά λεπτά. Τό δυστυχισμένο άλογο μου έφευγε σά θέλος και χρεμύτιζε άπελπισμένα.

Είχα άπόλυτη έμπιστοσύνη στη νοημοσύνη του και την γρηγοράδα του. Μά πόσο θα κρατούσε τό τραγικό αυτό παιχνίδι;

Ο Μόρος μ' είχε σώσει άλλοτε με την γρηγοράδα του, απ' τά χέρια άσπόνδων έχθρων, πηδώντας τεράστιες χαράδες και χαντάκια. Μά τη φορά αυτή ήταν δυστυχώς δεμένος...

Η άρκούδα τό είχε άντιληφθή αυτό κι' άξαρνα στήθηκε. Κύτταζε καλά τό σχοινί με τό όποιο ήταν δεμένο τό δυστυχισμένο μου άλογο. Τό άρπαξε άξαρνα στα δόντια της.

Ανέπνευσα μ' άνακούφισα.

Υπήρχεν έλπίς να κόψω τό σχοινί δαγκάνοντάς το. Μά η έλπίδα μου αυτή διειμύσθη. Τό πονηρό άγρίμι, δαγκάνοντας πάντα τό σχοινί και πατώντας τό με τό μπροστινά του πόδια άρχισε να προχωρή προς τό άλογό μου.

Ο Μόρος μάντεψε τον νέο κίνδυνο κι' άφησε ένα θλιμένο χλιμιντρίσμα που μουσχιζε την καρδιά.

Ήταν πειά καιρός να έβγαθω.

Διάδωκα γρηγορά-γρηγορά τη χαράδρα, άρπαξα τό όπλο μου και τό γέμισα.

Τη στιγμή αυτή η άρκούδα είχε φτάσει άρκετά κοντά στο Μόρο. Λίγο άκόμα και θα πούσε στο λαμό του...

Εσκόπευσα άμέσως κι' έπυροβόλησα.

Η σφαίρα έπλήγωσε τό θηρίο και έκοψε συγκρόνως τό σχοινί του άλόγου που κρατούσε στα δόντια του.

Ο Μόρος νοιάθοντας για εαυτό του έλεύθερο, άφησε ένα χλιμιντρίσμα άγρίας χαράς, έκάλεψε προς τον άνοιγμένο μύνα. Έμεινα έτσι ολόμυκτος χος άντίκρου στην άρκούδα.

Τό θηρίο λυσσώδης απ' τό πόνο της πληγής του, γύρω έναντίον μου γρυλλίζοντας πειλητικά.

Δέν είχα καιρό να φύγω. Και πού να πήγαινα;

Τράβηξα τό μαχαίρι μου και περίμενα, άποφασισμένος να γωνισθώ μέχρι θανάτου.

Η άρκούδα σηκώθηκε επανέναντίον μου, χτυπώντας μανία τις μασέλλες της. Ριγίκε άπάνω μου, μουσχιζε με ένα μπροστινό της πόδι τη μουσχιζα και με τό άλλο με χτύπησε στον ώμο, προσπαθώντας να

χρόνος να χώσει τά δόντια της στο λαμό μου. Χαρίς να χάνω καιρό, άδιαφορώντας για τους πόνους που αισθανόμουν απ' τά τσαγρονίσματα του τέρατος, άρχισα να τό χτυπώ με τό μαχαίρι μου στο στήθος, προσπαθώντας να τό βρώ στην καρδιά.

Τό αίμα πηδούσε ποτάμι απ' τις πληγές μας και μ' έλυνε κυριολεκτικά.

Ανάσaina με δυσκολία, φυσούσα σαν να πνιγόμουν και η άρκούδα με κύτταζε άγρια, μ' έπνιγε με τη φρικτή της πνοή, μουγκρίζε μανιασμένα...

Άξαρνα κυλιστήκαμε κι' οι δυό κάτω, γαντζωμένοι σφιχτά. Ήμουν μουσκιδι στο αίμα πειά. Κόκκινος από κεφαλιές μέχρις όύλων. Μά χτυπούσα, χτυπούσα πάντα την άρκούδα με τό μαχαίρι μου άπελπισμένα. Χτυπούσα και έσκουζα, σαν άγρίμι κι' εγώ, απ' τη λύσσα μου.

Κ' η άρκούδα με πίεζε με τό θαρύ της σώμα, με συνέτριβε, μουσχιζε τις σάρκες με τά σουθιλέρα της νύχια.

Τό φως μου είχε θαμπώσει. Νόμιζα πως πλησίαζε πειά τό τέλος μου. Και σφιγγοντας τά δόντια μου, έξακολούθησα να θωπίζω τό μαχαίρι μου στα πλευρά του ζωού...

Ο νους μου πήγαινε πειά να σάλεψη.

Όλα γύρω ήταν κόκκινα...

Αίμα και άφροί λύσσας...

—Θέε Παντοδύναμε, ψιθύρισα σε μία στιγμή, πεθαίνω, Θεέ μου!...

Πεθαίνω!... Πεθαίνω!...

Εκπέμω κι' όμως χτυπώ... Χτυπώ με λύσσα...

Κι' άξαρνα όλα σθύνουν γύρω μου. Δέν έλέτω πειά τίποτα. Χάνομαι!... Βυθίζομαι!...

Τετέλεστο!...

Πόσες ώρες πέρασαν στο μεταξύ;

Δέν έξέρω, δεν μπορώ να ύπολογίσω.

Ύπολογίζουν οι νεκροί, Γιατί σαν νεκρός ήμουν κι' εγώ. Κι' άξαρνα άναστήθηκα.

Άνοιξα τά μάτια μου και κύτταξα γύρω μου κατάπληκτος.

Να ό καταραμένος λειμών!...

Να έγώ θουτηγμένος στο αίμα!...

Κι' από πάνω μου στέκει γονατιστός ένας άγνωστος και μου δένει τις πληγές μου.

Ποιός είν' ο άνθρωπος αυτός;

Φαίνεται μισοάγριος, τραχύς, μά έχει συμπαθή φυσιογνωμία.

Μά να γύρω κι' άλλοι ά-βρωποι κι' άλογο!...

Σε ποιά σημείο του λειμώνα θρίσκομαι τάχα; Κι' αυτοί οι άβρωποι ποιοί είναι; Έχθροι ή φίλοι; Φίλοι άσφαλώς για να με σώσουν από θέάσσο θάνατο...

Κ' η άρκούδα τί έγινε;

Θέλω να ρωτήσω, μά δεν έχω δυνάμεις. Είμαι τρομερά εξαντλημένος. Κυττάζω τον άνθρωπο που μου δένει τις φοβερές πληγές μου. Μακριά μουστάκια, παραγναθίδες, ίσχνος, γηρασμένος και χαλκοπρόσωπος...

Πού έχω δη τη μορφή αυτή;

Τί μου θυμίζει;

Θέλω να σκεφτώ, μά δεν προφτάνω, γιατί ξαναλιποθυμώ άξαφνα...

Σε λίγο συνήλθα πάλι.

Τώρα ήμουν λίγο καλύτερα.

Βρίσκομαι κάτω από μία πρόχειρη σκηνή για να μη με καίη ο ήλιος, μ' ένα έρίππιό για μαξιλάρι. Αντίκρου μου, έξω απ' τη σκηνή, καίει μία φωτιά. Δυό άνθρωποι στέκουν μπρος σ' αυτή...

Τους κύτταξα με προσοχή, για να ξεκαριθώσω τί είδους άβρωποι είναι...

Ο νεότερος άκουμπουσε στην καρμπίνα του και κύτταζε τις φλόγες της φωτιάς. Ήταν ψηλός, πολύ ψηλός κι' εβρωστος. Τά μπράτσα του έμοιάζαν με χοντρά κλαδιά θαλανιδιάς.

Τό πρόσωπό του ήταν ήλιοψημένο, με άγαθή έκφραση. Φορούσε σκληρή κυνηγού από δέρμα θουβάλου και έκτός της καρμπίνας του, ήταν ώπλισμένος με ένα πιστόλι κι' ένα μεγάλο μαχαίρι...

Ο συντροφός του άνθρωπού αυτού ήταν γεροντότερος κι' άφάνταστα παράξενος. Όλα πάνω σ' αυτόν ήταν άλλόκοτα. Καθόταν άντίκρου στη φωτιά, ξεκοκκάλιζε ένα κομμάτι ψητού και με κύτταζε συμπαθώς. Η ένδυμασία του ήταν έντελως παράξενη. Άκομμη και χιλιομπαλωμένη, άπετελείτο από δέρματα άγριών, τά όποια είχε ράβει πρό δήμημυνετον χρόνων πάνω στο σώμα του, όπως-όπως. Δεν φορούσε ούτε πουκάμισο.

ούτε κανένα άλλο εσώρρουχο. Από την άνοιχτή του μπλούζα φαίνονταν τό γυμνό του στήθος, δασύ και ήλιοψημένο.

Αν έβλεπε κανείς νύχτα τον άνθρωπο αυτόν, θα τον έπαιρνε για φάντασμα ή γι' άγρίμι.

Έκείνο που άκανε κυρίως τη μορφή του άλλόκοτη και τρομερή, ήταν η έλλειψις των αυτιών. Ναι, τ' αυτιά του παραδόξως αυτού ανθρώπου, ήταν κομμένα σύρριζα!...

Τού τά είχαν κόψει για εκδίκησι ή για τιμωρία...Λοιπόν... Έν τοιαύτη περιπτώσει δεν έπρεπε να σαστίζω περισσότερο. Ήξερα, ναί, ήξερα τον άνθρωπο αυτόν, με τά κομμένα αυτιά. Δεν συναντώμθα για πρώτη φορά. Ξανάχαμε συναντηθή και πρό έτών, υπό δραματικές περιστάσεις και τότε...

Ναι, ναί, τώρα θυμάμαι καλά πολύ καλά...

Ο παράξενος αυτός γέρος είν' ο Ρούθεν Ρώλιγε, ό περιέθτος κυνηγός των δασών γέρο-Ρούθης!...

Ο γέρο-Ρούθης, ό γενναίος, ό άνίκητος, ό φονήας των θηρίων, με την χρυσή καρδιά...

Κι' ο συντροφός του πλάι, είνε ό παλός άχώριστος φίλος του ό Βίλλης Γάρεϋ...

Δόξα σοι ό Θεός τότε!...

Βρίσκομαι μεταξύ φίλων.

Τοιμαζόμουν να τους φωνάξω, όταν άξαρνα τά μάτια μου πέρασε σε τρία ζώα πουβόσκαν λίγο πιο πέρα.

Τό ένα ήταν μία φοράδα τυφλή, με μακριά αυτιά, τό τρίχωμα μαδημένο, ίσχνή και κοκκαλιασμένη σ' άφάνταστο βαθμό.

Α, διάβολε, την ήξερα τη φοράδα αυτή!

Ήταν η πιστή, γέριχη συντρόφισσα του γέρο-Ρούθης.

Πλάι της έβόσκει ένα μεγαλόσωμο κι' ευρωστο άλογο.

Τό άλογο του Βίλλη Γάρεϋ...

Και πιο πέρα... Πιο πέρα θρισκόταν ό Μόρος μου, ό άγαπημένος και πιστός μου Μόρος.

Η συγκίνησίς μου δεν είχε πειά όρια. Τό πιστό μου άλογο είχε θρεθή. Δεν τό είχαν κατασπαράξει τά θηρία...

Άξαρνα νέα συγκίνηση με συνετάραζε ολόκληρο. Καθώς η φοράδα του γέρο-Ρούθης παρράμειρε λίγο, άντίκρουσα κι' ένα τέταρτο άλογο...

Θέε μου, ήταν αλήθεια;

Δέν με γελούσαν τά μάτια μου;

Τό άλογο εκείνο πουβόσκει δεμένον παράμερα, ήταν λευκό σαν τό χιόνι, με μαύρα, κατάρματα αυτιά, σαν τό κοράκου τό φτερό...

Ήταν τό λευκό "άλογο των λειμώνων!..."

Ήταν τό άλογο, για τό όποιο κινδύνεισα τη ζωή μου!...

Ήταν τό άλογο, τό όποιο ποθούσε τόσο η δόνα Ιζολίνα δε Βάργας!...

Η συγκίνησης πουνοιόσα τη στιγμή αυτή δεν είχε όρια. Ήταν τόσο θαθεία, τόσο μεγάλη, ώστε αισθάνθηκα να μ' αφήνουν πάλι η αισθήσεις μου...

Συνήλθα όμως γρηγορά.

Οι δυό κυνηγοί τό άντελήφθησαν και ήρθαν κι' έκάθισαν κοντά μου.

Ο γέρο-Ρούθης έβάζε στο μέτωπό μου ένα θρεγμένο, δροσερό πανί.

Θέλησα να μιλήσω, να πω κάτι, να τους εθαριστήσω, μά δεν μου τό έπέτρεπε η μεγάλη μου εξάντλησις. Μισόκλεισα λοιπόν τά μάτια μου κι' άπόμεινα έτσι άρκετή ώρα...

ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Οι δυό κυνηγοί έμειναν καθισμένοι κοντά μου κι' άρχισαν να συνομιλούν μεγαλοφώνως:

—Ο διάβολος να πάρη τις γυναίκες! Έλεγε ό γέρο-Ρούθης. Είνε πάντα έτοιμες να δώλουν έναν καλό νέο στα στενά. Όρί, στο κατάστασι!... Κι' έλ' αυτά για ένα κορίτσι!... Στο διάβολο η γυναίκες!...

—Μπάλ!... άπάντησε ό Γάρεϋ. Φαίνεται πως την αγαπάει πολύ αυτή τη μικρούλα. Ναι, γέρο-Ρούθ, είνε όρατο πράγμα ό έρωτας!

—Όρατο πράγμα; Πάμε, Βίλλη... Δεν θλέπεις πως ξετρέλανε τον δύστυχο αυτό νέο; Έρωτας, παιδί μου, θά πη τρέλα, πετρία στο κεφάλι, δαιμονοληψία!...

—Έτσι λες, γέρο μου; Κι' εσύ;

—Τί έγώ;

(Ακολουθεί)

ΑΓΓΛ ΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΟΣ ΤΖΙΜ

ΑΧΑ ξέρετε ποιά εινε η μεγαλειότερη συμφορά, που μπορεί να πάθει ένας άνθρωπος; Μη σπάτε άδικα το κεφάλι σας, γιατί δεν θα καταλάβετε να μου δώσετε μία πειστική απάντηση... Στο ερώτημα αυτό μονάχα εγώ, ο Τζιμ, νυχτοφύλακας στο μικρό λιμάνι της Ντιζμόντ, μπορώ να δώσω μία απόκριση!... Έ, λοιπόν, μάλιστα από μένα ότι η μεγαλειότερη συμφορά που μπορεί να βρει έναν άνθρωπο, είναι να έχω ένα σώσια του!...

Μάλιστα, κύριοι! Ξέρετε τι θα πη να υπάρχει ένας άνθρωπος, που να σας μιλάει καταληκτικά, τόσο πολύ, ώστε ο κόσμος να νομίζει πως είσαι σί, και ο άνθρωπος αυτός να είναι ελεύθερος να σ' εκθέσει με μία τρέλλα του, με μία κακοηθεία του, χωρίς εσύ να μπορείς ν' αποδείξεις ότι ο δρόμος αυτής της παραφροσύνης ή της παληανθρωπιάς ήταν ένας άλλος και όχι εσύ... Για να μη φαντασθήτε όμως ότι σας λέω τώρα λόγια του άερος, θα σας αναφέρω ένα πραγματικό περιστατικό, θα σας εξιστορήσω τι συνέβη κάποτε σε μένα μ' ένα σώσια μου... Πέρασαν από τότε πολλά χρόνια, μα κάθε φορά που ξαναθυμάμαι αυτή την περιπέτεια, νοιώθω ένα ρίγος στη ραχοκοκαλιά...

Ένα βράδυ λοιπόν, ενώ έκανα τον τακτικό μου περίπατο στο λιμάνι—σας ελπ, μου φαίνεται, ότι είμαι νυχτοφύλακας—είδα κάποιον άγνωστο, ο οποίος περπατούσε σχεδόν δίπλα μου και με κίταζε με μεγάλη αναιδεια και περιέργεια. Στην αρχή του έριξα ένα βλέμμα ερωτηματικό. Ύστερα ένα άλλο, ερευνητικό αυτή τη φορά... Και η τρίτη ματιά μου ήταν τόσο απειλητική, ώστε... φοβήθηκα κι' εγώ ο ίδιος!

Ωστόσο, ο άγνωστος δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση! Άρχισα να σκέπτομαι τι έπρεπε να κάνω, όταν ξαφνικά είδα τον εντολητικό εκείνου τύπο να με πλησιάζει, χαμογελώντας. Να άκουμπά το χέρι του στον ώμο μου και να μου λέει:

—Έφρχα να σ' ερωτήσω να σε βρω και ο καλός Θεός σ' έφερε επιτέλους στο δρόμο μου! Δεν φαντάζεσαι πόσο είμαι ευχαριστημένος γι' αυτή την συνάντησή! Υπερβολικά ευχαριστημένος! Έξαιρετικά ευχαριστημένος!...

Και γι' αυτό να μου αποδείξει πόσο ήταν ευχαριστημένος, μου μάτωσε τις πλάτες στις γροθιές! Τά βλέμματά μου έγιναν πιο απειλητικά. Βλέποντας όμως πως δεν θα μπορούσα να τρομοκρατήσω τον άγνωστο με τους κεραυνούς των ματιών μου, αποφάσισα ν' αλλάξω τακτική. Και ρώτησα με ύφος ύπεροπτικό, ειρωνικό:

—Πότε είχα την τιμή να σας γνωρίσω, κύριέ μου, χωρίς να το θυμάμαι; Ποιά σχέση έχω εγώ με σας; Και γιατί γάγκνατε τόσο καιρό να με βρήτε; Οι τίμιοι άνθρωποι, όπως εγώ, κυκλοφορούν φανερά στους δρόμους και σ' αυτούς θέλει να τους δει δεν έχει ανάγκη να κοπιάσει για να τους βρει...

—Θά σου εξηγήσω άμέσως! μου αποκρίθηκε ο παράξενος εκείνος άνθρωπος. Είμαι ήθοποιός και στο νέο έργο που θα παίξουμε στο θέατρο θα κάνω το ρόλο ενός ναυτικού, ενός θαλασσοδύκου. Από καιρό τώρα ζητώ να βρω έναν ωραίο τύπο ναυτικού, για να του αντιγράψω το πρόσωπο. Και αυτόν τον τύπο τον βρήκα επιτέλους! Είσαι εσύ!...

Δεν ντρέπομαι να διολογήσω ότι τα λόγια αυτά με κολάχισαν. Πριν μ' αναγγείλουν τα γεγονότα να γίνω νυχτοφύλακας, ήμουν κάποτε κι' εγώ θαλασσοδύκος—και αρκετά άρτιας θαλασσοδύκος... Μά, που είναι τα χρόνια εκείνα!...

Κατάλαβες τώρα τι ζητώ από σένα;... Εξακούθησε ο ήθοποιός. Θέλω να μου δώσεις μερικά παλιά ρούχα σου—θα σου τα πληρώσω, έννοείται, και με το παραπάνω—και, συγχρόνως, να μου επιτρέψεις να μεταμορφωθώ...σε σένα, να μου δανείσης, δηλαδή, για λίγες βραδιές, το πρόσωπό σου... Α! είμαι βέβαιος πως μία τέτοια ευκαιρία μου στη σκηνή θα κάνει εντύπωση, γιατί θα δώσω έναν τέλειο τύπο ναυτικού... Δεν θα μπεις σε κανένα κόπο και θα πάρης και είκοσι λίρες αμοιβή!... Δέχεσαι;

Είκοσι λίρες! Δεν είναι ένα ποσό που το βρίσκεις κάθε μέρα στους δρόμους! Δέχτηκα λοιπόν την πρόταση του ήθοποιού χωρίς τον παραμικρό διαταγμό. Έξ' άλλου, τι είχα να χάσω; Τα παλιά μου τα ρούχα; Μα αυτά θα τα πετούσα ή θα τα χάριζα σ' ένα ζήτανο. Ένω με τις είκοσι λίρες ή γυναίκα μου θα μπορούσε ν' αγοράσει ένα σωρό πράγματα, απαραίτητα στο σπίτι...

Κι' έτσι, το άλλο βράδυ, στις 9, περίμενα τον ήθοποιό έξω από την πόρτα του λιμεναρχείου, όπως είχαμε συμφωνήσει, κρατώντας ένα σάκο με τα παλιά ρούχα μου. Ο ήθοποιός ήταν τακτικός στο ραντεβού. Μπήκαμε στο δάλαμο των γραφείων. Ο ήθοποιός γύδθηκε, φόρεσε τα

ρουχά μου, κατόπιν άνοιξε μία μικρή βαλίτσα, που την είχε φέρει μαζί του, γεμάτη περούκες, μπουστάνια, βαφές, κόλλες και ψαλίδια, μ' ένα καθήσω αντίκρυ του, κάτω από ένα ηλεκτρικό, άρχισε να σκαλίζει τα σύνεργά του—και ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας είχαμε στα μου έναν δεύτερο εαυτό μου!...

Είμενα μ' άνοιχτο το στόμα από την κατάπληξη. —Μπαράβο δημοσίως! φώναξα. Δεν μπορώ πια να καταλάβω ότι είσαι σ' ή αν εσύ είσαι εγώ!...

—Γι' αυτό να βεβαιωθείτε ότι η δημοσίως είναι μεγάλη, πρέπει να μου στυν και οι ξένοι, μου αποκρίθηκε ο θεατρίνος. Έχω μία ιδέα. Ξέρεις καμιά ταβέρνα, στην οποία να είσαι πολύ γνωστός;

—Σ' όλες τις ταβέρνες είμαι γνωστός! είπα με δικαιολογημένη περηφάνεια.

—Αφού είναι έτσι, πάμε σε όποια ταβέρνα προτιμάς εσύ... Πήγαμε στην ταβέρνα του φίλου μου του Χούζελεϊ. Ο ήθοποιός με χώρησε πρώτος στον πάγκο και παραγγείλει ένα ούισκι. Άποσε να ρίσει ο ταβερνιάρης να πάρη το μπουκάλι από το ράφι, ο θεατρίνος φτρηκε πίσω από έναν στίλο και μου έκανε νόημα να πληρώσω. Πληρώσα και πήρα το ποτήρι, που μου έδωσε ο Χούζελεϊ. Την ώρα εκείνη στιγμή παρουσιάστηκε και ο ήθοποιός και είπε θυμωμένος στον πάγκο ναύτη:

—Γιατί έδωσες σ' άλλον το ούισκι που παραγγείλα εγώ; Ο κατεμένος ο Χούζελεϊ άπομένει άρρωστος. Κίτταζε πότε έκαιγε πότε τον ήθοποιό, άνοιγοκλείνοντας τα μάτια του, μη μπορώντας να ταλάβη πως ένας άνθρωπος χωρίστηκε στα δύο!... Ο θεατρίνος τράβηξε από το χέρι και βγήκαμε από την ταβέρνα, σκαμμένα από την νύχτα.

—Δεν το έλατσα να τα καταφέρω τόσο καιρό; μου είπε ο ήθοποιός, όταν βρεθήκαμε στο δρόμο. Είμαι πολύ ευχαριστημένος από την επίσημό μου... Πάρε τώρα και τις είκοσι λίρες, που σου υποσχέθηκα. Δεν μου λες όμως, αν τύχη και ξαναχρειαστώ, που μπορώ να σε βρω; Δεν μου δίνεις τη διεύθυνσή σου;

Τού έδωσα τη διεύθυνσή μου. Και ο ήθοποιός μ' άποχαιρέτησε κι' έφυγε, αφού μου άποχαιρέτησε πως θα μου στείλει εισιτήρια να πάω στο θέατρο, όταν θα παίζανε το έργο, στο οποίο θα εμφανιζόταν και ή...άφεντιά μου!...

Είχε περάσει μία ώρα περίπου από τότε που χωρίστηκαμε. Ένώ έκανα βόλτες στην προκυμαία, με δεινώντας με το χέρι στην τσέπη τις είκοσι λίρες, ξαφνικά είδα και πάλι μπροστά μου τον ήθοποιό. Μόλις και μετά βίας στεκόταν ήρεμα στα πόδια του, από τα γέλια, που τον τρέλαιναν ολόκληρο...

—Τι έλαβες; τον ρώτησα, χαμογελώντας κι' εγώ, χωρίς να το θέλω. —Συνέβη κάτι, μου αποκρίθηκε, που σου σού το πω, θα λιποθυμήσης στα γέλια... Έφυγα από δω, ξέρετε πού πήγα;

—Πώς θέλεις να ξέρω;... —Στο σπίτι σου! —Στο σπίτι μου; Τι δουλειά είχες εκεί;

—Θά σου εξηγήσω άμέσως... Ήθελα να εξακριβώσω καλύτερα ή μεταμόρφωσή μου είναι τόσο επιτυχημένη, ώστε θα μπορούσα να γίνω λαοστή και αυτή ακόμα ή γυναίκα σου!...

Τό αμμα μου ανέβηκε στο κεφάλι. —Μη βιάζεσαι, και θα μάθης τη συνέχεια... Μόλις χτύπησα την πόρτα, πρόβαλε σ' ένα χαγιάτι μία γυναίκα και ρώτησε ποιος ήμουν.

—Εγώ, περισσότερα μου! αποκρίθηκα. Έγώ, ο αγαπημένος σου γερο-θαλασσοδύκος! Δεν μπορώ να κάνω ούτε στιγμή μακριά σου. Ήθελα να σου δώσω ένα φίλδα στα πεταχτά και να φύγω άμέσως. Μη μου άφνηθής, χρυσή μου, αυτή τη χαρά!...

Βάλε τώρα με το νο σου τι φρόδος μ' έπιασε, όταν άκουσα την γυναίκα που ήταν στο χαγιάτι να μου λέει:

—Εσύ είσαι, Τζιμ, μεθύστακα; Παραλημένος; Έχουμε, λοιπόν, και τέτοια τώρα; Θέλεις να σου δώσω ένα φίλδα;... Θα το πω τη γυναίκα σου να σε σπάσει στο έζυλο, σάτρευε!...

Συγχρόνως και μία άλλη γυνή, που βγήκε στο χαγιάτι, άρχισε να με βρίζει...

Κίτταζε καλύτερα τον αριθμό της πόρτας και είδα ότι έπαινε, μέσα στο σκοτάδι, και χτύπησα στο διπλανό σπίτι!... Και τί νόστιμο ξέρεις πού είναι; 'Απ' τις φωνές της γειτόνισσας βγήκε παράθυρο και ή δική σου γυναίκα... Την κατάλαβα από τα λόγια που μου είπε:

—Α! Έτσι, Τζιμ; Κονηγιάς τώρα και τις γειτόνισσες; 'Είσαι νω, κοκομοίρη μου, και θα σου δείξω εγώ!...

—Όλη ή γειτονιά, αδελφέ μου, σηκώθηκε στο πόδι... Έφυγα

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

[Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολίες]

δρα κι' όλα!... Η χαριτωμένη βεντέτα Πέγκυ Τζόυς είναι πολύ δύσκολη στην έκλογή συζύγου. Έχει δηλαδή ένα ιδανικό άνδρικής καλλονής, που δύσκολα θα το συναντήσει σ' έναν άνδρα μόνο.

—Ο ιδεώδης για μένα άνδρας, είπεν ή Πέγκυ, πρέπει νάχη τα μάτια του Μπαράνιαν Άεον, τη μύτη του Τζών Μπαρρμιορ, τα μαλλιά του Ντικ Πόγουελ, τα μάγουλα του Κλάρκ Γκέμπλ, το στόμα του Ρίτσαρντ Άρλεν και το πηγούνι του Τζών Μπόλες!...

Ένας φωτογράφος, για να ευχαριστήσει την Πέγκυ, συνένωσε σε μία εικόνα όλα τα άνωτέρω χαρακτηριστικά. Και ξέρετε τι έπαιξε; Ρνέκε ένα τέρας, ένα σύγμα!...

Η μόδα να βγαίνουν ή διάφορες στάδ του κινηματογράφου και να χορεύουν στο σάλονα με πυτζάμες, έπέρασε. Τώρα τις πυτζάμες τις χορεύουν στο σάλο καί...στο κρεβάτι!... Φυσικά.

Στο Χόλλυγουντ γλεντούν γερά... Μ' όλη την κρίση, κάθε βράδυ δίνονται εκεί δεξιώσεις και χοροί επί χορών.

Οι διάφοροι δε άστέρες πηγαίνουν στους χορούς αυτούς φορώντας το κοστούμι του ρόλου, ιστορικού ή φανταστικού, που τους πηγαίνει καλύτερα. Η Μάρλεν Ντήτριχ, επί παραδείγματι εμφανίζεται ντυμένη σαν Αικατερίνη Β' της Ρωσίας, ή Νόρια Σήρερ ως Μαρία Άντουανέτα, ή Μαίη Γουέστ ως Λαίδη Λού, κλπ.

Σωστό καρναβάλι, μ' άλλα λόγια!...

Ο κινηματογράφος προσελκύει κάθε κορυφή. Έκτος των βασιλισσών καλλονής, που έλλέγονται κάθε χρόνο στις διάφορες χώρες και που καταλήγουν τέλος στον κινηματογράφο, ο πρώην και νυν πρωταγωνιστής του κόσμου Ζωρζ Καρναντέ και ο Πρίμο Καρνέρα παίζουν τώρα σε διάφορα φίλμ. Τελευταίως προσετέθη στους κινηματογραφικούς άστέρας και ο πρωταθλητής του κόσμου στο πόλινγκ, ο Γάλλος Ζάκ Καρτοννέ.

Κι' έχει ο Θεός!...

Ο Πρίμο Καρνέρα, ο γίγας πρωταγωνιστής, είχε συμφωνήσει να παίξει στο φίλμ «Ο πυγμάχος και ή Κίρια του» αντί 15.000 δολλαρίων. Όταν είδεν όμως ότι σύμφωνα με το σενάριο έπρεπε να ήττηθεί στην πυγμαχία της ταινίας, έβαλε τις φωνές!

Συμφώνησα 15.000 δολάρια, είπε, για να παίξω κι' όχι για να νικήσω. Άν πρόκειται να νικήσω, θέλω και 25.000 δολάρια άποζημίωση για νύχτα όδινη. Άλλιώς δεν παίξω...

Και το δώσαν άλλες 25.000 δολάρια.

Όχι παίζουμε!...

Η Τίν Χάφλου...άπληγησε!...

Έπαινε από την κινηματογραφική εταιρεία που έγραζόταν 15.000 δολάρια την εβδομάδα και ζητησε τελευταία αύξηση. Η εταιρεία όμως άμνησθη να της την δώσει και ή Τζιν δεν παίζει.

Καρίτσινα γυναίκα δηλαδή. Καρίτσινα άστέρων. Θέλεες και κατ'αυτές!...

Από 'κει κι' έτρεξα να σε βρω, για να γελήσης και σ'!... Τι άστεία περιπέτεια!...

Να γελάσω κι' εγώ; Μα εγώ έτρεμα ολόκληρος από το θυμό μου!...

—Τι μου έκανες, αναθεματισμένη! φώναξα. Μ' έκανες γελοίο στη γειτονιά!... Ο άνδρας της γειτονιάς σου θα με σπάσει στο έζυλο! Προέ-κει να παρουσιαστούμε μπροστά τους και να τους εξηγήσεις τι συνέβη, για να βεβαιωθούν ότι εσύ—ο σάτυρος, ο παραλημένος—δεν είμαι εγώ!

Ένα άμαξι περνούσε τη στιγμή εκείνη από την προκυμαία. Ο θεατρίνος φάνηκε πρόθυμος να ισακονίσει στη δικαία και λογική άδίσει μου. Μ' έβαλε να ανεβώ πωτος στο άμαξι!... Μόλις όμως μπήκα μέσα, έζυλμένος από την ταραχή μου, ο ήθοποιός έλειψε την πόρτα άπ' έξω—του διαβόλου το γέννημα—έδωσε στον άμαξι τη διεύθυνση του σπιτιού μου και τού είπε:

—Τράβα γρήγορα! Όσο πιο γρήγορα μπορείς!...

Όπως εγώ δεν ξέρω πως βρεθήκα μπρος στο σπίτι μου—πως δεν ξέρω πως βγήκα ζωντανός από τα χέρια του συζύγου της γειτόνισσας και της γυναίκας μου... Και μονάχα την επομένη το μεσημέρι παρουσιάστηκε ο ήθοποιός, για να δώσει τις απαραίτητες εξηγήσεις και ν' άποδείξει ή άδωσή μου... Στο μεταξύ όμως πέρασα όρες, που δεν θα τις εύχόμουν ούτε...και σ' αυτόν τον αναθεματισμένο το θεατρίνο!

Ο. JACOBS

Η Μάρλεν Ντήτριχ (Σκίτσος Παρισίου περιόδικου)

Τι μουλιά!...

Η Νόρια Τάλμας είναι μακρόδης συλλέκτρια έργων και αντικείμενων τέχνης. Έχει ήδη μία περίληψη συλλογή εξ αυτών, αρκετής αξίας.

Η Κλάρα Μπουρ δεν στενοχωρεί ποτέ σ' ένα σπίτι. Άλλάζει κάθε τόσο κατοικία. Προ όλίγων ημερών πάλιν έγκατεστάθη στο πολυτελές μέγαρο του Μπέρερν Χίλς, που κατοικούσε πρώτα ή Μάρλεν Ντήτριχ.

Η Γκράτσια ντελ Ρίο κάνει άπισίες στον κινηματογράφο. Παίζει τώρα στο Παρισινό Μουλέν Ρουζ, που μεταβλήθη τελευταίως άπο χαμπαρέ σε θέατρο. Παίζει στη χαριτωμένη άπερέττα «Η Βικτωρία και ο Ουάσινγκ της», χορεύει θαυμάσια, παίζει μεδάματα και έπιδεικνύει τις τελεότητες της στο κούνι, που τρέχει να διαπάρση την Γκράτσια όλη πια στο πανί, αλλά με σάρκα και όστά!...

Μετά τα Μίκυ-Μάους, τα σκυλιά και τα διάφορα ζώα, ανεβαίνουν στον κινηματογράφο τώρα και τα άνδρικήλλα. Έγινε άστέρας τελευταίως στο Χόλλυγουντ το φίλμ «Σουέβιν», στο όποιον είχε παίξει άλλοτε ή Άλιαν Χάρβεϊ, παίγνιμο όμως τώρα εξ' ολόκληρου από άνδρικήλλα. Στο γίγναμα παρουσίασαν οι ένοδοξότεροι άστέρες του κινηματογράφου, ο Τσάρλι Τσάπλιν, ή Μάρλεν Ντήτριχ, ή Μαίρη Πίκφορντ, ο Τζών Μπαρρμιορ και άλλοι.

Ο άσπας άνδρικήλλων περιλαμβάνει 800 κομμάτες και 24 σαρικά, παίζεται δε από 24 άτομα, άπό την διεύθυνση του Ποντρέκχα.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν έμεινε κατενθουσιασμένος με το παίξιμό τους και έγραψε στον διεύθυντή του θιάσου άνδρικήλλων Ποντρέκχα:

«Είνα χαριτωμένοι οι ήρωές σας και μεταδίδουν πιστά και ελικρινήστα το πνεύμα των χαρακτήρων που παριστάνουν».

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΗ ΠΩΣ είχε ώρισει ο μακαρίτης ν' ανοιχτή η διαθήκη του την επομένη του θανάτου του; ρώτησε ο Σέρλοκ Χολμς τον Όμπριεν.

— Όχι, σχετικά με το άνοιγμα της διαθήκης, δεν μου είχε πη τιποτε. Ο μακαρίτης και γι' αυτό δεν παραξενεύτηκε απ' την ειδοποίησι αυτή. Μου συνέστησε ακόμα ο συγγενής του Φιρμόν, συνέχισε ο συμβολαιογράφος, να λάβω τα μέτρα μου, γιά να μη μου κλέψουν την διαθήκη οι συγγενείς του αποθανόντος, στους οποίους ανάμεσά μου είχε πει—υπάρχουν άνθρωποι ικανοί γιά όλα. Κι' άπεδείχθη, ότι η συστάσεις του δεν ήταν άδικαιοσύνη. Μ' έλα τα μέτρα ασφαλείας που πήρα, οι κακοποιοί κλέψανε την διαθήκη. Διαρρήξανε την εξωτερική πόρτα του γραφείου και μπήκανε μέσα στο άντρε, όπου είχα παρακαλέσει να περάσει την νύχτα του τον πρώτο μου γραμματέα. Κι' αφού χτυπήσανε τον γραμματέα μου, του πήραν το κλειδί της κάσας μου, την άνοιξαν και κλέψανε από μέσα την διαθήκη, την οποία είχα θάψει άπάνω-άπάνω, γιά να την έχω έτοιμη. Τα διεπίστωσα αυτά σήμερα το πρωί, μόλις μπήκα μέσα στο γραφείο μου και θρήκα τον γραμματέα μου άναίσθητον και καταματωμένο. Εύτυχως, που δεν πέθανε...

Ενδ' ο συμβολαιογράφος εξακολουθούσε να μιλή, ο Σέρλοκ Χολμς, φορώντας το παλτό του, του είπε:

— Καλά!... Η πληροφορία σας είναι σημαντική... Θά πάμε τώρα μαζί στο γραφείο σας, γιάτι πρέπει να κάνω μια σχετική αύτοψία. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο με εύχαριστεί αυτό!...

— Σας εύχαριστεί!... φώναξε κατάπληκτος ο συμβολαιογράφος. Είπατε πως σας εύχαριστεί; Επιδρώσατέ μου, κ. Χολμς, να σας πω, ότι η φράσις σας είναι τουλάχιστον άνεπιτυχής γιά μια τόσο λυπηρή ύπόθεσι.

— Μη με παρεξηγήτε, του άπάντησε ο άστυνομικός, γελώντας θορυβωδώς, αλλά δεν μπορώ να μη γελάσω με την παρατήρησι που μου κάνατε. Ναι, μά την αλήθεια, η ιστορία σας με εύχαριστεί πολύ. Δυστυχώς δεν μπορώ, προς το παρόν τουλάχιστον, να σας έξηγησω το γιάτι. Αργότερα ίσως... Τώρα, ειναι καιρός να φύγουμε. Έλατε μαζί μου. Δεν πρέπει να χάσουμε ούτε μία στιγμή.

Μιλώντας ο Χολμς, άνοιξε συγχρόνως την πόρτα γιά να περάσει πρώτος ο συμβολαιογράφος.

Ένα άμαξι περίμενε έξω από το σπίτι του άστυνομικού. Ο Σέρλοκ Χολμς, μπαίνοντας μέσα, φώναξε του άμαξι να θιάση τ' άλογά του.

Μόλις φτάσανε στο συμβολαιογραφείο, ο Χολμς άρχισε ν' άνεβαίνει τις σκάλες, σαν να τον κυνηγούσε ο ίδιος ο διάβολος. Ο κ. Όμπριεν έτρεχε πίσω του λαχανιασμένος. Μόλις φτάσανε στον διάδρομο, ο άστυνομικός ρώτησε τον συμβολαιογράφο:

— Ποιό είναι το δωμάτιο όπου χτυπήσανε τον γραμματέα σας; — Πρώτη πόρτα δεξιά, του άποκρίθηκε ο κ. Όμπριεν, ψάχνοντας τις τσέπες του. Περιμένετε να την άνοιξω.

Ο Σέρλοκ Χολμς ώρμησε προς την πόρτα και πιάνοντας το πόμολό της φώναξε:

— Κύριε Όμπριεν, άδικα κοιτάζετε. Η πόρτα είναι άνοιχτή! Νά, άνοιξα!...

Με την πρώτη ματιά πούρριξε ο Χολμς μέσα στο δωμάτιο αυτό, άντελήφθη πως περίπου ένεργήσανε οι έγκληματιαι.

— Κάνανε περίφημα τη δουλειά τους! άρχισε να μονολογεί ο περίφημος άστυνομικός. Πρώτα-πρώτα κόψανε ένα κομμάτι απ' τα πλάγια της πόρτας. Κι' απ' το άνοιγμα που κάνανε τραβήσανε τον ούρτη που έχει η πόρτα από μέσα. Ο γραμματέας σας, που κοιμότανε, δεν τους άντελήφθη. Μόλις μπήκανε μέσα, τον χτυπήσανε γερά στο κεφάλι. Κατόπιν δέ, με την ήσυχία τους, άνοιξαν την κάσσο... Αλλά...

Και σαν να πέρασε μια ξαφνική λάμψις από μπροστά του, ο Χολμς μισόκλεισε γιά μία στιγμή τα μάτια του και ρώτησε τον συμβολαιογράφο:

— Κλέψανε μήπως και χρήματα ή καμιά άξία, κ. Όμπριεν; — Όχι, άπάντησε εκείνος. Είναι φανερό πως άποκλειστικά γιά την διαθήκη του Φιρμόν έκάνανε το έγκλημα.

— Βέβαια! Δεν επιτρέπεται ούτε η παραμικρή άμφισβησία γι' αυτό, άποκρίθηκε θηματίζοντας νευρικά πάνω-κάτω ο Χολμς. Και σματάνοντας πάλιν απότομα, ρώτησε τον συμβολαιο-

γράφος:

— Αλλά, που είναι ο γραμματέας σας; — Τον πήγα στο σπίτι του. Ήταν άνάγκη να τον περιπατήσει γιατρός, άπάντησεν ο Όμπριεν.

— Όποτε ήταν τόσο επικίνδυνο το τραύμα του; — Μάλιστα, κ. Χολμς!... Καθώς σας είπα, το κεφάλι του μεσον ήταν καταματωμένο.

Ο Σέρλοκ Χολμς, πήρε τότε το κοιμένο ξύλο της πόρτας, κι' αφού το κύτταξε λίγες στιγμές προσεκτικά, πήγε και προσάρμοσε στο μέρος της πόρτας απ' το όποιο είχε κοπεί.

— Εδώ είναι ο λάκκος! μουρμούρισε σέ λίγο.

Και γυρίζοντας στο συμβολαιογράφο, τον ρώτησε:

— Από πόσον καιρό έχετε τον Ζάμεσον αυτόν ως πρώτο γραμματέα σας;

— Σχεδόν απ' τον καιρό που τον πήρα στο γραφείο μου. Λαδη έδω κι' ένα χρόνο. Έδειξε τόση άντίληψι και έργονησία, ώστε λίγες μέρες μετά την πρόσληψι του, τον προσέλασε σε πρώτον γραμματέα. Α, ειναι έξαιρετικά πιστός και πονηρός ο Ζάμεσον και επιτρέπατέ μου να σας πω, ότι ύδακα υποψιάζεσθε, κ. Χολμς!

— Δεν άποκλείεται ναχετε δικη, κ. Όμπριεν! του άπάντησε χαμογελώντας παραέξανα ο άστυνομικός, προχωρώντας μέσα στο ίδιαιτερο γραφείο του συμβολαιογράφου.

Μόλις μπήκε εκεί, στάθηκε μπροστά στην κάσσο της πόρτας ή διπλή θυρίδα ήταν άνοιχτή, με το κλειδί στην κλειδαριά παραμένο.

— Μήπως έμπιστευόσαστε πάντοτε το κλειδί της κάσας στο γραμματέα σας; ρώτησε ο άστυνομικός.

— Όχι, κ. Χολμς. Μονάχα χτές το έδωκα του το έδωσα.

— Και δεν το μετανιώσατε άκόμη, έ;

— Μά γιάτι, κ. Χολμς!... Ο νέος αυτός ήταν άξιος κάθε έμπιστοσύνης. Δεν μου κατέχρασθη ούτε ένα σελλινι μέχρι σήμερα.

— Βέβαια, ειναι άθώος σαν περιστέρω! ψιθύρισε ο άστυνομικός, τραβώντας με προσοχή το κλειδί της κάσας γιά να το έβλεπασε.

Κι' αφού το εξέτασε προσεκτικά, ξαπατήσε τον συμβολαιογράφο:

— Μήπως έχετε κανένα Μαύρο στην ύπαισία σας, κ. Όμπριεν;

— Έναν Μαύρο στην ύπηρεσία μου!... ένελάσε ο συμβολαιογράφος κατάπληκτος. Γιάτι με ρωτάτε ένα τέτοιο πράγμα, κ. Χολμς!

— Έγνοια σας, κ. Όμπριεν, το ξέρω και δεν έχετε κανένα τέτοιο υπάλληλο. Σας πηγαίω όμως γιά να δεί, έντελως σίγουρος έπρεπε να θεσπίσω γι' αυτό, γιάτι ειναι σπουδαίοτατο.

— Σπουδαίοτατο!... Και γιάτι;

— Ρίξτε μία ματιά στον κρίκο του κλειδιού και θα περαστεί μόνος σας!... Θά δΐτε άπάνω κολλημένη μια χοντρή μαύρη τρίχα. Το μήκος της είναι μικρότερο από τρία έκατοστά μέτρου.

Ο συμβολαιογράφος, μόλις έρριξε μία ματιά άπάνω στο κλειδί της κάσας του, του είπε:

— Έχετε δικη, κ. Χολμς, ή τρίχα αυτή είναι άδόναντον νά ανήκη σ' ένα Μαύρο. Αλλά ποιό συμπέρασμα βγάξετε από αυτό;

— Α, δεν είναι και τόσο σπουδαίο, αγαπητέ μου. Βεβαίως κα άπλως, ότι ο άνθρωπος που άνοιξε την κάσσο σας ειναι Μαύρος κι' ότι το κλειδί δεν το πήρε εκείνη τη στιγμή από τον Ζάμεσον, αλλά το είχε άρκετην ώρα μέσα στην τσέπη του.

— Τότε αυτό ήρθε σ' έπαφη με τη κτένα των μαλλιών του. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ή ύπόθεσις δεν είναι τόσο απλή. Ειναι άνάγκη να ξετάσω τον Ζάμεσον. Πρέπει να με δδηγήσετε μέσως στο σπίτι του.

— Όπως θέλετε, κ. Χολμς.

Κλειδώσανε άμέσως το γραφείο, μπήκανε σ' ένα άμάξι σέ λίγην ώρα θρισκόντουσαν στο σπίτι που καθότανε ο μεσον.

— Θέλουμε τον κ. Ζάμεσον, έδηλωσε ο κ. Όμπριεν στην τονοκοκυρά του γραμματέως του. Είμαι ο κύριός του και έλω να του μιλήσω.

(Ακολουθεί)

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δώρα πλούσια, δώρα άσφαλή, προπαντός ΑΣΦΑΛΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" — "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", καθ' όν τρόπον θά υποδειχόμεν κατωτέρω, θά λαμβάνουν τὰ έξής μεγάλα και πλούσια ΔΩΡΑ :

- Ο Α' άριθμός θά κερδίση 1 άυτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστό άξιας "Ηλυσίων", ιδιοκτησία του διευθυντού Δρχ. 150.000.—
- Ο Β' 1 οικίκεδο στην θάσι Κεραυνία, έπισθεν των μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου, πήχεων 464, άξιας " 50.000.—
- Ο Γ' 1 ραδιόφωνο με πλήρη εγκατάστασιν, άξιας " 15.000.—
- Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας άξιας " 8.000.—
- Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, άξιας " 4.000.—
- Ο ΣΤ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, άξιας " 2.500.—
- Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, άξιας " 2.500.—
- Ο Η' 1 ένδυμασίαν άνδρικήν άξιας " 2.500.—
- Ο Θ' 1 άδιάδροχο άνδρικό, άξιας " 1.500.—
- Ο Ι' 1 άδιάδροχο γυναικείο, άξιας " 1.500.—
- Ο ΙΑ' ύφασμα άνδρικό, άξιας " 1.500.—
- Ο ΙΒ' ύφασμα γυναικείο, άξιας " 1.500.—
- Ο ΙΓ' ύφασμα μεταξωτό, άξιας " 1.500.—
- Ο ΙΔ' ύφασμα μεταξωτό, άξιας " 1.500.—
- Ο ΙΕ' 1 ντυσίνα πλάκες γραμμοφώνου, άξιας " 1.500.—
- Ο ΙΣΤ' 1 γυναικείο καπέλλο, άξιας " 1.000.—
- Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, άξιας " 1.000.—
- Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κοράε, άξιας " 500.—
- Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, άξιας " 500.—
- Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, άξιας " 500.—
- Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, άξιας " 500.—
- Ο ΚΒ' 1 έμπρέλλα άνδρική, άξιας " 500.—
- Ο ΚΓ' 1 έμπρέλλα γυναικεία, άξιας " 500.—
- 600 άριθμοί ανά μίαν σειράν εκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης "Μπουκέτου", άντι Δρχ. 225, άξιας " 135.000.—
- 500 άριθμοί ανά μίαν σειράν "Ημερολογίων, Δρχ. 200, άξιας " 100.000.—
- 200 άριθμοί ανά έν βιβλίον "Καπετάν Φάντασμα", άξιας " 12.000.—
- 100 άριθμοί ανά έν βιβλίον "Καπετάν Βρυκόλακας", άξιας " 3.000.—

Συνεπώς έλα τὰ ΔΩΡΑ του ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" άνέρχονται εις τὸ καταπληκτικόν ποσόν του ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ !...

Διά να λάβετε μέρος στο Μεγάλο Λαχείο των περιουσιών μας πρέπει να φυλάσσετε τα δελτία, τα οποία άρχισαν δημοσιεύματα στο "Μπουκέτο" από την 1η Ιανουαρίου 1934, μέχρι του 31ης Δεκεμβρίου 1934, καθώς και των μηνών Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου και Απριλίου, μέχρι του δελτίου που θα δημοσιευθί στο φύλλο του Πάσχα.

Κρατείτε τα δελτία αυτά, 38 έν όλο, μέχρι του Πάσχα, 19 του "Μπουκέτου" δηλαδή και 19 της "Οικογενείας", και θά σας ειδοποιήσωμεν εγκαίρως πού και πώς θά τὰ καταθέσετε, γιά να συμμετάσχετε στο Λαχείο.

Η κλήρωσις θά γίνει σέ μία από τις μεγάλες αίθουσες των Αθηνών, ενώπιον Έπιτροπής εκ γνωστών λογίων και άνωτέρων δημοσίων λειτουργών. Έπειδή πρόκειται δέ περί γεννήτορος προσηγορίας στα δημοσιογραφικά χρονικά, άποφασίσαιμεν όπως στην Έπιτροπή της κληρώσεως του Λαχείου συμμετάσχουν και οι έπαρχοι. Έρρίξαμε λοιπόν κλήρον και έπέτυχαν κατά σειράν οι έξής έπαρχοι: ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΧΑΛΚΙΣ, ΛΑΡΙΣΑ και ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

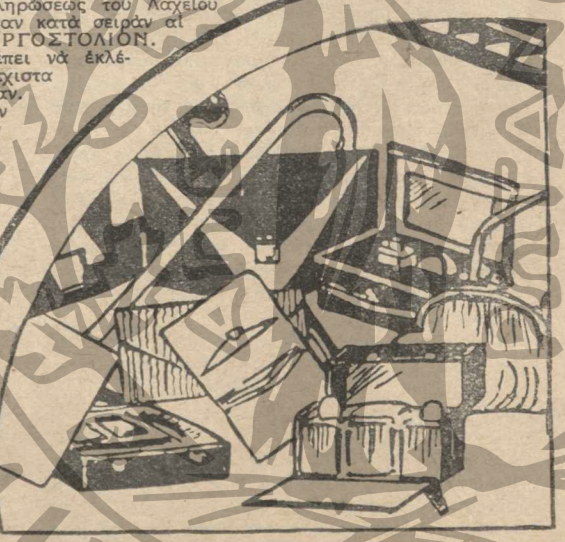
Κατόπιν αυτού οι άναγνώσται των έπαρχιών αυτών πρέπει να εκλέξουν ανά ένα αντιπρόσωπόν των και να μας γράψουν τάχιιστα μέσω του έντοπίου ύποπρασκτορείου Έφημερίδων ποίους έβλεσαν.

Οι εκλεγέντες θά κληθούν όπως εδρίσκονται εις Αθήνας την ήμέραν της κληρώσεως. Τα έξοδα του ταξιδίου των και της διαμονής των έν τη πρωτεύουσά θά τους τὰ καταβάλη προκαταβολικώς το Γραφείον μας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΔΟΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ

Άγοράζετε τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ" και τὴν "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" και φυλάγετε τὰ δελτία του Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η ΜΥΣΤΙΚΟΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

„ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΕΙΜΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ!...”

Α΄.
«Ίησού ! Σούγουέ μου !... Στην θεϊκή άγκαλιά σου πέ-
σμενη, δεν έχω να φοβηθώ ούτε θύελλες, ούτε τρικυμίες !...
Παραδίνω σε Σένα, Α΄ ! Τι εύτυχία ν' αποκοιμηθώ έ-
πάνω στην καρδιά σου, κοντά, ολόκοντα στο πρόσωπό
σου ! Μου άνοιγουν οι άστροι !...»
(Άγια Θηρεσία : «Η ζωή μου»)

Η ιστορία που πρόκειται να διηγηθούμε εδώ, είναι μια ιστορία πνευματική. Είναι η ιστορία μιας Καθολικής Άγιας, της Άγιας Θηρεσίας της Καστίλλης, η οποία έμεινε περίφημη για τις εκστάσεις της, για τους περιέργους δογματισμούς της, για την καταληκτική και μυστη-
ριώδη επικοινωνία της με τον Ίησού Χριστό, τον οποίον έλάτρευε και αγάπησε με όλη τη δύναμη της φλογερής ψυχής της. Είναι η θαυμαστή ιστορία μιας έλκετης γυναίκας, η οποία, δέκα χρόνια μετά την σταύρωσή του, είδε, αίσθανθηκε κοντά της, δέχθηκε στην άγκαλιά της και μίλησε μαζί του. Έκείνον, τον οποίο έφτασε μέχρι του σημείου ν' άποκαλή «θεϊκό σύζυγο» της : τον Θεάνθρωπο !...

Είναι ένα αληθινό θαύμα η ζωή της υπέρτολης αυτής, της οπτανίας γυναίκας. Οι σοφοί, από την εποχή της ως σήμερα, προσπαθούν να το εξηγήσουν. Οι ορεκτικιστά δοκίμασαν να το κρίνουν με την ψυχρή τους σκέψη. Κανείς τους όμως δεν μπόρεσε, με την ανατομία, με την ψυχολογία και την ψυχονάλυση, να δώσει την εξήγησή στην καταληκτική αυτή άποκάλυψη του Θεανθρώπου μέσα στην καρδιά μιας άγιας κόρης...

Η Θηρεσία γεννήθηκε τον Μεσαίωνα, σε μια πόλη της Ισπανικής Καστίλλης, στην «Αβίλα». Η οικογένειά της ήταν πλούσια κι' εύγενής. Ο πατέρας της, ο οποίος λεγόταν Άλνόνσος Σάντσεθ ντε Καπένια, ήταν ένας άνθρωπος εύλαβης, με πολύ καλή καρδιά, και η μητέρα της, η οποία πέθανε πολύ νέα, ήτανε μια εξαιρετικά τρυφερή και ευάσθητη ψυχή.

Η Θηρεσία έμεινε λοιπόν ορφανή από τη μητέρα της, όταν ήταν πολύ μικρή ακόμα. Από τον πατέρα της είχε κληρονομήσει την ευλάβειά του και από την μητέρα της την αισθαντική της καρδιά. Ο Άλνόνσος Σάντσεθ είχε πολλά παιδιά. Η Θηρεσία αγαπούσε όλα τα αδέρφια της, περισσότερο όμως απ' όλα αγαπούσε τον αδελφό της Ροδρίγο. Μ' αυτόν μαζί έπαιζε περισσότερο στα παιδικά της χρόνια και μέσα στα παιδικά της παιχνίδια ακόμα άρχισε να εκδηλώνεται η ευλάβειά της και η άφοσίωσή της προς Έξέινον, που θα αποκαλούσε αργότερα «σύζυγό» της.

Μαζύ με τον αδελφό της Ροδρίγο έφταναν, παίζοντας στον κήπο, μοναστηράκια και κελιά. Έντοματάς τους ολόκληρες έκαναν τα δυο παιδιά από το σπίτι τους. Και όταν έφταναν για να τα βρουν, τα έβρι-
σκαν να προσεγγίζονται μέσα στα παιδικά τους αυτά ερημητήρια !...
Επίσης παραινέτοι για τις εκστάσεις, τους δογματισμούς και τις όπτα-
σίες της Θηρεσίας. Αλλά και η όπτασις αυτής, που αργότερα επρό-
κειτο να πάρουν μια τόσο καταληκτική ένταση, ώστε η άγια γυναίκα να φαντάζεται πως έβλεπε κοντά της το Χρι-
στό, πως τον άγγιζε και τον μιλούσε, κι' αυτές επίσης άρχισαν από τα παιδικά της ακόμα χρό-
νια.

Ήταν έξι χρόνων μόλις - όπως άφηγείται ένας από τους βιογράφους της - όταν, γυρίζον-
τας μια μέρα απ' την έξοχί με τον αγαπημένο αδελφό της, αντίκρισε το πρώτο της όραμα. Ένώ τα δυο παιδιά πλησίαζαν προς την πολι-
τεία, άπεκαλύφθη έξωφρα στη μικρή Θηρεσία ένα υπέροχο όραμα, άπάνω στον τοίχο της εκκλησίας του Άγιου Δομινίκου. Είδε τον Ίη-
σού καθισμένο σε έναν θρόνο και περισταχ-
μένον από τους Άποστόλους του. Ο Χριστός την καίταζε και την εύλογεσε με το χέρι της. Η μικρή Θηρεσία βυθίστηκε τότε σ' έκσταση, έχασε εντελώς τις αισθήσεις της, έτσι, που ο αδελφός της, κατατρομαγμένος, αναγάζθηκε να την πάρει στα χέρια για να την σιγαιήσει.

Αυτό ήταν καταληκτικό, βέβαια. Μά ακόμα καταληκτικότερο είναι το ιστορικό εκείνο φαινόμενο, το οποίο η Θηρεσία δυνάμει στα Άπονημονεμένα της τον «άραβόνα» της με τον Ίησού !...

Το γεγονός αυτό συνέβη ως έξης, λίγες μέ-
ρες μετά τον θάνατο της μητέρας της :

Η Θηρεσία ήταν τότε δώδεκα χρόνων. Μια μυστηριώδης φωνή - όπως η ίδια διηγείται στα Άπονημονεμένα της - της άνηγγειλε έξωφρα ότι είχε έλθει η ώρα. Και τότε έξωφρα της φάνηκε ότι το άγαλμα της Παρθένου, που ήτανε στο δωμάτιό της, άρχισε να κινείται και να ζή. Η Παργία άποσπάσθηκε από το μαρ-
μάρινο βάθρο της, κρατώντας στην άγκαλιά

[Η ζωή μιας Καθολικής Άγιας]

της τον μικρόν Ίησού και έχοντας πλάι της τον Ευαγγελιστή, τον ένδοξο Άπόστολο Πέτρο και τον Άγιο Δομένικο, ο οποίος ήτανε η μικρή κόρη έμεινε έκστατη. Αυτό που έβλεπε δόξαζε και της ούτε το είχε φαντασθή ποτέ της. Και τότε η μητέρα του Χρι-
στη έπιασε το χέρι και το άλλοτε προς το θεϊκό Παιδί της. Η θεία είχε παγώσει από τον τρόμο. Μά ένα γλυκό θάρος την άνοιξε, όταν ο μικρός Ίησός της πέρασε στο δάχτυλό της χυθεί-
λιδι. Της φάνηκε τότε ότι τον άκουσε να της μιλά :

«Από τώρα, κόρη μου, της είπε, μπορείς να ισχυρής. Είμαι Μνηστήρ σου ο ούρανός. Η αγάπη μου θα σε συνοδεύει !...»
Κι' έξωφρα η όπτασις χάθηκε με μιας. Η Θηρεσία έκανε πάλι για να συνέλθι. Μά όταν συνέλθε, το θεϊκό εκείνο δαχτυλίδι της ακόμα στο δάχτυλό της. Ήταν χρυσό, με τέσσερα μαργαριτάρια, ένα σε κάθε άκρο, και ένα θαυμαστό διαμάντι.

Είναι εύκολο να καταλάβουμε, πόσο αυτό το είδος η όπτασις δρασαν επάνω στην άθωα και ευλαβή ψυχή της μικρής Θηρεσίας. Ήταν πολύ ευπαθέστερο το νεαρό της σύστημα και ανέπτυξε ορεκ-
τικώς την αισθαντικότητά της.

Μερικά χρόνια πέρασαν και η Θηρεσία ήταν πιά μια νέα κοπέλα. Η ευλάβειά της άρχισε τώρα να γίνεται αληθινή καταληκτική. Άκου ανέβλυναν έξωφρα και εντελώς άνεξηγήτα στα όφρα της άνοιξαν μεγάλους ψυχικούς κλονισμούς και περνούσε νύχτες άλυπης άγρυπνης και προσευχεμένη.

Τότε ακριβώς η νεαρή κόρη άρχισε να διαβάσει διάφορα βιβλία, γεμάτα περιπέτειες και συγνήσεις, που της είχε άφισμα ο πατέρας της. Άρχισε επίσης να γράφει στίχους και να ζωγραφίζει άνα-
γεμίες αισθημα. Έξωφρα έκοιτούσε, σκεδόν πάντοτε Χριστό, το Χριστό παιδί, το Χριστό με τον ακάθιστο στέφανο, το Χριστό στο σταυρό του μαρτυρίου. Η σκέψη της ήταν πάντα κυριαρχή στην ιδέα, από την αίσθησή του Χριστού.

Μια βραδιά η Θηρεσία γύριζε με την αδελφή της στο σπίτι μιας θείας της. Επειδή είχε περάσει η ώρα, βιάζαν λίγο γρήγορα με έναν άοριστο φόβο, άνάμεσα στους στενοχούς και ερημικούς της «Αβίλας, χωρίς να προσέχουν λέξη.

Περπατά λίγο πιο γρήγορα, λοιπόν ! είπε σε μια στιγμή η αδελφή της, κάθισαν με τρεμουλιαστή φωνή τη σιωπή. Φοβάμαι, αδελφή μου ; απάντησε η Θηρεσία. Μή φοβάσαι ; Αν ήξερες ποιος «καθαίλερος» μας συνοδεύει, θα έμεινε καταπλη-
μένη !...

— Ποιος ; έκανε με άπορία η αδελφή της.

— Ο Κύριος ! απάντησε η Θηρεσία. Ο Ίησός Χριστός ! Δεν εί-
πα τα βιβλία του πίσω μας ; Μας άκολουθεί από τη στιγμή που πα-
νίσαμε !...

Έτσι μεγάλωσε η Θηρεσία, σαν ένα λεπτό λουλούδι μέσα στο το-
κικό της σπίτι, κοντά στον πατέρα της, άνάμεσα στα αδέρφια της, που αγαπούσε. Ήταν δέκα τεσσάρων χρόνων, όταν συνέβη αυτό το πλάνω-
σε βαθειά την ευαίσθητη καρδιά της.

Η Θηρεσία είχε έναν εξαδελφό άγα-
γαλειότερό της. Τον έλεγαν Διέγο και ήτανε ορφανός, χαριτωμένος. Η Θηρεσία άρχισε να τον να δοκιμάζει γι' αυτόν τον εξαδελφό. Ήταν άθωο, ένα παιδικό σκεδόν αίσθημα, έ-
σθημα, είχε ίσως υπερβολή. Ούτε η ίδια θα μπορούσε να πει γιατί την έλπιωνε. Έτσι η συντροφιά του νεαρού Διέγου και της κοκκινίζε έξωφρα, όταν άναφταναν μαζί το δνομά του. Τίποτε περισσότερο.

Ο πατέρας της, ο Άλνόνσος Σάντσεθ, πάλι τελείωθη απ' αυτά. Τα άντελχηθη όμως η ίδια και πήρε τα πράγματα για σάβανο. Από ό, τι πραγματικά ήταν. Και, πότε-
πως ήταν, έβλεπε μια μέρα την κόρη του στο οικότορφο των Αύγουστινών !...

Το μοναστήρι των Αύγουστινών δεν ήτανε και πολύ σπουδαίο, άναλόγος με τα άλλα που ήτοχαν την εποχή εκείνη στην Καστί-
λη. Μέσα από τους ύψηλους τοίχους του πλόνονταν ένας έκστασις και άφω-
σος. Τα παράθυρά του ήταν βέβαια γεμάτα με γυλίες, άφηναν όμως έλευθερο να μπει μέσα το φως. Τα διαμορφωμένα του όφρα και άνετα και η οικότορφος του πο-
ζούτο από τις πιο καλές οικογένειες της «Αβίλας, γιατί, σιγά-σιγά, το άπο-
αυτό είχε γίνει άλλων ένα κομμάτι. Ήταν άγνωστη εκεί μέσα η αίσθησή της. Η ίδια η σκευδαυλή ζωή των άλλων παρ-
χία και η σκευδαυλή ζωή των άλλων παρ-
οίων. Το οικότορφο των Αύγουστινών περι-
παιότερο ένα είδος σφοδρότητας νεα-
ραφής άρχοντοπούλες, που είχαν πιά ά-
έννοις σε κάποια μικρά αισθηματά...

1.—Ένας γραμματισμένος καθότανε στο σπίτι του κι' έβλεπε από το πρό-
σωπό του το φως, γιατί έρε-
νιζε τις Γραφές, χωρίς να καταλαβαίνει τα βαθειά νοήματα τους.

2.—Μια μέρα άνοιξε άξα-
φως η πόρτα του δωματίου του και μπήκε μέσα μια ά-
σχημη γυναίκα, εντελώς γυ-
νή, η οποία άρχισε να του λέει :

3.—Μην φοβάσαι και μη ντρέεσαι απ' τη γυναίκα μου, γιατί ήρθα να σου εξηγήσω τις Γραφές !

4.—Και συγχρόνως κάθισε δίπλα του, άνοιξε το βιβλίο και άρχισε να του εξηγεί τα διάφορα χωρία του. Τού τα εξηγούσε όφρα, όπως ήτανε τότε η άπορία της νύχτας κι' έφτασε το πρωί. Τότε πάλι η γυναίκα : «Κλείδωσε τα βιβλία σου και φόρεσε τα γιορτινά σου, γιατί με άδηγής μπροστά στον βασιλιά !»

5.—Ο γραμματισμένος όμως έφάνταζε : «Γιατί θέλεις να σε παρο-
ύσω στο βασιλιά, αφού είσαι γεμάτη από σοφία και δεν μοιάσεις τις άλλες γυναίκες ; Δεν έξερεις ότι μπροστά στο θρόνο του βασιλιά μας στέκεται η μορφή και κυριαρχεί η ύποκρισία και μιλάει το ψέμα ; Σέ, που είσαι γυναίκα κι' έχεις όφρα σώμα, δεν φοβάσαι τους ένόχους πό-
τες των αιώων ;»

6.—Η γυναίκα όμως έπέμεινε : «Οδήγησέ με μπροστά στο βασιλιά κι' αν με μείλεις !»

7.—Κι' όταν μπήκαν μέσα στο παλάτι, η γυναίκα γίνηκε μικροτερή απ' ό, τι ήταν πριν κι' άρχισαν να τους άφισμα. Κι' όταν έφτασαν μπροστά στον βασιλιά, ήταν γρήγο να βυθίσει οντίδες και βλέμματα σκευδαυ-
6.—Ο γραμματισμένος σήκωσε το κεφάλι του προς το βασιλιά και εί-
πε : «Κόρη, η γυναίκα αυτή είναι πιο σοφή απ' τον άρχιερέα σου !

Και έπειτα πό καλώς τις Γραφές απ' τους προφήτες σου. Με δίδαξε όμως να την φέρω μπροστά σου.»

8.—Ο βασιλιάς τότε γέλασε και εί-
πε : «Πολύ κα-
λά, απ' την εξέτασή σου λοιπόν.»

9.—Και άφισμα άμέσως : «Ποιος είναι ο ισχυρό-
τερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

10.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

11.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

12.—Τότε η γυναίκα του βασιλιά φώναξαν όλες μαζί : «Αποδοχήστε την !» Και την έφτασαν.

13.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

14.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

15.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

16.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

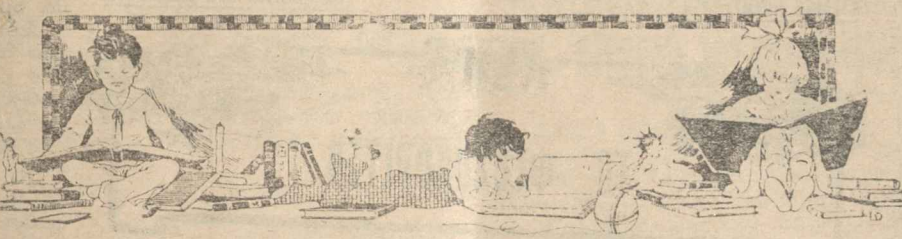
17.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

18.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

19.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

20.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

21.—Και άφισμα ο βασιλιάς : «Ποιος είναι ο σο-
φώτερος ήρωάς ;» Κι' έδειχνε άπεκρίθη : «Ο γει-
τονός σου προς άνατολάς.»

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

[Από το «Ταλμούδ» της Βαβυλώνας]

της είπε : «Λέγε : Τι λέει για μένα ο λαός ;»

14.—Η γυναίκα τότε το άποκρίθηκε : «Λένε ότι είσαι μορ-
φός, αν και δεν είναι τόσο βέβαια γι' αυτό. Κι' αν θέλεις να μάθεις και την προσωπική μου γνώμη, σου λέω : Είσαι φτωχός και τιποτένιος στο μυαλό και στην καρδιά.»

15.—Τότε ο βασιλιάς, έξω φρενών, διάταξε να δέσουν την γυναίκα και να την σταυρώσουν.

Η γυναίκα του παλαιού άρχισαν να την χτυπούν με βέργες, οι α-
λλοι την βοήθαινε για την γυνίκα της και οι δοῦλοι την σύρανε έξω και την έσταύρωσαν.

16.—Η γυναίκα όμως δεν πέθανε. Κι' όταν έφτασε η νύχτα κι' οι φλόγες καμώντονταν, κατέβηκε μόνη της απ' το σταυρό κι' έφυγε, χωρίς να την άντηλξη κανείς.

Κι' αφού έπειτα έβλεε άπάνω στο κεφάλι της ένα κόκκινο πέλο, που θάρρεε κι' ήταν βαμμένος σε αίμα, πήρε ένα ξίφος στο δεξί της χέρι, ανέβηκε άπάνω στις στέγες των σπιτιών κι' άρχισε να φωνάζει δυνατά :

17.—«Σταγίστε, σεις, οι ύπνάλαιοι ! Σκεφθήτε, σεις, οι μεγαλοδέ-
τες ! Η άνατορία σας είναι αίσχος και ατιμία η θε-
ληματική σλαβιά σας ! Κοκκινίστε για την πείνα σας και ντραπίτε για την γυνίκα σας ! Όπλισθήτε με ξίφη, οι άνδρες, και πάρτε διαδία, σεις, γυναίκες ! Συντρίψτε εκείνους που σας υπάκουσαν, που σας έ-
καναν φρούλους, που σας έπονόμενα την ήλιξη σας ύπόστασι !

18.—Τότε σόσσωμος ο λαός σηκώθηκε στο πόδι κι' έσπασε τις πύλες του παλαιού και σκότωσε τον βασιλιά μαζί με την γεννιά του και με όλη την ά-
ζολοσύνη του.

Κι' αφού χόρτασε από λεηλασίες και πυροβολήσεις, η γυναίκα βγήκε από τις πύλες, έξω από την πόλη, κι' ήταν πολύ πιο όμορφη από πριν.

19.—Τότε την συνάντησε ο γραμματισμένος, που απ' την τρομάρα του είχε βγεί έξω απ' την πόλη, και της είπε : «Είσαι παντογνώστης, και σπειρίζεις το μύ-
σος ; Είσαι θεοάνοστη και κυριεύσεις την επανά-
στασι ; Πες μου, να μάθω και εγώ !»

20.—Η γυναίκα τότε άρχισε να ψηλάει και να μεγαλώνει κι' έφτασε τον ούρανό. Το σώμα της έ-
γινε φλογερό σαν το σίδερο στο καμίνι του σιδη-
ρου και με φωνή, που έπαιζε με κεραυνό, είπε :

21.—«Κύτταζε με καλά ! Εγώ είμαι ο άφωτός, που είναι μπροστά στο θρόνο του Ίησού κι' είμαι το φλογερό του ξίφος απ' το δεξί του χέρι. Ονομάζομαι ΑΛΗΘΕΙΑ. Σέ, όμως δια πέθανες, γιατί κανείς θνητός δεν μπορεί να με γνωρίσει και να ζή.»

22.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

23.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

24.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

25.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

26.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

27.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

28.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

29.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

30.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

31.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

32.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

33.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

34.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

35.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

36.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

37.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

38.—Ο γραμματισμένος τότε έπεσε κάτω κι' έγινε χώμα και στάχτη. Κανείς δεν ήταν εκεί μπροστά για να τον κλάψει και να τον θάψει. Η μνήμη του έσβησε και η όνομά του έμσηνέθηκε και χάθηκε και μένει ακόμα μέχρι σήμερα άγνωστο ο όνομα του σώμα.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΜΑΝΣΦΗΛΔ

ΤΟ ΦΤΩΧΟΚΟΡΙΤΣΟ

Γι' αυτό το ωραίο θάξο, κυρία... Για κутτάχτε το... Γνήσια Σκωτσέζικη λαϊκή τέχνη... διακοσίων πενήντα χρόνων τουλάχιστον!

—Οχι, όχι!... Άρκετά πήρα σήμερα, κύριε Γκόρντον... Μά, για σταθίτε... Είνε ωραίο, αλήθεια!... Άς είνε. Στείλτε μου το κι' αυτό! Και τώρα, ώρεθούρα, κύριε Γκόρντον. Χιονίζει έξω κ' έχω τρεις ώρες πού γυρίζω απ' εδώ κι' απ' εκεί!...

Και η κομψή κυρία Μαίρη Φέλλ, άνοιξε την πόρτα και θγήκε έξω. Στο δρόμο φυσούσε ένας παγωμένος αέρας και το χιόνι έπεφτε πυκνό. Η νεαρή κυρία ανατρίχιασε, τυλιγμένη καθώς ήταν μέσα στις γούνες της.

«Και τώρα στο σπίτι...σκέφτηκε. Κ' ένα ζεστό, άχνιστό τσάι...» Εύτυχώς, δεν θα άργουσε διάλου να γυρίση στο σπίτι της. Έμπρός στο πεζοδρόμιο, περίμενε το αυτοκίνητό της. Ο σωφέρ είχε άνοιξει την πόρτα κ' ήταν έτοιμος να την βοηθήση ν' ανέβη...

—Κυρία...σας παρακαλώ πολύ... Με συγχωρείτε!... Αυτά τα λόγια της τ'ά είνε ένα νεαρό, φτωχοντυμένο κορίτσι. Το πρόσωπό του ήταν μελανιασμένο από το κρύο και χωρίς άλλο από τα χαλασμένα του παπούτσια, έμπαινε νερό στα πόδια του...

—Με συγχωρείτε, κυρία. "Αν μπορούσατε... "Οχι πολλά. "Οσο γιά ένα φλυτζάνι ζεστό τσάι...

Η κομψή κυρία Μαίρη κούταξε προσεκτικότερα το φτωχό πλάσμα, που στεκόταν μπροστά της. Νεαρό, νόστιμο προσώπακι, μεγάλα ζωγρά μάτια. Φτωχά ντυμένο, μά' όχι και με κουρέλλια. Καμμία εργάτρια ίσως, που είχε μείνει χωρίς δουλειά, γιατί ήταν άρκετά μεγάλη, δεκάεξη χρόνων τουλάχιστον...

—Μά πώς; Δεν έχεις ούτε γιά ένα τσάι λεφτά, μικρή μου;

—Δεν έχω, κυρία!

—Εξάφνα, μιά ιδέα πέρασε από το μυαλό της κυρίας. "Αν έκανε κι' αυτή μιά φορά κάτι σαν κι' αυτά που διαβάζει κανείς στα μυθιστορήματα ή που βλέπει στόν κινηματογράφο; "Αν το έπαιρνε σίπιτι της αυτό το φτωχό κορίτσι; Νά μιά μικρή περιπέτεια!

—Ωραία!... Είπε χαμογελώντας στο φτωχό κορίτσι. "Ελα μαζί μου στο σπίτι, να πάρης το τσάι σου!

Το κορίτσι την κούταξε έκπληκτο.

—Μά πώς... Αλήθεια, κυρία; "Α, όχι!...

—Και γιατί όχι; "Ελα! Θα με ευχαριστήσεις!...

Την πήρε από το χέρι και την τράβηξε προς το αυτοκίνητο. Την έσπρωξε έξωφρά ν' ανέβη κ' έπειτα ανέθηκε και ή ίδια. Το αυτοκίνητο ήταν γεμάτο φώνια, μά υπήρχε θέσι και γιά τις δυό.

—"Α, κυρία!...

—Μά τί λοιπόν; Γιατί σου φαίνεται παράξενο; Θα πάμε στο σπίτι, θα ζεσταθής, θα πής το τσάι σου κ' έπειτα θα μου πής, δτι θέλεις να μου πής...

Η νεαρή, κομψή κυρία αισθανόταν μιά ιδιαίτερη χαρά λέγοντας αυτά τα λόγια. Νά, ήθελε να αποδείξη σ' αυτό το φτωχό, το δυστυχισμένο κορίτσι, πως και στη ζωή επίσης μπορούσε κανείς να συνάντηση, όπως στα μυθιστορήματα, θαυμάσια πράγματα, πως και οι πλούσιοι έχουν επίσης καρδιά, πως όλες ή γυναίκες είνε αδελφές κατά θάθος... Και, σαν να κατάλαβε τις σκέψεις της, το φτωχοκόριτσο πήρε έξαφνα το λεπτό, γαντοφορεμένο χέρι της και το φίλησε. Η κυρία Μαίρη του χαμογέλασε με τρυφερότητα. Μόνο πού δεν ήξερε, πως θα τελείωνε αυτή ή ιστορία...

Σε λίγο, το αυτοκίνητο σταμάτησε έμπρός στο πλούσιο σπίτι. Η κυρία Μαίρη κατέθηκε, πήρε από το χέρι το φτωχοκόριτσο και προχώρησε στόν διάδρομο.

—Ελα, είνε, έλα στο δωμάτιό μου!...

Κούταξε με χαμόγελο τόν υπηρέτη και την υπηρέτρια πού την έβλεπαν έκπληκτοι και πήρε το κορίτσι μέσα στο δωμάτιο της.

—"Ελα! Έδώ, ή ζήτη είνε γλυκειά! Τώρα άμέσως, θα παραγγείλω το τσάι...

Έβλεπε το κορίτσι να καθήση σέ μιά πολυθρόνα, πλάι στη θερμάστρα, και παρήγγειλε το τσάι στην υπηρέτρια. Μά τότε, έξαφνα, το κορίτσι άρχισε να κλαίη.

—Μήν κλαίς! του είπε ή κυρία Μαίρη. Γιατί κλαίς; Τώρα, σέ λίγο, θα μάς φέρουν το τσάι και τότε θα μου πής όλα.

Η συγγραφέας του διηγήματος, διάσημος Άγγλις λογογράφος, Κατερίνα Μανσφελδ

ρετικό», μέσα στην άνια του πλούτου και της καλοσύνης της χλιδής και της άμεριμνηςίας πού ζούσε.

—Σωστά! Είπεν ο άντρας της. Γιατί όχι; Είνε όμορφο άλλο...

—Ωμορφή;

—Η κομψή κυρία Μαίρη κοκκίνισε λιγάκι έξαφνα.

—Αλήθεια, είνε όμορφη, Φίλιππε;

—Μά να! Χαριτωμένη, άπλουστάτα. Την κούταξε προσεκτικά, μόλις μπήκα στο δωμάτιο. Κακοντυμένη, μά όμορφη.

—Αναψε ένα τσιγάρο, ξεπλώθηκε στόν καναπέ και πήρε έφημερίδα στο χέρι. Η κυρία Μαίρη θγήκε έξω, χωρίς τίποτε.

Μά δεν πήγε στο δωμάτιο, όπου περίμενε το κορίτσι, στο μπουντούρα της και εκεί στάθηκε έμπρός σέ ένα μικρό πιτλο. Αισθανόταν μιά άλλοκοτη στενωχώρα. Τής φάνηκε πως άκουγε ακόμα τόν άνδρα της να λέη:

—Χαριτωμένη... Κακοντυμένη, μά όμορφη!...

Η καρδιά της κομψής κυρίας Μαίρης είχε άρξει να δονάται.

—Χαριτωμένη... ψιθύρισε. "Ωμορφή!...

Και τότε, με μιά έντοτικώδη κίνηση, άνοιξε ένα συρτάκι, ζειψε απ' εκεί μέσα μερικά χαρτονομίσματα πού είχε, τα

Κάτι θα κάμω γιά σένα, θα θρώ...

Σε λίγο, ή υπηρέτρια μπήκε στο δωμάτιο και άφησε ένα σκο κατάρφοτο από γάλα, που βούτυρο, σαντούιτς.

—Πάρε, μη διατάξής. Είνε όμορφα;...

Το κορίτσι άρχισε να τρώει. Η κυρία το κούταζε ενώ φούσε το τσάι της. "Ημε τρεις γουλιές, κ' έπειτα ένα τσάι, να τρώη, να πείη, να θουλιάσει το ζεστό γάλα...

—Όταν τελείωσε, ή κυρία άναψε ένα δεύτερο τσιγάρο και τήθεξε το κάθισμά της κοντά του. "Ήταν τόσο άσυνήθιστο, τόσο «ένδιαφέρον» αυτό πού είχε κάμει!... Μά να, τώρα, πού κορίτσι είχε φάει καλά, τα μάγουλά του κοκκίνισαν από ζέστη και τα ωραία μεγάλα μάτια του είχαν γίνει ζωγράφα. Τί όμορφο πού ήταν, αλήθεια!...

—"Ας είνε, είνε ή Μαίρη, σαν να διέκοπτε αυτήν την κουβέντα. Πεινούσες, μικρή μου... Είχες πολλές ώρες να φας;

Μά, την ίδια στιγμή, κάποιος χτύπησε απ' έξω την πόρτα.

—Μπορώ να μπώ, Μαίρη;

—Ήταν ο Φίλιππος, ο άντρας της κυρίας Μαίρης, ένας κακός εργοστασιάρχης. Είχαν δυό χρόνια παντρεμένοι κ' ή Μαίρη έξερε πως την υπεραγαπούσε. "Ανοιξε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο. Κούταξε, παραξευμεμένος λιγάκι, το φτωχό κορίτσι και είπε, κάπως ειρωνικά:

—"Ω, με συγχωρείτε. Δεν ήξερα...

—Μά όχι δά! Έκανε γελώντας ή Μαίρη. Φίλιππε, να σου συστήσω μιά φίλη μου. Τη δεσποινίδα...

Σταμάτησε, γιατί δεν είχε ρωτήσει, δεν είχε μάθει ακόμη το όνομα του κοριτσιού.

—Σιμ!... συνεπλήρωσε το φτωχό κορίτσι. "Αννα Σμιθ, κυρία...

—Σιμ!... επανέλαβε ή κυρία Μαίρη. "Μπορώ να έδω λιγάκι...

—Ναί, ναί... Έκανε εκείνος, άφορ γέλασε πάλι. Μπορώ να σου πώ, μισή μίση, Μαίρη; Η δεσποινίς Σμιθ θα συγχωρήση άν την άφήσουμε λιγάκι νη...

Ο Φίλιππος πέρασε στη θύλη, πού ήταν πλάι, και εκεί τόν άκούσαν και ή γυναίκα του.

—Τί σημαίνουν όλα αυτά; την ρώτη τότε εκείνος. Γιά πές μου... Πού είνε το κορίτσι;

—Εκείνη γέλασε και τού διηγήθηκε «μικρή περιπέτεια» της.

—Ετσι; Έκανε ο άντρας της. Νόστο, πολύ νόστιμο...

—Ναί... Δεν είνε; Τί λές; Την κοίτα με και στο τραπέζι απόψε;

—Και στο τραπέζι; Έκανε εκείνος, λώντας. "Οχι δά! Σιγά-σιγά, θα μάς πής να την κρατήσουμε και γιά πάντα μας!

—Και γιατί όχι; "Ισως δεν έχει ναν σ' αυτόν τόν κόσμο. "Ισως...

Την είχε συνεπάρει πάλι ο πόθος να κάμη κάτι «ένδιαφέρον», κάτι «ένδιαφέρον»...

—Μά να! Χαριτωμένη, άπλουστάτα. Την κούταξε προσεκτικά, μόλις μπήκα στο δωμάτιο. Κακοντυμένη, μά όμορφη.

—Αναψε ένα τσιγάρο, ξεπλώθηκε στόν καναπέ και πήρε έφημερίδα στο χέρι. Η κυρία Μαίρη θγήκε έξω, χωρίς τίποτε.

Μά δεν πήγε στο δωμάτιο, όπου περίμενε το κορίτσι, στο μπουντούρα της και εκεί στάθηκε έμπρός σέ ένα μικρό πιτλο. Αισθανόταν μιά άλλοκοτη στενωχώρα. Τής φάνηκε πως άκουγε ακόμα τόν άνδρα της να λέη:

—Χαριτωμένη... Κακοντυμένη, μά όμορφη!...

Η καρδιά της κομψής κυρίας Μαίρης είχε άρξει να δονάται.

—Χαριτωμένη... ψιθύρισε. "Ωμορφή!...

Και τότε, με μιά έντοτικώδη κίνηση, άνοιξε ένα συρτάκι, ζειψε απ' εκεί μέσα μερικά χαρτονομίσματα πού είχε, τα

ΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΠΥΘΙΑΙ

ΜΙΑ ΠΡΟΒΛΕΨΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1934

Τι θα γίνη κατά το νέον έτος. Τό έμπόριο θα ιδή χρυσές ημέρες. Θ' άνακαλυφθί το φάρμακο του καρκίνου. Θα επικρατήσωμεν με τούς πλανήτες. Πόλεμοι, επαναστάσεις, άνατροποι.

Η τελευταίες ημέρες του 1933 ήσαν γεμάτες άπειλητικά προηνημόματα. Φτώχεια, κακομοιριά, γκρίνια.

Γιά το 1934, τόν καινούργιο χρόνο, τί προβλέψεις υπάρχουν; Θα θάδση κι' αυτός επί τά ίχνη του προκατόχου του, έπιδεινώνων καθημερινώς περισσότερον την ήθικη και οικονομικήν κρίση, τούς κινδύνους τών πολέμων και τις άνησυχίες τών άνατροπων;

Η Κα Κρινύ, μιά από τις Παρισινές Πυθίες, πού προλέγουν το μέλλον, έδωσε τις έξης προβλέψεις γιά το 1934 στο συνεργάτη ενός Γαλλικού περιοδικού:

—Ο κόσμος σήμερα, είνεν ή Κα Κρινύ, ύποφέρει από μιά βαθεία άρρώστεια πού επεκτείνεται και αούάνει μέρα με την ήμέρα σ' όλους τούς κλάδους της ζωής. Άλλά μετά την τρικυμία, θα λάμψη δολόκληρη ή αύγή της νέας εποχής. "Ενας μεγάλος πνευματικός άρχηγός θα παρουσιασθί και ή δυνατή φωνή του θ' άντηχήση σ' όλον τόν κόσμο. Οι άνθρωποι θα καταλάβουν επί τέλους, δτι δεν έχουν ακόμα καταλάβει. Και τα μάτια, άνοίγοντας στο καινούργιο φώς, θα ίδούν και τ' αυτιά θ' άκούσουν!

Η Γαλλία, κυρίως, είνε προωρισμένη από τη μοίρα να κρατήση άλλη μιά φορά τόν πυρσό της προόδου και να φωτίση τόν κόσμο.

Μεγάλα κοσμοϊστορικά γεγονότα θα συντελεσθούν κατά το 1934 εις όλα τα έπίπεδα της ανθρωπίνης προόδου.

Τό έμπόριο, κατά τόν Μάρτη, θα ιδή ημέρες μεγάλης ευημερίας. Η κίνηση τών συναλλαγών θα ξαναρχισί ζωρότερη.

Όσο γιά τα πολιτικά, εις μέν την Γαλλία θα επικρατήση μεγάλη ήσυχία κατά το 1934, έξω όμως της Γαλλίας, στην άλλην Εύρωπη, θα σημειωθούν θαυτάτες διαταραχές, πόλεμοι μεταξύ διαφόρων κρατών, έσωτερικές επαναστάσεις, άνατροπές καθεστώτων. Η Γαλλία θα καθορθώση να συνάμη σύμφωνα φιλικας και συμμαχίας με διάφορα έσχαρά Εύρωπαϊκά κράτη, κ' έτσι θα είνε εις θέση να διατηρήση ειρηνικάς σχέσεις μ' όλον τόν κόσμο.

Στο έπιστημονικό έπίπεδο θα γίνουν σπουδαιότερες άνακαλύψεις. Η έρευνες ενός ενδόξου Γάλλου έπιστήμονος θα τελεσφορήσουν και θ' άνακαλύψη τέλος την θεραπείαν του καρκίνου δια έμβολου. Στην Γερμανία, ένας διάσημος μαθηματικός θα κάμη επί άκαταμαχίτων έπιστημονικών θέσεων, σπουδαιότερες διαπιστώσεις, ή οποίες θα επιτρέψουν την έπικοινωνίαν με τούς άλλους πλανήτας.

Αυτά προλέγει γιά το 1934 ή Κα Κρινύ. Τού χρόνου, αυτήν την εποχήν, θα είμεθα εις θέση να κρίνωμεν άν επρόβλεψε σωστά και άν είπε την αλήθεια.

ένα κουθάρι στο χέρι της και άνοιξε την πόρτα του δωματίου, όπου περίμενε το φτωχοκόριτσο...

—Είπετα από λίγα λεπτά της ώρας, άνοιξε την πόρτα της θύλης της. Ο άντρας της ήταν ακόμα ξεπλωμένος στο ντυθάνι και διάβαζε την έφημερίδα του.

—Ηρθα να σου πώ, τού είπε, πως ή δεσποινίς Σμιθ έφυγε. Εκείνος πέταξε την έφημερίδα.

—Πώς; Έφυγε κιόλας; Μά, σ' δεν είπες πως θα την κρατούσες να φάη μαζί μας το θράδυ;

—Τής τό είπα κι' αυτής, μά δεν θέλησε. Τής έδωσα λοιπόν ένα μικρό δώρο και την άφησα να φύγη...

Η κομψή κυρία Μαίρη πήγε και κάθησε στα γόνατα του άνδρα της. Πέρασε τό ένα της χέρι πίσω από το λαιμό του και άρχισε να τού χαϊδεύη τα μαλλιά.

—Φίλιππε, Φίλιππε! τού είπε ύστερα.

—Εκείνος έγειρε προς τα πίσω το κεφάλι της και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της. Και ύστερα απ' αυτό το φιλή, ή κομψή κυρία Μαίρη κούταξε με ένα παράξενο θέλημα τόν άντρα της και τού έκανε μιά ακόμη πιο παράξενη έρώτηση:

—Γιά πές μου τώρα, Φίλιππε, τού είπε. Γιά πές μου την αλήθεια. Είμαι όμορφη;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΝΣΦΗΛΔ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η Ζ' ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Στις 5 μ.μ. της περασμένης Τετάρτης 10 Ιανουαρίου, έγινεν εις τή Γραφεία μας ή Ζ' κλήρωσις διά την διανομήν τών δώρων του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου», παριστάμενων τών λογίων και δημοσιογράφων κ.κ. Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου και πολλών άναγνωστών μας.

Από την κληρωτίδα, εις την όποιαν είχαν τεθη όλοι οι αριθμοί οι δημοσιευθέντες εις τή φύλλα του «Μπουκέτου», άνευόρθησαν κατά σειράν οι έξης αριθμοί, από την μικρούλα δίδα Τασία Ζησιμού:

Ο α'	αριθμός	5166	κερδίζει	δραχ.	500
β'	»	5861	»	»	150
γ'	»	5361	»	»	100
δ'	»	21451	»	»	50
ε'	»	5282	»	»	50
στ'	»	22201	»	»	50
ζ'	»	3157	»	»	50
η'	»	13198	»	»	50

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις 66 (ήτοι εις τή δύο τελευταία ψηφία του α' αριθμού 5166) κερδίζουν ανά έν Ημερολόγιον του «Μπουκέτου» της άρεσκείας των.

Οι άναγνώσται μας οι έχοντες φύλλα με τούς άνωτέρω αριθμούς, πρέπει να τή φέρουν εις τή Γραφεία μας, διά να πάρουν τή δώρα των, έχοντες μαζί των και δελτίον ταυτότητος.

Όσοι έκ τών έπαρχιών κερδίζουν χρηματικά ποσά, πρέπει να μάς άποστείλουν τή δελτία των όποιαν οι αριθμοί κερδίζουν, και θα λάβουν τή δώρα των.

Η η' κλήρωσις του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου» θα γίνη και πάλιν εις τή Γραφεία μας (Λέκα 7), την 5 μ.μ. της Τετάρτης 17 Ιανουαρίου. Όσοι έπιθυμούν, δύνανται να παρευρεθούν εις αυτήν.

Επίσης όσοι έκ τών άναγνωστών των έπαρχιών κερδίζουν θιβλία, πρέπει να μάς στείλουν τή σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας αριθμούς, αναγράφοντας επί του δελτίου και τόν όνομα των καθαρά. Θα παραλάβουν δέ τή θιβλία των από τή Υποπράκτορεία της έπαρχίας των, εις τή όποιά θ' άποσταλή επί τούτου μετά σχετικού όνομαστικού καταλόγου και έπεξηγηματική εγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζομεν και σήμερα την δημοσίευσιν τών όνομάτων τών τυχερών άναγνωστών μας, οι όποιοι έκέρδισαν διάφορα δώρα του Έβδομαδιαίου Λαχείου.

Τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: Ο κ. Πασχ. Χριστοφόρου, Άνδρούτσου 23 Πειραιεύς, έκέρδισεν έν Ημερολόγιον του «Μπουκέτου».

Οι κ.κ. Φ. Ψημάδη Βόλος, Α. Άσθεσάς Βόλος, Δ. Κων. σταντινίδης Σελασίας 4 Ένταύθα, Χ. Άναστόπουλος Ζαχαρώ, Φ. Παναγή Πάργα, ανά έν αντίτυπον του μυθιστορήματος «Η Σόνια».

Οι κ.κ. Κ. Κυρίλλος Λουκάρεως 4 Ένταύθα, Θ. Γιατράκος Ν. Πολύγωνον 53 Ένταύθα, Π. Ίωαννίδης Πειραιεύς, Σ. Παπαρηγορίου Άπελλού 1, ανά έν πακέτο τσιγάρα.

Οι κ.κ. Κ. Νικελαρίδης Π. Φάληρον, Γ. Σαβιολάκης Σχολή Χωροφυλακής Ένταύθα, ανά έν αντίτυπον του μυθιστορήματος «Η Έρωτευμένη».

Τής «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Ο κ. Απ. Ραφτόπουλος Πεν. Έπιτ. μαρσας Κοζάνη, έκέρδισαν ανά έν αντίτυπον του μυθιστορήματος τού Όνωριου Μπαλζακ «Η Πληγωμένη Καρδιά».

Οι κ.κ. Κ. Μπίλιας Πουλοπούλου 9 Άθήναι, Άγγελ. Σαμαράς Κοζάνη, έκέρδισαν ανά έν αντίτυπον του μυθιστορήματος «Ο Καπετάν Βρυκλακάς».

Οι κ.κ. Α. Μαργαρίτου Βύρων, Σ. Κανακής Νέα Ίωνία ανά έν πακέτο τσιγάρα.

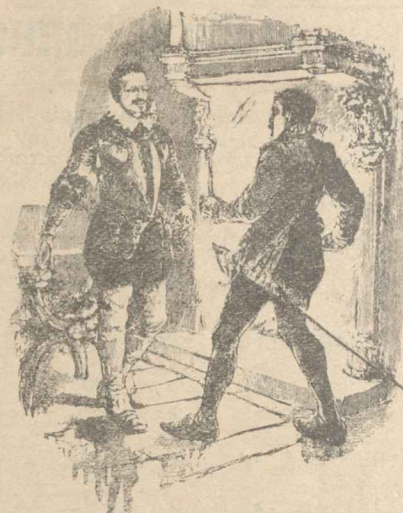
Οι κ.κ. Έρρίκος Μουσιμύρης Θουκυδίδου 3 Άθήναι, Γ. Γαλανός Λένορμαν 127 Άθήναι, ανά έν αντίτυπον του μυθιστορήματος «Η Έρωτευμένη».

Οι κ.κ. Φώτιος Δεμέναγας Πρωτεσιλάου 19 Άθήναι, Στέφ. Βαφειάδης Περιστέρι, τετρ. 5, Τ. Σουσούρης Δεληγιάνη 25 Κηφισιά, Κ. Καραμάνης Βύσσης 21 Άθήναι, ανά έν αντίτυπον τού «Ημερολογίου του «Μπουκέτου».

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΤΑΝΛΕΪ ΓΟΥΕΝΤ

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΖΑΡΙΑ...

—Μεγαλειότατε! Σεις!...

Ο Έρρίκος, άποφασισαν να συναντηθούν στην πολίχνη Λά Ρεόλ, και να κανονίσουν εκεί τις διαφορές τους. Στά χρόνια εκείνα, ή μικρή αυτή πόλις ήταν καλά όχυρωμένη. Ένα φρούριο, χτισμένο στην κορυφή του λόφου, δέσποζε όλης της πόλεως και την προστατεύε από κάθε επιδρομή.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων είχε μεταφέρει όλη την Αύλή της στη Λά Ρεόλ και ή συνήθως ήσυχη πολίχνη είχε μεγάλη κίνηση εκείνες τις μέρες.

Ένα βράδυ, λίγες ήμέρες πριν γίνει ή άποφασιστική συνάντησις των βασιλέων, δύο αξιωματικοί έπαιζαν ζάρια στην αίθουσα ενός ξενοδοχείου της Λά Ρεόλ. Η ώρα ήταν περασμένη κι όλη ή πόλις κοιμόταν. Οι δύο παίκται ήσαν άφροισμένοι στο παιχνίδι τους και δεν άλλαζαν, παρά λίγες λέξεις. Ξαφνικά ο νεώτερος απ' αυτούς πέταξε τα ζάρια άπάνω στο τραπέζι και σηκώθηκε άπότομα από τη θέσι του.

—Ο Σατανάς σάς προστατεύει άπόψε! φώναξε με πικρία. Πόσα σάς όφειλω;

—Δύο χιλιάδες κορώνες! άπάντησε ο συμπαίκτης του με άπάθεια. Δεν θέλετε να ξεκαλουθήσουμε το παιχνίδι;

—Όχι! και μακάρι να μην είχα παίξει καθόλου! είπε ο νέος.

Κατόπιν πήγε και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο. Κατασφισμένος, κύτταξε έξω. Ήταν μία ύπεροχη βραδεία. Η σελήνη φωτίζε τη γραφική πολίχνη κι έριχνε άσημένιες ανταύγειες στον ποταμό, ό όποιος κυλούσε ήρεμα τα νερά του μπρός στο ξενοδοχείο. Ο άλλος αξιωματικός, άφου στάθηκε μία στιγμή σκεπτικός, πλήραιοε κατόπιν τον σύντροφό του και χτυπώντας τον έλαφρά στον ώμο, του είπε.

—Με συγχωρείτε για την αδιάκριτη ερώτησι που θα σας κάνω, κύριε ύποκόμη. Άλλά φοβάμαι πως ή άποψινή γκίνα σας σάς δυσκολεύει οικονομικά.

—Στην όργη! φώναξε ο νέος άγανακτισμένος. Γνωρίζετε σεις κανένα που θα έχανε δύο χιλιάδες κορώνες, χωρίς να στενωχωρηθί; —Όσο για μένα...

—Όσο για σάς— ξεακούληθησε ό άλλος με ήρεμία—έχω την ιδέα ότι με το ποσόν που χάσατε, καταστρέφετε κυριολεκτικάς...

—Εί! και υ' αυτό τί; Μήπως σάς ενδιαφέρει; Μη φοβάστε! Θα πληρωθίτε!

—Καλά, καλό, φίλε μου, μη θυμώνετε. Ήθελα μόνο να πώ πως άν θέλατε, θα υπορούσαμε να τὰ κανονίσουμε όλα, άρκει να μου επιτρέψετε να μιλήσω ελεύθερα.

—Τί θέλετε να πτήε;

—Άκούστε... Σεις είσθε ό διοικητής του Λουσινιού και αντιπροσωπεύετε τον βασιλέα της Ναβάρρας. Εγώ είμαι ό διοικητής του Κρεάνς και αντιπροσωπεύω τον βασιλέα της Γαλλίας. Τρεις λεύγες χωρίζουν τις πόλεις μας. Άν ξεάψαμε... κανένα βράδυ, υ' αφήνατε να καταλάβω το Λουσινιό, θ' αμυ πληρώνετε έτοι με το παραπάνω τις δύο χιλιάδες κορώνες που μου χρω-

*Ακούμπω με εύλαθεια τα χείλη του στο χέρι του ήγεμόνος...

στάτε... Με έννοείτε;

—Όχι! άπάντησε ό νέος άργά. Δεν σάς έννοώ, κύριε.

—Τίτε, σκεφθήτε την πρότασί μου, και θα την έννοήτε.

Επί μερικά δευτερόλεπτα, άπόλυτη σιωπή βασιλευε όμιώτιο. Κατόπιν ό ύποκόμης έξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο και άρπάζοντας το μανδύα του και το σπαθί του, περιγμένα άπάνω σε μία καρέκλα, πλήραιοε τον άξιωματικό και του είπε υ' εύθυμο τόνο:

—Κύριε λοχαγέ, μου στήσατε την παγίδα σας με πολλή χνη. Όστόσο, δεν είμαι έντελώς μεθυμένος και εύτυχώς, ρά όκόμα να φυλάξω τον έαυτό μου και το Λουσινιό, δεν νύχτα σας! Τα χρήματά σας θα τὰ λάβετε!

—Φίλε μου, λυπούμαι που θα καταστραφέτε έξ άτίας των νέος. Άκούστε!... Θα σας κάνω μία άλλη πρότασι. Άν λετε, παίζουμε στα ζάρια τις δύο χιλιάδες κορώνες που σας κι άλλες χίλιες όκόμα, άπέναντι της πόλεως που κείτε...

—Ελάτε δά!... Μην είστε στενοκέφαλος!... Κάντε δεν μάς άκούει! Άν κερδίοετε, είσθε ελεύθερος να φύγετε και θα πάρετε και χίλιες κορώνες...

—Άν χάσατε, θα μου ραδώσατε κρυφά το Λουσινιό... Ελάτε να παίξουμε! ριζιμο των ζαριών θα τ' άποφασίσω όλα!

Ο νέος κοκκίνισε. Έοριξε μία ματιά στα ζάρια που άπάνω στο τραπέζι κι έκανε ένα βήμα πρὸς τὰ έκεί.

—Ρασμός ήταν μεγάλος!... Κατόπιν, με μία άπότομη κίνηση, πομάκρυνε τον άξιωματικό που του έφραζε την έξοδα, στα όμως σταμάτησε, δίτασε μία στιγμή και τέλος άποστατικά γύρισε και πλήραιοε το τραπέζι.

—Είτε ό Σατανάς ό ήσος! φώναξε ό νέος ξαναμμένος.

—Μη παιδιαρίζετε! του είπε ό λοχαγός με άπάθεια. Δεν θέλεις, μπορείς να φύγης.

Άλλά ό νέος κρατοόσε πειά στα χέρια του το χωνί με τα ζάρια.

—Κι' άν κερδίσω; τραώλισε.

—Άν κερδίοετε, θα πάρετε χίλιες κορώνες. Άν χάσατε, τε ένα βράδυ που δεν θα έχη σελήνη, θα μου άφήσετε όλη τη μιά από τις πύλες του Λουσινιού... Τίποτε άλλο... Θα τε να παίξετε πρώτος; ρώτησε ό άξιωματικός που με επισυγκρατοόσε το σατανικό γέλιο που ανέβαινε στα χείλη του.

—Όχι! άπάντησε ό ύποκόμης. Παίξετε σεις πρώτα.

—Όπως θέλετε! άποκρίθηκε ό άξιωματικός κι έοριξε τα ζάρια.

—Εφτά!

—Ο νέος πήρε τα ζάρια και τὰ έρριξε κι' αυτός.

—Εφτά!

—Ο άξιωματικός πήρε πάλι το χωνί με τα ζάρια και τὰ έρριξε. Τα ζάρια κύλησαν άπάνω στο τραπέζι, ενώ οι δύο άντρες με άγωνία τὰ παρακολουούσαν... Πάλι εφτά!

—Ο νέος προσπάθησε να γελήσει, αλλά δεν μπόρεσε. Το γέλιο του νηκε στο λαιμό του και μωρη ένα βογηντό άνέθηκε στα χείλη του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

—Εξη!

—Η τύχη υ' έννοεί άπόψε!... πε ό διοικητής του Κρεάνς, ρά, ενώ συγχρόνως κατέβαζε τὰ βλέφαρα για να κρύψη τη φλόγα του. Στο μέτωπό του φάνηκαν σταγόνες ιδρώτος. Το πρόσωπό του ήταν όχρὸ και το χέρι του έτρεψε σαν άναποδούρησε το χωνί με μία γρήγορη κίνηση.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Οί άνδρες πρέπει να φυλάγονται από τις γυναίκες που είνε μικρότερες των είκοσι χρόνων και να φεύγουν μακριά από εκείνες που είνε μεγαλύτερες των σαράντα.

Δουμάς υιός

Η γυναίκες τρέχουν πίσω απ' τους τρελλούς, κι' άποφεύγουν τους γνωστικούς, όπως ό διάβολος το λιθάρι.

Π. Ρωσπέρεδ

—Ο,τι κι' άν σοι τη μία γυναίκα, μην τὸ πάρης στα σοσφάρα. Κι' όταν σοι λέει όκόμα «φύγε», δεν έννοεί αυτό, αλλά τὸ αντίθετο.

Σαίξπηρ

Στά χείλη των γυναικών τὸ «όχι» είνε ό μεγαλύτερος άδελφός του «ναί».

Β. Ούγκω

Για εκείνους που άγαπούν, δεν υπάρχει άνώτερος νόμος από τον έρωτα.

Κάμπελ

Όταν υπάρχει ό έρωσ μέσα στην καρδιά μας, έκτοπίζει κάθε δυστυχία και κάθε μίζερια.

Βήτσερ

Οί έρασται δεν συντομεύουν τις ώρες. Πάνε πιο μπροστά απ' αυτές. Τόσο πολὺ άνυπομονούν και θέλουν να φτάση ή ποθητή στιγμή πιο γρήγορα.

Σαίξπηρ

Άν έπραγματοποιούντο όλα όσα ποθούν οι έρασται, δεν θα ύπήρχε στον κόσμο πιο ποθητό πράγμα, από τὸ να είνε κανείς αιώνιος έρωτευμένος.

Κήτς

—Ο,τι είμαι, τὸ όφειλω στην γυναίκα μου, αλλά κι' ό,τι θα γίνω, σ' εκείνη επίσης θα τὸ όφειλω.

Τάκιτος

Η άγάπη που μάς χαρίζει ή γυναίκα, είνε ή μόνη άληθινή παρηγορία της ζωής μας.

Βύρων

Δεν ύπάρχει πιο μεγάλη εύτυχία, για έναν άνδρα, από μία γνωστική γυναίκα.

Κούπερ

Μία τριπλή άλυσσιδα μάς ένώνει με τον ουρανό: Η άλυσσιδα της Φιλίας, τὸ «Έρωτα και της Ειρήνης».

Κούπερ

Όταν γράφει κανείς για τις γυναίκες, πρέπει να βουτάη την πένα του στο ουράνιο τὸν δάσος για να ρίχνη σε κάθε γραμμή σκόνη από φτερά πεταλούδας!...

Ντιντερό

Είχαν ελχαν συμφωνήσει, ό ύποκόμης είχε άπομακρύνει τη φρουρά και μία πόλη της πόλεως ήταν άνοιχτή. Ο λοχαγός ντε Κρεάνς μπήκε στο Λουσινιό, έχοντας πεποιθισι στην τιμότητα του άντιπάλου του. Πράγματι, ό άξιωματικός δεν βρήκε καν μία αντίσταση, και όταν οι άνδρες του ήψκαν αιφνιδιαστικά τους στρατώνες, ή φρουρά της πόλεως δεν πρόφτασε ν' άμυνθί και ό επί κεφαλής της άξιωματικός άναγκάστηκε ταπεινόμενος να παραδώση στον λοχαγό ντε Κρεάνς τὸ σπαθί του και τὰ κλειδιά του Λουσινιού. Όστόσο, ό ύποκόμης ντε Λαντινόν δεν φαινόταν πουμενά...

Θριαμβεύτης, ό λοχαγός, κατέβηκε σ' αλόγ του, σκετόταν στη μέση της πλατείας κι' έδινε διατάξεις. Διαγγέλεις, έφυγαν άμέσως για να άναγγελλουν τὸν κατόρθωμά του...

Ξαφνικά ένας συγκεχυμένος θορύβος φωνών άκούστηκε κι' ένας άνθρωπος λαχανιασμένος έφτασε.

—Τί τρέχει; ρώτησε άπότομα ό λοχαγός.

—Πήραν τὸ Κρεάνς!... Μας πήραν τὸ Κρεάνς!

—Πώς; Ποιός; θροντόφωνησε ό λοχαγός μενιώδης.

—Ο Έρρίκος της Ναβάρρας, και ό ύποκόμης ντε Λαντινόν!

*Ήλθαν με πεντακοστούς άνδρες, μία ώρα μετά την άναχώρησί σας, και πριν προφτάσουμε ν' άμυνθούμε, μπήκαν στην πόλι. Κάνανε ό,τι μπόρεσαμε, με' αυτούς ήσαν περισσότεροι.

Άλλά ό λοχαγός δεν άκούγε πια... Είχε έξασπαι σε φρήχτο ύπερολόγιο. Πάνε δάδες έλπίδες τιμές! Θα γίνταν τὸ κορόϊδο όλου τὸ βασιλείου!

Κι' έτσι έγινε πράγματι... Ός σήμερα, δὲ όκόμα στις διηγόσεις των όι κάτοικοι της Νότιου Γαλλίας, μεταξύ των πολλών κατορθωμάτων τὸν βασιλέως Έρρίκου Δ', διηγούνται και γελούν για την άναλλαγή της Κρεάνς και του Λουσινιού.

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΑΙΜΑΤΟΣ...

"Αρπαξε ένα νιστέρι με το άριστερό του χέρι..."

—Γιατρέ, είπε ο ξένος, με αλλοιωμένη από τον τρόμο φωνή, σ'αυτοίς έκ' φήμης μόνο και ήλθα σε σ'αυτοίς για να με σώσετε. Υποφέρω τρομερά! Μιά εβδομάδα τώρα δεν έκλεισε μάτι από τους φριχτούς πόνους που έχω στο χέρι. Δεν ξέρω τί μου συμβαίνει. Δεν αντέχω πια!... Θέλω να μου κάνετε άμέσως έγχυση και να μου κόψετε το πονεμένο μέρος.

—Ο γιατρός έβλεπε με προσοχή τον επίδεσμο, έζητασε το πονεμένο μέρος και κατάπληκτος κύτταξε τον πελάτη του. Τό χέρι του νέου δεν είχε τίποτε απολύτως και φαινόταν υγιέστατο.

—Σας πονεί αυτό το χέρι; ρώτησε ο γιατρός με άπορία, νομίζοντας πως ο νέος άστεινιόταν ή ήταν τρελλός.

—Ναι, γιατρέ, και μη διστάσετε να το κόψετε θαθειά, πολύ θαθειά. Οσοδήποτε κι' αν πονέσω, ο πόνος μου θα είναι λιγώτερος απ' τους πόνους που νοιώθω τώρα.

—Πού σας πονεί ακριβώς; Έδω που πιέζω;

—Ω! ναι, φοβερά! απάντησε ο ξένος, μ' ένα θογγητό πόνου, ενώ συγχρόνως τ'αμάτια του γέμιζαν δάκρυα.

—Είπε πολύ περιέργο! είπε πάλι ο γιατρός. Δεν βλέπω τίποτα, απολύτως! Το δέρμα είναι υγιέστατο, σ'τις φλέβες το αίμα τρέχει κανονικά!

—Ο ξένος πήρε ένα μολύβι και σχημάτισε ένα μικρό κύκλο, σαν μια δεκάρα, σ' ένα σημείο του χεριού του.

—Ιδού, γιατρέ, είπε, εκεί πονώ. Κόψτε αυτό 'το μέρος... 'Ισως άνακουφιστώ!

—Μά αυτό δεν γίνεται, φίλε μου!

—Γιατί;

—Γιατί το χέρι σας δεν έχει τίποτα και δεν μπορώ να γελοιοποιήσω τον έαυτο μου και την έπιτήμη μου, κάνοντας χωρίς κανένα λόγο μιά χειρουργική επέμβαση...

—'Ισως με πάρετε για τρελλό, φώναξε ο νέος, αλλά σ'αυτοίς όρκίζομαι, πως πονώ φριχτά!

Και λέγοντας τ'α λόγια αυτά, ο νέος έβγαλε το πορτοφόλι του και απόθεσε άπάνω στο γραφείο ένα χορτονόμισμα των χιλίων φιορινών.

—'Ιδού, κύριε! είπε, για να μη νομίζετε, πως άστεινιόμαι.

—Αυτοόμαι πολύ... απάντησε ο γιατρός. Μά όλοι οι θησαυροί του κόσμου, δεν θα με πείσουν να έγχειρήσω ένα υγιέστατο μέλος.

—Πολύ καλά! είπε τότε ο νέος με ήρεμία. Τότε θα κάνω μόνος μου, ό,τι άρνεϊσθε να κάνετε σ'εμένα! Μόνον θα λάβετε την καλοσύνη να περιποιηθώ την πληγή μου κατόπιν.

Κι' άφου είπε τ'α λόγια αυτά, ο νέος έβγαλε αποφασιστικά τ'ο σακκάκι του, άνασκήκωσε τ'α μανικέτια του κι' άρπαξε ένα νιστέρι με το άριστερό χέρι του. Με μιά γρήγορη κίνηση, έκανε μιά θαθειά τομή στο πονεμένο μέλος.

—Σταθετέ! Άφου έπιμένετε, άφηστε με να κάνω εγώ την χει-

Κάθε μέρα που περνούσε ήταν πιο εύτυχισμένη απ' την προηγούμενη...

ρουργική επέμβαση! φώναξε ο γιατρός, όποιος φοβόταν συνέπειες της τολμηρής πράξεως του παράδοξου πελάτη.

—Ο γιατρός έκοψε πράγματι το μέρος, που είχε σημειώσει. Και κατόπιν τόν ρώτησε:

—Πώς είστε τώρα;

—Νοιώθω μεγάλη άνακούφισι! Άφήστε το αίμα να τρέξει λευθερά... Μου κάνει καλό!

—Ο γιατρός άφησε το αίμα να τρέξει και κατόπιν έδωσε σεκτικά την πληγή. Στο διάστημα αυτό, ο νέος είχε σκεπαστεί με ένα λευκό ύφασμα. Η χλωμάδα του προσώπου του είχε σκεπαστεί με ένα λευκό ύφασμα.

—Σας ευχαριστώ, γιατρέ! είπε μ' έγκαρδιότητα. Με πόνεσε το χέρι μου, αλλά τώρα που σ'αυτοίς δίνω, δεν είναι τίποτα πια. Αυτό καλό που μου κάνατε!

—Επί αρκετές ήμέρες, ο ξένος πήγαινε τακτικά στο νοσοκομείο έκλεισε ή πληγή. Στο διάστημα αυτό, ο δόκτωρ γνώρισκε καλύτερα με τον πελάτη του και κατάπληκτος τελήφθη πως ο νέος αυτός δεν ήταν μόνο πολύ μορφωμένος, αλλά και πολύ λογικός, έπι πλέον δε ήταν πλούσιος και λής κοινωνικής τάξεως.

—Έπειτα από ένα μήνα, κάποιο πρωί, ο νέος παρουσιάστηκε πάλι στο γιατρό και τον παρακάλεσε να επαναλάβει έγχυση γιατι, καθώς είπε, ή τομή δεν είχε γίνει άρκετα βαθιά και ο άφορητος πόνος είχε άρξισι πάλι. Ο γιατρός τ'α χέρι του νέου. Η πληγή είχε έπουλωθη έντελως, το χέρι δεν παρουσίαζε τίποτα το άνωμαλο.

—Η περίπτωση σας, μου προέβει κατάπληξι! είπε πάλι ο γιατρός. Πότε ως τώρα δεν μου συνέβη παρόμοιο πράγμα!

—Τό πάθημά μου είναι άλήθεια άκατανόητο, γιατρέ μου. Λά μ'ην ζητάτε να μάθετε την αίτια! Πάρτε το νιστέρι και κόψτε πιο θαθειά το χέρι... Μόνον αυτό μπορεί να με άνακουφίσει.

—Ο γιατρός άναγκάστηκε να συμμορφωθεί και πάλι με το πιθυμία του πελάτη του, και ο νέος, όπως και την πρώτη φορά, άισθάθηκε την ίδια άνακούφισι. Κατόπιν, με θλιμμένο ύφος, είπε στο γιατρό:

—Σας εύγνωμονώ, γιατρέ. Δεν πονώ πια! Και ή πληγή κλείσιν... Μ'ην άπορείτε, όστόσο, αν έλθω πάλι μετά ένα μήνα. Φίλε μου, φώναξε ο γιατρός. Πρέπει να έπιμένετε στον έαυτό σας και να θυλάτε αυτή τη σκέψι από τ'ο νου σας.

—Όστόσο, πέρασε ένας μήνας κι' άλλος ένας ακόμα, χωρίς να φανεί ο νέος πάλι. Ο γιατρός, παρ'ότι σκεπτόταν, παρ'ότι ριέργος πελάτης του, παρ'ότι νιατρευθί όριστικός, τ'ο λησμονήσιν σκεπτόν, όταν έλθε, μιά μέρα, έλαβε ένα κρυφωμένο γράμμα που φερε την ύπογραφη του πελάτη.

—Άρξα να μ'αγνώ, προσέχοντας να μην άνακατέσω τ'α χαρτιά, ώστε ή γυναίκα μου στην έπιστολή της, να μην αντίληφθί τίποτα. Τέλος, στο θάθος του συρταριού, άνακάλυψα ένα πακέτο γράμματα, δεμένα με μιά γαλάζια κορδέλλα. Η ταραχή μου είχε φθάσει στο κατακόρυφο, όταν κάθησα σε μιά πολυθρόνα και με τρεμουλιαστά χέρια έλυσα προσεκτικά την κορδέλλα...

—Άχ! γιατρέ μου, πως να σ'αυτοίς περιγράψω την φρίκη μου, όταν διάβασα τ'α έρωτικά και γεμάτα πάθος αυτά γράμματα! Η ζήλεια, τ'ο μίσος, ένας πόθος να έκδικηθώ, έβρασε μέσα μου εκείνη τη στιγμή! Νόμιζα πως θα τρελλαθώ!

—Όστόσο, ύστερα από αρκετή ώρα, συνήλα και με ψυχραιμία μάζεψα πάλι κι' έδεσα τ'α γράμματα, όπως τ'α είχα θρη. Τα τοποθέτησα κατόπιν στη θέσι τους κι' έκλεισα τ'ο συρτάρι...

—Όταν ή γυναίκα μου επέστρεψε τ'ο θράδυ κι' έπεσε στην άγκαλιά μου, όπως συνήθιζε, ζητώντας με λαχτάρα τα χέρια μου, με κόπο συγκρατήθηκα για να μη την πνίξω με τ'α χέρια μου.

—Έφτασε μαζύ, όπως πάντοτε, κουβεντιάσαμε και πλαγιάσαμε, στα κρεβάτια μας, τ'ο συνθησινόμενός μας όρα. Άλλά δεν μπορούσα πια να κοιμηθώ. Ο δαίμων της ζήλειας και της έκδικησης, φώλιαζε μέσα μου! Τέλος, τ'α μεσάνυχτα, σηκώθηκα και με χίλιες προφυλάξεις πλησίασα στο κρεβάτι της γυναίκας μου. Έοκωπα και την κύταξα. Τό άμορφο κεφάλαιό της με τ'ο φωτισμένο των ξανθών μαλλιών της, άκούμπουσε με χέρι άπάνω στο δαντελένιο προσκέφαλό της, και τ'ο γλυκό χαμόγελο που πλανιόταν στα χείλη της, την έκανε να φαίνεται σαν ένας άγγελος που άναπαύεται...

—Με φρίκη σκεπτόμουν, πως ήταν ποτέ δυνατόν, τόσο ύποκρισια να κρύβεται σ' ένα τέτοιο άθωο πρόσωπο... Τρελλός από

ΤΟΥ ΜΑΡΙΤΖ

Τα χέρια μου έτρεμαν από την ταραχή μου, για την άτιμη πράξι μου...

Μιά μέρα όμως, δεν ξέρω πούος κακός δαίμων, μου έβγαλε από τ'ο νου την πιο φριχτή ύποψια, που μπορούσα να σκεφθώ.

—Είπε τ'αχα ελκρινής ή γυναίκα μου—σκέφθηκα ή μήπως είχε ριζώθι θαθειά στο μυαλό μου. Και απ' εκείνη την ήμερα έβγα δυστυχής.

—Η γυναίκα μου είχε ένα μικρό γραφείο στην κάμαρά της, που τ'ο κλειδίον πάντα με φροντίδα και τ'ο όποιου τ'ο κλειδί, δόνα εμένα προσέξει, δεν τ'ο άποχωρίσταν ποτέ. 'Ισως αυτό να ήτο η αιτία της δυστυχίας μου.

—Τι έκρυβε εκεί, μέσα στο συρτάρι της, με τόσο έπιμέλεια; Και σκεπτόμουν, πως αν ή γυναίκα μου είχε τίποτα ένοχοποιητικό να κρύβη, άσφαλώς εκεί μέσα θα τ'ο έκρυβε.

Μιά μέρα, λοιπόν, που ή γυναίκα μου είχε πάει να περάσει τ'ο απόγευμά της με τ'η φίλη της, κάθησα εμένα, έπωφελήθηκα της άπουσίας της, μάζεψα όλα τ'α κλειδιά τ'ο συρταριού και κατόρθωσα στο τέλος μ' ένα απ' όλα, ν' άνοιξω τ'ο μυστηριώδες συρτάρι.

Τα χέρια μου έτρεμαν από την ταραχή που ένοιώθα για την άτιμη πράξι μου. Η ζήλεια όμως με τ'όφλωνε σε τέτοιο σημείο, ώστε δεν σκεπτόμουν τίποτα άλλο. "Ηθελα να θεσάω θά!"

—Να μάθω την άλήθεια! Άρξα να μ'αγνώ, προσέχοντας να μην άνακατέσω τ'α χαρτιά, ώστε ή γυναίκα μου στην έπιστολή της, να μην αντίληφθί τίποτα. Τέλος, στο θάθος του συρταριού, άνακάλυψα ένα πακέτο γράμματα, δεμένα με μιά γαλάζια κορδέλλα. Η ταραχή μου είχε φθάσει στο κατακόρυφο, όταν κάθησα σε μιά πολυθρόνα και με τρεμουλιαστά χέρια έλυσα προσεκτικά την κορδέλλα...

—Άχ! γιατρέ μου, πως να σ'αυτοίς περιγράψω την φρίκη μου, όταν διάβασα τ'α έρωτικά και γεμάτα πάθος αυτά γράμματα! Η ζήλεια, τ'ο μίσος, ένας πόθος να έκδικηθώ, έβρασε μέσα μου εκείνη τη στιγμή! Νόμιζα πως θα τρελλαθώ!

—Όστόσο, ύστερα από αρκετή ώρα, συνήλα και με ψυχραιμία μάζεψα πάλι κι' έδεσα τ'α γράμματα, όπως τ'α είχα θρη. Τα τοποθέτησα κατόπιν στη θέσι τους κι' έκλεισα τ'ο συρτάρι...

—Όταν ή γυναίκα μου επέστρεψε τ'ο θράδυ κι' έπεσε στην άγκαλιά μου, όπως συνήθιζε, ζητώντας με λαχτάρα τα χέρια μου, με κόπο συγκρατήθηκα για να μη την πνίξω με τ'α χέρια μου.

—Έφτασε μαζύ, όπως πάντοτε, κουβεντιάσαμε και πλαγιάσαμε, στα κρεβάτια μας, τ'ο συνθησινόμενός μας όρα. Άλλά δεν μπορούσα πια να κοιμηθώ. Ο δαίμων της ζήλειας και της έκδικησης, φώλιαζε μέσα μου! Τέλος, τ'α μεσάνυχτα, σηκώθηκα και με χίλιες προφυλάξεις πλησίασα στο κρεβάτι της γυναίκας μου. Έοκωπα και την κύταξα. Τό άμορφο κεφάλαιό της με τ'ο φωτισμένο των ξανθών μαλλιών της, άκούμπουσε με χέρι άπάνω στο δαντελένιο προσκέφαλό της, και τ'ο γλυκό χαμόγελο που πλανιόταν στα χείλη της, την έκανε να φαίνεται σαν ένας άγγελος που άναπαύεται...

—Με φρίκη σκεπτόμουν, πως ήταν ποτέ δυνατόν, τόσο ύποκρισια να κρύβεται σ' ένα τέτοιο άθωο πρόσωπο... Τρελλός από

κι' εγώ. Η ζωή μας περνούσε εύτυχισμένα. Η άφοσίωσις της γυναίκας μου σε μένα, ήταν συγκινητική. Όταν έφευγα για υποθέσεις μου κι' έλειπα δυο τρεις μέρες, στενοχωριόταν σε τέτοιο σημείο, ώστε έκανε τ'ον ύπνο της και την όρεξι της. Άλλά κι' εγώ δεν έβλεπα την ώρα να γυρίσω κοντά της. Όταν επέστρεφα, έρχόταν και με υποδέχονταν στο σταθμό και με μιά παιδική λαχτάρα ριχνόταν στην άγκαλιά μου και με φιλούσε με άγάπη.

Μιά μέρα όμως, δεν ξέρω πούος κακός δαίμων, μου έβγαλε από τ'ο νου την πιο φριχτή ύποψια, που μπορούσα να σκεφθώ.

—Είπε τ'αχα ελκρινής ή γυναίκα μου—σκέφθηκα ή μήπως είχε ριζώθι θαθειά στο μυαλό μου. Και απ' εκείνη την ήμερα έβγα δυστυχής.

—Η γυναίκα μου είχε ένα μικρό γραφείο στην κάμαρά της, που τ'ο κλειδίον πάντα με φροντίδα και τ'ο όποιου τ'ο κλειδί, δόνα εμένα προσέξει, δεν τ'ο άποχωρίσταν ποτέ. 'Ισως αυτό να ήτο η αιτία της δυστυχίας μου.

—Τι έκρυβε εκεί, μέσα στο συρτάρι της, με τόσο έπιμέλεια; Και σκεπτόμουν, πως αν ή γυναίκα μου είχε τίποτα ένοχοποιητικό να κρύβη, άσφαλώς εκεί μέσα θα τ'ο έκρυβε.

Μιά μέρα, λοιπόν, που ή γυναίκα μου είχε πάει να περάσει τ'ο απόγευμά της με τ'η φίλη της, κάθησα εμένα, έπωφελήθηκα της άπουσίας της, μάζεψα όλα τ'α κλειδιά τ'ο συρταριού και κατόρθωσα στο τέλος μ' ένα απ' όλα, ν' άνοιξω τ'ο μυστηριώδες συρτάρι.

Τα χέρια μου έτρεμαν από την ταραχή μου, για την άτιμη πράξι μου...

Μιά μέρα όμως, δεν ξέρω πούος κακός δαίμων, μου έβγαλε από τ'ο νου την πιο φριχτή ύποψια, που μπορούσα να σκεφθώ.

—Είπε τ'αχα ελκρινής ή γυναίκα μου—σκέφθηκα ή μήπως είχε ριζώθι θαθειά στο μυαλό μου. Και απ' εκείνη την ήμερα έβγα δυστυχής.

—Η γυναίκα μου είχε ένα μικρό γραφείο στην κάμαρά της, που τ'ο κλειδίον πάντα με φροντίδα και τ'ο όποιου τ'ο κλειδί, δόνα εμένα προσέξει, δεν τ'ο άποχωρίσταν ποτέ. 'Ισως αυτό να ήτο η αιτία της δυστυχίας μου.

—Τι έκρυβε εκεί, μέσα στο συρτάρι της, με τόσο έπιμέλεια; Και σκεπτόμουν, πως αν ή γυναίκα μου είχε τίποτα ένοχοποιητικό να κρύβη, άσφαλώς εκεί μέσα θα τ'ο έκρυβε.

Μιά μέρα, λοιπόν, που ή γυναίκα μου είχε πάει να περάσει τ'ο απόγευμά της με τ'η φίλη της, κάθησα εμένα, έπωφελήθηκα της άπουσίας της, μάζεψα όλα τ'α κλειδιά τ'ο συρταριού και κατόρθωσα στο τέλος μ' ένα απ' όλα, ν' άνοιξω τ'ο μυστηριώδες συρτάρι.

Τα χέρια μου έτρεμαν από την ταραχή μου, για την άτιμη πράξι μου...

Μιά μέρα όμως, δεν ξέρω πούος κακός δαίμων, μου έβγαλε από τ'ο νου την πιο φριχτή ύποψια, που μπορούσα να σκεφθώ.

—Είπε τ'αχα ελκρινής ή γυναίκα μου—σκέφθηκα ή μήπως είχε ριζώθι θαθειά στο μυαλό μου. Και απ' εκείνη την ήμερα έβγα δυστυχής.

—Η γυναίκα μου είχε ένα μικρό γραφείο στην κάμαρά της, που τ'ο κλειδίον πάντα με φροντίδα και τ'ο όποιου τ'ο κλειδί, δόνα εμένα προσέξει, δεν τ'ο άποχωρίσταν ποτέ. 'Ισως αυτό να ήτο η αιτία της δυστυχίας μου.

—Τι έκρυβε εκεί, μέσα στο συρτάρι της, με τόσο έπιμέλεια; Και σκεπτόμουν, πως αν ή γυναίκα μου είχε τίποτα ένοχοποιητικό να κρύβη, άσφαλώς εκεί μέσα θα τ'ο έκρυβε.

Μιά μέρα, λοιπόν, που ή γυναίκα μου είχε πάει να περάσει τ'ο απόγευμά της με τ'η φίλη της, κάθησα εμένα, έπωφελήθηκα της άπουσίας της, μάζεψα όλα τ'α κλειδιά τ'ο συρταριού και κατόρθωσα στο τέλος μ' ένα απ' όλα, ν' άνοιξω τ'ο μυστηριώδες συρτάρι.

Τα χέρια μου έτρεμαν από την ταραχή μου, για την άτιμη πράξι μου...

Μιά μέρα όμως, δεν ξέρω πούος κακός δαίμων, μου έβγαλε από τ'ο νου την πιο φριχτή ύποψια, που μπορούσα να σκεφθώ.

—Είπε τ'αχα ελκρινής ή γυναίκα μου—σκέφθηκα ή μήπως είχε ριζώθι θαθειά στο μυαλό μου. Και απ' εκείνη την ήμερα έβγα δυστυχής.

—Η γυναίκα μου είχε ένα μικρό γραφείο στην κάμαρά της, που τ'ο κλειδίον πάντα με φροντίδα και τ'ο όποιου τ'ο κλειδί, δόνα εμένα προσέξει, δεν τ'ο άποχωρίσταν ποτέ. 'Ισως αυτό να ήτο η αιτία της δυστυχίας μου.

—Τι έκρυβε εκεί, μέσα στο συρτάρι της, με τόσο έπιμέλεια; Και σκεπτόμουν, πως αν ή γυναίκα μου είχε τίποτα ένοχοποιητικό να κρύβη, άσφαλώς εκεί μέσα θα τ'ο έκρυβε.

Μιά μέρα, λοιπόν, που ή γυναίκα μου είχε πάει να περάσει τ'ο απόγευμά της με τ'η φίλη της, κάθησα εμένα, έπωφελήθηκα της άπουσίας της, μάζεψα όλα τ'α κλειδιά τ'ο συρταριού και κατόρθωσα στο τέλος μ' ένα απ' όλα, ν' άνοιξω τ'ο μυστηριώδες συρτάρι.

Τα χέρια μου έτρεμαν από την ταραχή μου, για την άτιμη πράξι μου...

Μιά μέρα όμως, δεν ξέρω πούος κακός δαίμων, μου έβγαλε από τ'ο νου την πιο φριχτή ύποψια, που μπορούσα να σκεφθώ.

—Είπε τ'αχα ελκρινής ή γυναίκα μου—σκέφθηκα ή μήπως είχε ριζώθι θαθειά στο μυαλό μου. Και απ' εκείνη την ήμερα έβγα δυστυχής.

—Η γυναίκα μου είχε ένα μικρό γραφείο στην κάμαρά της, που τ'ο κλειδίον πάντα με φροντίδα και τ'ο όποιου τ'ο κλειδί, δόνα εμένα προσέξει, δεν τ'ο άποχωρίσταν ποτέ. 'Ισως αυτό να ήτο η αιτία της δυστυχίας μου.

—Τι έκρυβε εκεί, μέσα στο συρτάρι της, με τόσο έπιμέλεια; Και σκεπτόμουν, πως αν ή γυναίκα μου είχε τίποτα ένοχοποιητικό να κρύβη, άσφαλώς εκεί μέσα θα τ'ο έκρυβε.

Μιά μέρα, λοιπόν, που ή γυναίκα μου είχε πάει να περάσει τ'ο απόγευμά της με τ'η φίλη της, κάθησα εμένα, έπωφελήθηκα της άπουσίας της, μάζεψα όλα τ'α κλειδιά τ'ο συρταριού και κατόρθωσα στο τέλος μ' ένα απ' όλα, ν' άνοιξω τ'ο μυστηριώδες συρτάρι.

ζήλεια και μίσος, αποφάσισα να την σκοτώσω άμέσως... Παραλείπω να σ'αυτοίς περιγράψω τ'ο κακούργημά μου, γιατί δεν άντέχω!

—Άρκει να σ'αυτοίς πω, πως τ'ο δυστυχισμένο πλάσμα δεν ένοιωσε τίποτα, και από τ'ον ύπνο πέρασε στο θάνατο, χωρίς πόνο, χωρίς καν ν' άναστενάξη... Και νεκρή, διατηρούσε ακόμα τ'ο ίδιο έκεينو άθωο και γλυκό χαμόγελο. Μιά μονάχα σταγόνα αίμα έσταξε άπάνω στο χέρι μου... στη θέσι που ξέρετε.

Η κηδεία της γυναίκας μου έγινε χωρίς να την παρακολουθήση κανείς άλλος, εκτός από μένα. Διέδωσα, πως ή γυναίκα μου είχε πεθάνει ξαφνικά.

—Όταν γύρισα από την κηδεία, έβρηκα την κόμησά Α... που με περίμενε στη σάλα. Ήταν τρομερά ταραγμένη και τ'α παραγορητικά λόγια, που μου άπηύθυνε, μου φάνηκαν μάλλον ανόητα. Βυθισμένος, καθώς ήμουν, σ'τις σκέψεις μου, δεν έ πρόσεχα τί έλεγε, όταν, ξαφνικά, ή κόμησά σηκώθηκε, μου άρπαξε τ'ο χέρι και με χαμηλή, τρεμουλιαστή φωνή, μου είπε πως είχε ένα μεγάλο μυστικό να μου έμπιστευθί. Είχε πεποίθησι στην τιμή μου ως τ'εξέντλειαν, πως ποτέ δεν θα τ'ο άνεκοίνα σε κανένα. Μου είπε τότε πως είχε έμπιστευθί σ'η γυναίκα μου ένα πακέτο γράμματα, τ'α όποια δεν τολμούσε να κρατήσει στο σπίτι της, και ζητούσε τώρα να της τ'α έπιστρέψω.

—Όσο ή κόμησά μιλούσε, ένα φοβερό ρίγος με συγκλόνιζε. Τό αίμα χτυπούσε σαν σφυρί στα μηνίγγια μου...

Τότε με ψυχρή, άτοιμη φωνή—που δεν την άναγνώριζα αν ήταν δική μου—ρώτησα την κόμησά τί ήταν τ'ο περιεχόμενο αυτών των γραμμάτων. Εκείνη κοκκίνισε και με άγανάκτησι μου άπάντησε:

—Κύριε, δεν φανταζόμουν πως θ'α είγατε λιγώτερη ευγένεια ψυχής από την γυναίκα σας! Είπε έντελώς άτομικά αυτά τ'α γράμματα και ή άτυχη φίλη μου ήταν τόσο λεπτή, ώστε όχι μόνο δεν θ'α τ'α διάβασε ποτέ, αλλά ούτε τολμήσε να μου κάνει την έρώτησι που μου κάνετε σ'αυτοίς τώρα!

—Πολύ καλά, είπα, και πως θ'α άναγνώριζα τ'ο πακέτο;

—Είπε δεμένο με μιά γαλάζια κορδέλλα...

—Θά σ'αυτοίς τ'ο φέρω άμέσως. Σηκώθηκα, κι' ενώ ήξερα πολύ καλά πού θα τ'ο εύρισκα, άργοποήσα έπιτήδες, για να πιστέψη ή κόμησά πως ψάχνω για να τ'ο βρώ. Τέλος της τ'ο έβρηκα.

—Αυτό είναι μήπως; ρώτησα.

—Ναι, ναι! είπε ή κόμησά. Αυτό είναι!

Δεν τολμήσα να σηκώσω τ'α μάτια μου και να κυττάξω τ'η κόμησά από φόβο μήπως προδοθώ... Κατόπιν ή κόμησά Α... έ ευχαρίστησε και έφυγε, χωρίς να αντίληφθί τίποτα!

Πέρασαν από τότε μερικές ήμέρες και ξαφνικά, εκεί που είχα σταθεί μια σταγόνα από τ'ο αίμα του άθωου θύματος της ζήλειας μου, άισθάθηκα έναν δεινότερο πόνο, που μεγάλωνε διαρκώς όσο περνούσαν ή μέρες. Είχε γίνει άφορητος όταν ήλθα σε σ'αυτοίς! Η δυο έγχυσεις που μου κάνατε με άνακούφισαν.

Τώρα όμως οι φριχτοί πόνου—η φωνή που νοιώθω να μου σπαράζει τις σάρκες σ'—έκεينو τ'ο μέρος του χεριού μου, με κάνουν να πάρω μιά δολοτική άπόφασι, γιατί δεν άντέχω πια! Σε μιά ώρα, θα είμαι νεκρός... Η γυναίκα μου έκδικηθηκε! 'Ισως σ'αυτοίς να με συχαρείσιν!

Σας ευχαριστώ, γιατρέ, για όσα κάνατε για να άνακουφίσετε τ'ον πόνο μου! 'Ο Θεός μ'αυτοίς!

Την επομένη, ή έφημερίς της Πέτσης, δημοσίευσε την είδησι της αυτοκτονίας του πλούσιου κτηματίου Κ. Β...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Μήπως είναι αυτό...

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΦΑΚΟΣ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΜΕ ΕΣΚΙΜΟΥΣ ΤΗΣ ΑΛΑΣΚΑΣ

Γ'Η έντυπώσεις του Βάν Ντάϊκ, του διασήμου σκηνοθέτου του «Τρέιντερ Χερν» και των «Λαίω Σκωτών», από ένα ταξίδι του στην Αλάσκα, στην οποία γύρισε το τελευταίο του φιλμ «Εσκιμώοι».

ΛΟΚΛΗΡΟΥΣ έννη μήνες μέναμε μ' ένα επιτελείο από σαράντα δύο βοηθούς και συνεργάτες, ανάμεσα στους Έσκιμώους της Αλάσκας, γυρίζοντας το τελευταίο μου φιλμ. Το ταξίδι αυτό στάθηκε για μένα ακόμα—πιο ωστόσο πέ- ρασα τα περισσότερα χρόνια της ζωής μου στις ζογκλές ή στα ξωτικά νησιά του Ειρηνικού—ή αποκάλυψε έναν κόσμο, του οποίου την ύπαρξη δεν θα μπορούσα να την υποπτευθώ ποτέ, αν δεν τον γνώριζα από κοντά.

Στην αρχή, σχεδίασα να γυρίσω το φιλμ μου στη Γροιλανδία, στην οποία μένουν κάπου τρείς χιλιάδες Έσκιμώοι, από τις τριάντα δύο δισεκατομμύρια που απόμειναν σήμερα εγκατεστημένοι σε διάφορες περιφέρειες του Βορείου Πόλου. Στη Γροιλανδία όμως, η νύχτα διαρκεί τέσσερες δολοφονικές μήνες. Στο διάστημα αυτό, θαθύνει σκοτάδι σκεπάζει την άπειρη αυτή χώρα. Καταλαβαίνετε, θέβαινα, ότι μ' αυτούς τους όρους δεν μπορεί να γυριστή ένα φιλμ. Μά και όταν...εξημερώση επί τέλους, ή αγγίξει τον ήλιο είναι τόσο διαπεραστικές, ώστε ξεθωριάζουν σχεδόν άμεσα την ταινία.

Για όλους αυτούς τους λόγους, αποφάσισα να πάω στην Αλάσκα.

Όταν έφτασα στον παλιό παράδεισο των χρυσοθηρών, το πρώτο πράγμα που μου έκανε εντύπωση, ήταν τα εξημερωμένα ήθη των κατοίκων της. Όλοι οι Έσκιμώοι που συνάντησα στο δρόμο, με χαιρετούσαν μ' ευγένεια, που δεν θα την συναντούσε ούτε στον πιο πολιτισμένο Ευρωπαίο. Δεν άργησα να καταλάβω, ότι οι ήμιαγριοι αυτοί τύποι ήταν πολύ περισσότερο «πολιτισμένοι» απ' ό,τι υπέθεσα στην αρχή. Όταν παρακάλεσα μερικούς από αυτούς να βοηθήσουν τους ανθρώπους μου σε διάφορες εργασίες, μου αποκρίθηκαν, ότι έπρεπε να συνεννοηθώ προηγουμένως με τον πρόεδρο του σωματίου τους! Ποιού σωματίου; Ούτε οι ίδιοι ήξεραν... Μά είχαν ακούσει από τους Ευρωπαίους ότι στον υπόλοιπο κόσμο οι ημερομίσθιοι εργάτες ε'ινε άρρακαμένοι σε συνδικάτα και απεργασίαν να κάνουν κι' αυτοί το ίδιο!...

Και τώρα, θά σας ανακοινώσω κάτι, που πρέπει να γραφί στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Έγινε άφορμή να κηρύξουν οι Έσκιμώοι της Αλάσκας την πρώτη απεργία τους, ζητώντας «αξίους του μεροκάματου»!... Πέντε περίπου μέρες μετά την πρόσληψή τους στο συνεργείο μου, οι Έσκιμώοι έργατες μου έστειλαν μία επιτροπή για να μου ανακοινώσουν ότι ζητούσαν ν' αυξηθί το ημερομίσθιο τους κατά πέντε Αμερικανικά σέντες! Το πράγμα μου έκανε τόσο κομική εντύπωση, ώστε άρνήθηκα να δώσω και την παραμικρή αξίωση, όχι για κανένα άλλο λόγο, άλλ' από περιέργεια να δω τι θα έκαναν οι έργατες μου.

Κ' εκείνοι απήρτησαν, δασκαλεμένοι ασφαλώς από τους Ευρωπαίους συναδέλφους των που θα ξέπεσαν σε κείνα τα μέρη! Τρείς μέρες θάσταξε αυτή η απεργία τους. Τέλος, αφού διασκέδασα αρκετά μ' όλην αυτήν την υπόθεση, έδωσα στους Έσκιμώους την αύξηση που μου ζητούσαν και συνεχίσαμε την εργασία μας, χωρίς να σημειωθή κανένα άλλο επεισόδιο...

Δεν είμαι εγώ άρμόδιος να μιλήσω για το φιλμ μου, ούτε για τους κόπους που μου στήριξε το γυρίσμά του. Αντί, λοιπόν, να επεκταθώ σ' ένα θέμα που θά μ' αναγκάσει ίσως να παραλογιστώ, προτιμώ να σας εκθέσω απλώς τις εντυπώσεις μου από τη μακρά παραμονή μου στην Αλάσκα.

Θά σας μιλήσω εδώ για τους όρους της ζωής των Έσκιμών γυναικών. Εκείνο που κάνει εϋθής εξ αρχής καταπληκτική εν-

Δύο από τους πρωταγωνιστές του νέου φιλμ του Βάν Ντάϊκ

τύπωση στον ξένο έπικέπη, είναι το ότι η Έσκιμώος τις περισσότερες δουλειές μονάχα...με τα δόντια τους! Αλλάσκα, τα ρούχα γίνονται από δέρματα ζώων. Και έπειτα, κατεργασία των τομαριών είναι πράγμα άγνωστο ακόμα και για τον πιο κτηνικό Έσκιμώο, ή γυναίκες είναι υποχρεωμένες να μαλακώνουν με τα δόντια τους!...

Οι Έσκιμώοι αποθηκεύουν το καλοκαίρι σε ιδιαίτερα μάτια των καλιθίων τους, μεγάλες ποσότητες κρέμας, βούτυρο, λάδι, και άλλα, που είναι αδύνατο από τα πόδια να φέρουν έξω και να κυνηγήσουν. Κάθε φορά, λοιπόν, που καθίσουν να φάνε, ή γυναίκες πρέπει να μασούν τον κρέμα, που έχει ξεραθί, να το μασακώνουν και ύστερα να προσφέρουν στους άνδρες, για να μπορούν εκείνοι να το τρώσουν, χωρίς να κουράσουν τις δοντοστοιχίες τους. Και όταν το φαί είναι πολύ ζεστό ή και πολύ κρύο, ή γυναίκα τρώει με άδρα άρχιτερα από την περιφέρεια, μη βρίσκοντας μολοκασία του και ύστερα το δίνουν στο σύζυγο ή στο παιδί τους!...

Ξέρετε ποιά είναι το αποτέλεσμα της ακατάπαυστης αυτής γασίας που κάνουν ή Έσκιμώος με τις δοντοστοιχίες τους; Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

μα στην Αλάσκα, να συγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τις παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσή μας! Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

μα στην Αλάσκα, να συγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τις παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσή μας! Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

μα στην Αλάσκα, να συγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τις παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσή μας! Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

μα στην Αλάσκα, να συγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τις παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσή μας! Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

μα στην Αλάσκα, να συγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τις παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσή μας! Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

μα στην Αλάσκα, να συγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τις παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσή μας! Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

μα στην Αλάσκα, να συγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τις παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσή μας! Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

μα στην Αλάσκα, να συγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τις παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσή μας! Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

μα στην Αλάσκα, να συγκατοικήσω μ' όλες διαδοχικά τις παντρεμένες γυναίκες που έμειναν κοντά στην κατασκήνωσή μας! Πρέπει όμως να σας δώσω άρισμένες συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το έθιμο αυτό. Άν σας τύχη να πάτε κάμ-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΒΑΦΗ

Ο Καβάφης και οι πρώην φίλοι του. Η αδιαφορία του απέναντί τους. Ο ποιητής και οι νέοι. Οι τριανταπεντάρδες άλλοτε και σήμερα. Πώς δεχόταν στο σπίτι του τους ανεπιθύμητους και πώς τους άφηνε σβέλους. Λέγει και...μέλλοντες λόγιοι. Η παρουσία των φίλων τους, κλπ. κλπ.

Συνεχίζουμε και σήμερα τη σειρά των τόσο χαρακτηριστικών ανέκδοτων του άποθανόντος τελευταίως Αλεξανδρινού ποιητού Κ.Π.Καβάφη, τα οποία τόσο ενδιαφέρον προκάλεσαν μεταξύ των αναγνωστών μας.

Όταν ο Καβάφης μάλωνε με κανένα φίλο του, τον άγνοουσε. Κάθε φορά που γινόταν λόγος μπροστά του για τον φίλο αυτό, έκανε σαν να μη τον γνώριζε, σαν να μη συνεδρή ποτέ μαζί του. Ούτε θυμω, ούτε τον κατηγορούσε, ούτε τον ερωνοεινόταν. Έπαιρνε την πιο αδιάφορη στάση και φαινόταν σαν να μην άκουγε τα σχόλια των άλλων.

Κάποτε γινόταν λόγος για τον ποιητή Αλιθέρση, ο οποίος άλλοτε ή- πηξε στενός τον φίλος και με τον οποίο τελευταίως είχε ψυχραιφή. Ε- σχολίαζαν ένα καινούριο βιβλίο του και τον επαινούσαν. Ο Καβάφης όμως δεν έβγαζε ούτε λέξη. Η στάσις του αυτή εξενείρισε τον ζορότερο της παρέας, ο οποίος τον προκάλεσε να πη τη γνώμη του. Την πρώτη φορά προσποιηθήκε πως δεν άκουσε. Έπειδή όμως ο άλλος επέ- μανε, αναγκάστηκε να μιλήσει, και είπε :

—Τι Αλιθέρσης!... Ποιά Αλιθέρσης!... Ποιάς Αλιθέρσης!...

Στο σαλόνι του δεν δεχόταν παρά νέους. Η γαρά του ήταν να περι- στοιχίζετο από τα νεύατα. Οι ηλικιωμένοι και οι γέροι τον στενοχω- ρούσαν με την παρουσία τους. Γι' αυτό έβαναν εντύπωση ή φωτογρα- φίες μερικών κυρίων σοβαρών, με γένεια και μουστάκια, που είχαν πά- νω στην κανόλα του. Ποιοί ήταν οι μουστακαλήδες με τις γενειάδες ;

—Νέοι άνθρωποι, 30—35 ετών μόλις, άπαντούσε ο Καβάφης. Αδέρφια, συγγενείς, φίλοι μου, που δεν υπάκουαν πια...

Και πρόσθετε : —Πριν από τριανταπέντε χρόνια, ένας τριαντα- ρης ή τριανταπεντάρδης θεωρούσε — τί τρομερό ! — τον έναν του γέρο, ενώ σήμερα μόλις αρχίζει να γη...

—Μόλις ; —Τά μπάνια, τά σπόρ, βλέπεις, άλλαξαν τον ορ- γανισμό μας.

Και οι τριανταπεντάρδες έβγαναν από το σπί- τι του αισιόδοξοι σαν...έφηβοι.

Μεταξύ των άλλων, τον επισκεπτόντουσαν συχνά και άνθρωποι ενοχλητικοί και ανεπιθύμητοι. Ο Καβάφης δεν άνοιγε καμιά σέση μαζί τους. Άπαντούσε μόνο στις ερωτήσεις τους με σύντομες φράσεις, άρισται, ή δεν άπαντούσε διόλου. Συγ- χροώς τους έρωχνε από τη γωνιά που καθόταν κάτω ψυχρές ματιές, που τους πάγωναν. Έπειτα έβγαζε απότομα το ρολόι από την τσέπη του.

—Μετά πέντε λεπτά θά πάω στο φίλου μου Μπενάκη.

Αυτό έσήμαινε : Εφύγετε άμέσως ή Μερικοί άναίδεις όμως δεν το κοινούσαν.

Ο Καβάφης τότε έλεγε με συγκρατημένο θυμό :

—Μείνετε, αν θέλετε... Έγώ θά φύγω.

Και έφηνε πράγματι, μά όχι για να πάη στον φίλου του Μπενάκη, αλλά για να γυρίση μετά ένα τέταρτο, όταν θα είχαν φύγει οι ενοχλη- τικοί, και να δεχθί τους φίλους του αυτή τη φορά.

Κάποτε συνέβαινε το εξής παράξενο : Να συναντηθί, την ώρα που γύριζε, στη σάλα, με τους ανεπιθυμητούς που έφηναν. Θυμωμένος τότε, προσπερνούσε γρήγορα να τους χαιρετήσει.

Όταν παρουσίαζε τους φίλους του σε κανένα ξένο έπισκέπτη, έπαιρνε επίσημο ύφος, που θά ταίριαζε σε Ακαδημαίκο. Και τον πιο άσημνο φίλο του τον παρουσίαζε μεγαλοφώνια λογοτεχνική. Το ίδιο έκανε και για τους νέους, που σήγαναν μεν στο σπίτι του, αλλά που καμιά σέση δεν είχαν με τα Γράμματα. Όσοιδήποτε, όποιος τον άκουγε, νόμιζε ότι ο Αλεξανδρινός ποιητής περιστοιχίζετο από επιτρεψί διαγοιμέ- νων. Ένα άπονημα, πάνε άρεκέτα χρόνια, βρισκόμαστε στο σαλόνι τον πέντε- έξη ώς τους γράφοντας φίλους του, όταν άξαφνα χτύπησε ή πόρτα και παρουσιάστηκε κάποιος ξένος έπισκέπτης.

Ο Καβάφης σηκώθηκε, πήρε το επίσημο ύφος του και άρχισε να παρουσιάζει :

—Ο κ. Κ., εκδόστης και διευθυντής του περιοδικού «Σέ- ψι» (που έφυγη στο τέταρτο φύλλο), ο κ. Αλ. ποιητής, ο κ. Μ. κοιτικός και ποιητής, ο κ. Α. κοιτικός, ο κ. Π. ποιητής, όχι, λάθος κάνω, δημοσιογράφος και (δείχνον- τας έναν άγνωστό μας, κοιμωμένο στο ήμισυ, που σιωπού- σε τώση ώρα) ο κ. Τ. με έλλων λόγιος !

Έκείνο το μέλλον το έπρόφερε με μεγάλη επισιμότητα και συγχρόνως μας έκεραίνονε με τα βλέμμα του, να νη προλάβη κανένα μορφαισμό.

Κανείς μας δεν τολμούσε να γελήσει... Έκείνο το μέλλον όμως σφονδίρε σε' αυτά μας ως σήμερα...

Γ. ΠΙΕΡΙΑΗΣ

W. S. VAN DYKE

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ απένταρων:

—Πού θά φάμε άπόψε;

—Αυτό...αύριο θά το ξέρουμε!

Η κυρία.—Μά επί τέλους σ' είσαι ή κυρία ή εγώ;

Η υπέρβρι.—Μά, κυρία..

Η κυρία.—Τί μά και ξεμά. Άφού δεν είσαι σ' ή κυρία...

—Λες κομμάρες!...

Ο αέλιος έπισκέπτης ρωτάει τον μικρό του παιδί :

—Τί ώρα θά καθήστε να φάτε;

Κι' ο μικρός άπαντά άφελείτατα :

—Άκουσα να λή ή μαμά, πως θά φάμε...όταν θά φάμε!...

Υπεργράφων έπιστολής :

—Έπειδή τά γράμματα χάνονται καμιά φορά...

...δεν άποκλείεται να χασθί και το δικό μου, αν...

...δεν τό πάρής γράψε μου..»

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

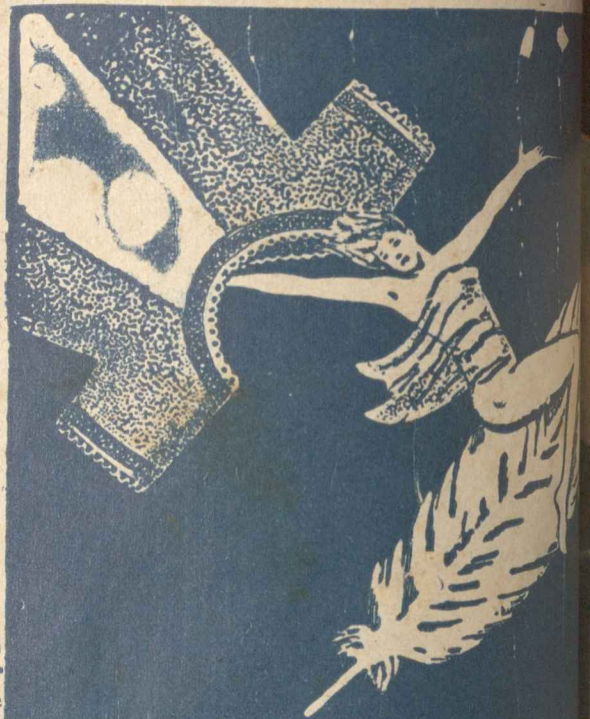
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΗ

— Πώς θα εφοδιασούμε τώρα
την μαινούργια μας μουζίνα,
γυναίκα
— Αηχούσλαλα: Θα πᾶς ελὸν
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέγους 39)
καὶ δά παρῆς ἀπὸ τοῦ ὅρα τὰ
χρειώδη τῆς μουζίνας μας —

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΙ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ
KISSING

Πωλούνται εἰς τὰ φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 218

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Γιατρός
Παθολόγος — Παιδίατρος. Έν Πα-
ρισίαις σπουδᾶς.

Δέχεται: Ἀριστοτέλους 10, 9-
11 καὶ 3-5.

Τηλ. 20-218.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θερμοκλύσις
Ἀναλαμβάνει ὑπε-
φύσεις. Ἀρ.

ΔΗΜ. Γ. ΜΑ

Χειρουργός Ὀδοντο-
λόγος. Ὁδὸς Ἐρμάνου